ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1910

Ο

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΕΡΩΣ

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

ΥΠΟ

ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ ΚΑΛΑΓΚΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1909

ΤΥΠΟΙΣ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Σ/ΑΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ο

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΕΡΩΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1910

2436

ΥΠΟ

ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ ΚΑΛΑΓΚΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1909

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΘΩΜΑΪΔΟΥ

Ἡ ἐπιστολή μου αὕτη παρακαλῶ νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ.

Ἀξιότιμον κ. Διξέντιον Κ. Καλαγκὸν,

Ἐνταῦθα.

Μετὰ χαρᾶς σπεύδω νἀνταποκριθῶ εἰς τὴν φιλόφρονα ὑμῶν καὶ εὐγενῆ πρόσκλησιν ὅπως συνεισφέρω κ' ἐγὼ τὴν φιλολογικήν μου συμβολὴν εἰς τὸ ἀξιόλογον ὑμῶν Ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον, πρὸς τῇ κατὰ πάντα ἠθικῇ καὶ ὑλικῇ εὐδοκιμήσει, εὔχομαι ἰδιαζόντως νὰ τὸ ἴδωμεν, ἐν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι, ἀπαρτιζόμενον **μόνον** ἀπὸ πρωτότυπα ἔργα ἑλληνικῶν καλάμων.

Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ περιλάβητε ἐν ταῖς σελίσιν αὐτοῦ τὸ ἓν μου διήγημα ΑΡΡΕΝ ΚΑΙ ΘΗΛΥ, καθὼς καί τινας στίχους μου. Θὰ θεωρήσω ἐμαυτὸν λίαν εὐτυχῆ ἐὰν ἡ μικρά μου αὕτη φιλολογικὴ συνεισφορὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς φιλοῦντας ὑμῶν ἀναγνώστας.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος.
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

Πέραν τῇ 25 Μαρτίου 1909.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΛΕΣ ΠΩΣ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ στὴν καρδιά μου ἄλλη μιὰ καρδιὰ θαρρεῖς πῶς μπαίνει...
Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
κι' ὁ νοῦς μ' ἀπὸ τὸν τόπον του νομίζεις ὅτι βγαίνει . . .

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ δρόσον τ' οὐρανοῦ σκορπᾷς
στὴν φλέγουσαν ψυχή μου . . .
Φαντάσου πειά, Ξανθή μου,
φαντάσου τί χαρά!
ἐὰν δὲν μ' ἐγελοῦσες
κι' ἀλήθεια μ' ἀγαποῦσες . . .

*

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ μ' ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴν πολλὴ χαρά μου...
Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ παίρνω θάρρος καὶ ξεχνῶ τὰ τόσα βάσανά μου.

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ βάλσαμον παρηγοριᾶς
ραντίζεις στὴν ψυχή μου . . .
Φαντάσου πειά, Ξανθή μου,
φαντάσου, τί καλά!
ἂν σοβαρὰ 'μιλοῦσες
κι' ἀλήθεια μ' ἀγαποῦσες . . .

*

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ βλέπεις τὴν μεταβολὴν ποῦ γίνεται ἐντός μου . . .
Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,

καὶ εἴδωλόν μου γίνεσαι, θρησκεία μου, Θεός μου.

Μόνον τὸ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
καὶ μὲ ἐλπίδας χαρωπὰς
πλουτίζεις τὴν ψυχή μου . . .
Φαντάσου πειά, Ξανθή μου,
φαντάσου τί λαμπρά!
ἐὰν δὲν μ' ἀπατοῦσες
κι' ἀλήθεια μ' ἀγαποῦσες . . .

Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος
Καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΛΕΣ ΠΩΣ Μ' ΑΓΑΠΑΣ.

Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
νομίζ' ἀπὸ τὸν Παράδεισον πῶς μ' ἔρχετ' ἡ φωνή Σου,
νομίζω πῶς εἶσ' ἄνθρωπος καὶ ἄγγελος ἐξ ἴσου . . .

Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
αἰσθάνομ' ἐνθουσιασμόν, κ' ἕνα ζῆλον αἰφνίδιον
νὰ μ' ἁρπάζῃ τὴν ψυχή.
Εἰπέ μ' ἀγάπη μου κομψή:
Ὅταν Σοῦ 'πῶ πῶς Σ' ἀγαπῶ,
αἰσθάνεσαι καὶ Σὺ τὸ ἴδιον;

*

Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
πόσον ὡραία γίνεσαι, πόσον χαριτωμένη! . . .
πόσον αὐτὴ ἡ φράσις Σου μ' εὐχαριστεῖ, μ' εὐφραίνει! . .

Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
ὡς ἔκτακτον Σὲ θεωρῶ τοῦ βίου μου στολίδιον,
ὡραία κόρη ἀγγελική!

Εἰπέ μ' ἀγάπη μου καλή :
Ὅταν Σοῦ 'πῶ πῶς Σ' ἀγαπῶ,
αἰσθάνεσαι καὶ Σὺ τὸ ἴδιον ;

*

Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
ἔχεις τὸ στόμ' ὁλόχρυσον, τὴν γλῶσσα διαμαντένια,
ἀγγελικὴν τὴν λαλιάν, τὰ χείλη ζαχαρένια !
Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
πῶν οὐρανῶν τὴν ἡδονὴν αἰσθάνομαι ἀίδιον
νὰ μοῦ τὴν δίδῃς περισσή.
Εἰπέ μ' ἀγάπη μου χρυσῆ :
Ὅταν Σοῦ 'πῶ πῶς Σ' ἀγαπῶ,
αἰσθάνεσαι καὶ Σὺ τὸ ἴδιον ;

Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος
Καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ.

Ἂν ἤμουνα μὲ δυὸ καρδιαίς, διπλὰ θὰ Σ' ἀγαποῦσα.
Μὰ τώρα πῶχω μιὰ καρδιά, πειὸ λίγο τάχα Σ' ἀγαπῶ ;
Κάλλιο νἄχα δυὸ στόματα διπλὰ νὰ Σ' ἐφιλοῦσα,
καὶ νὰ μπορῶ μὲ δυὸ φωναίς τὸν ἔρωτά μου νὰ Σοῦ 'πῶ!

Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος
Καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

ΒΑΡΚΑΡΟΛΛΑ.

Μιὰ νύχτα, μέσ' σὲ μιὰ βαρκοῦλα,
ἀσπροβαμμένη ἐλαφριὰ,
μονάχ' ἐγὼ καὶ Σύ, μικροῦλα,

'σχίζαμ' τὰ ἥσυχα νερά . . . . .
Τὸ φεγγαράκι' ἀπ' ἐπάνω 'γελοῦσε,
καὶ ζουλεμμένα μᾶς 'κύτταζε τὰ δυό . . .
Ξεύρεις τί θἄλεγεν, ἂν ὡμιλοῦσε ;
Πῶς μόν' Ἐσένα, μικροῦλά μ' ἀγαπῶ!
Τὴν νύχτα 'κείνη θὰ θυμοῦμ' ὅσω ζῶ . . .
—Τί εὔμορφα τὰ νειάτα ! . . . —
Μὲ τί λαχτάρα Σ' ἐφιλοῦσα γλυκὰ
στ' ἀγγελικά Σου 'μάτια ! . . .

*

Μιὰν ἄλλη νύχτα, στὸ χορτάρι,
'μοσχοβολοῦσαν ἡ ροδιαίς . . .
πούλθεν ὁ ὕπνος νὰ μᾶς πάρῃ
μέσ' σὲ πουλάκια καὶ δροσιαίς . . .
Τὸ ἀηδονάκι γλυκὰ 'κελαϊδοῦσε
στὴν ἀνθισμέν' ἀπ' ἐπάνω μηλιά . . .
Ξεύρεις τί θἄλεγεν ἂν ὡμιλοῦσε ;
Πῶς Σὲ λατρεύω, μικροῦλά μου γλυκειά !
Δὲν θὰ ξεχάσω ποτ' ἐνόσω θὰ ζῶ
τὰ εὔμορφα μαλλιά Σου,
ποῦ καὶ κοιμῶντας τὰ φιλοῦσα γλυκὰ,
γονατιστὸς κοντά Σου . . .

*

Τὰ χείλη εἶχαμ' ἡνωμένα
σ' ἕνα φιλὶ παρθενικό,
σὰν δυὸ τρυγόνι' ἀγκαλιασμένα
μέσα σὲ κάμπο μυστικό . . .
Τὸ ἀεράκι ἀγάλια 'ψυσοῦσε
στὸ μυρισμένο ἐκεῖνο βουνό . . .

Ξεύρεις τί θἄλεγεν ἂν ὡμιλοῦσε ;
Πῶς μόν' Ἐσένα, μικροῦλά μ' ἀγαπῶ !
Φαντάζομαι πειὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ
τῆς ἡδονῆς ἐκείνης :
Τί γλυκὸ θἆν' καὶ τί λαχταριστό
κἄθε φιλὶ ποῦ θὰ μοῦ δίνῃς ! . . .

Δημήτριος Μ Μελισσόπουλος
Καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

——

ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ.

Σὲ ἀγαπῶ
γιά τὰ 'ματάκια Σου τὰ δυό,
τ' ἀγγελοκαμωμένα.
Γιὰ τὰ μαλλιὰ
τῆς κόμης Σου τὰ καστανὰ
καὶ μοσχομυρισμένα.
Σὲ ἀγαπῶ
γιὰ τὸν ὡραῖόν Σου λαιμό,
τὸν κρινοζυμωμένο.
Γιὰ τὸ μικρὸ
χεράκι Σου. τὸ τρυφερὸ
καὶ λευκαῤῥοπλασμένο.
Σὲ ἀγαπῶ
γιὰ τὸ γλυκὺ καὶ μελιχρὸ
χρυσό Σου στοματάκι.
Γιὰ τὸ μικρὸ,
τ' ἁῤῥᾶτο καὶ τὸ τορνευτὸ
κομψό Σου ποδαράκι.

Μὰ πειὸ πολὺ
ἀπ' ὅλην Σου τὴν καλλονὴ,
ποῦ μ' ἔχει μαγευμένο,
Σὲ ἀγαπῶ
γιατ' ἔχεις φρόνημα σεμνὸ
καὶ τρόπο ζηλευμένο . . .
Σὲ ἀγαπῶ !
χίλιαις φοραῖς κι' ἂν Σοῦ τὸ 'πῶ,
διόλου δὲν χορταίνω . . .
Σὲ ἀγαπῶ !
Εἶσ' ἀγγελοῦδι ζηλευτὸ,
μ' ὅλαις τὴς χάραις προικισμένο !

Δημήτριος Μ Μελισσόπουλος
Καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσσικῇ Σχολῇ.

——

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΑΛΕΠΟΥ καὶ ΚΟΡΑΚΑΣ.

Μέσα εἰς τὸ ἄγριον σκοτάδι τῆς νύκτας καὶ . . . ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον μιᾶς κατὰ σύμβασιν ἐξαδέλφης ἕνας αὐτοχειροτόνητος πυροσβεστάκος καὶ κανταδόρος ἔχει στήσει τὸ τσαντῆρι τῆς ἀγάπης του.

Τὸ κεφάλι του εἶνε ὅλῳ αἴσθημα καὶ τὰ ροῦχά του ὅλῳ τρύπες. Τὸ πανταλόνι του ἀπὸ κάτω ἔχει μετασχηματισθῇ εἰς τορσόνι, τὰ δὲ παπούτσια του εἰς κόσκινον, ἀφ' ὅπου εἰμπορεῖς νὰ κοσκινήσῃς ὅλην τὴν φτώχιαν του.

Ὁ πυροσβεστάκος σβύνει σιγὰ σιγὰ τὴν ἀγάπην του μέσα εἰς γλυκὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Θὰ γίνω ψύλλος καὶ ἐγὼ
νὰ ἔμπω στὴν καρδιά σου,
γιὰ νὰ σουφρώσω μερικὰ
κατάγλυκα φιλιά σου.

—

Κι' ἂν τύχῃ μπαρμπουνάρα μου,
στὰ πράσα καὶ μὲ πιάσῃς
αἴ! τότε εἰς τὸν ἄσπρο σου
λαιμὸ ἂς μὲ . . . κρεμάσῃς.

— Αἴ! καὶ λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς; παπίτσα μου; λέγε, μὲ γλυκυνάλατον φωνὴν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ ἐπάνω.

Καὶ μία φωνήτσα λιγερὴ διευθυνομένη πρὸς τὸν κατήφορον.

— Βρὲ κακομοίρη, ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα θὰ καθόμουνα τέτοια ὥρα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ κρυολογήσω;

Ἕνα γκούχου! γκούχ! ξηρὸν, βραχνιασμένον, ἀποπνικτικὸν διασπείρεται εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἀπάντησις. Ὁ πυροσβέστης βήχει χωρὶς οὔτε ψάλτης νὰ εἶνε, οὔτε εἰς ἀπορίαν . . . αἰσθημάτων νὰ εὑρίσκεται.

Τὸ ἄνωθέν του δουλικὸν ποῦ δὲν συγκινεῖται καθόλου ἀπὸ τὴν γρίνια καὶ ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πιάνου τῆς κυρίας του συγκινεῖται τώρα ἀπὸ τὴν στηθοκαταρροὴν μερικῶν ἐντοσθίων.

— Τί ἔχεις καὶ βήχεις; ἐρωτᾷ μὲ γλυκάδαν, ποῦ δὲν εἰμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ ὅσην ζάχαρην εἶχε κλέψει ἕως τώρα ἀπὸ τὰ ἀφεντικά του διὰ τὰ λαθρεμπορικά του γλυκύσματα.

— Ὅλα τὰ ἔχω . . . γκούχου! γκούχ! . . . μόνο

ἕνα κουμπί, π' ἀνάθεμά το, δὲν ἔχω στὸ γελέκο μου καὶ γι' αὐτὸ ἄρπαξα τὸ κρυολόγημα . . . Ἄχ! ἂν μοῦρριχνες καμμιὰ βελόνα νὰ τὸ ράψω! . . .

— Τί λὲς, μπρὲ ζευζέκη; Καὶ ποῦ θὰ τὴν εὕρῃς μέσα στὸ σκοτάδι;

— Ἄ! ναί, ἔχεις δίκαιο. Μά . . . καὶ ἐδῶ τὸ κοιλοπονούμενον σχέδιον ἔμεινε μετέωρον εἰς ὀλίγα ἀποσιωπητικά.

— Τί μά; . . . λέγε ν' ἀκούσω.

— Νὰ, ἀγάπη μου! ἂν ἐκάρφωνες τὴν βελόνα σὲ κανένα στερεὸ πρᾶγμα . . . παραδείγματος χάρι σὲ . . . κανένα κεφτὲ ἢ κομμάτι τυρί! . . .

Τὸ δουλικὸν εὑρίσκει τὸ μέσον πολὺ εὐφυὲς καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του. Ἀποσύρει λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ μετ' ὀλίγον ρίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν βελόναν καρφωμένην εἰς ἕνα κομμάτι τυριοῦ.

Ἕνα νέον γκούχου! γκούχ! μὲ ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἄγριον εὐχαριστῶ ἀκούεται ἀπὸ τὰ βάθη ἑνὸς στομαχιοῦ.

— Αἴ! τ' ὥρραψες τὸ κουμπί;

— Ἄχ! εὐλογημένη. ἀμὲ πῶς νὰ τὸ ράψω δίχως κλωστή! . . .

— Μπρὲ ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σοῦ περάσω καὶ κλωστή! καὶ τώρα πῶς νά σου τὴν ρίζω ποῦ θὰ τὴν πάρῃ ὁ ἀέρας! . . .

— Γι' αὐτὸ σκᾷς. Νὰ, τύλιξέ την σὲ ἕνα . . . κομμάτι ψωμί . . . .

Τὸ δουλικὸν ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν μὲ πατέντα εὐφυΐαν. Ἀποσύρεται ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐν-

τὸς ὀλίγου κατρακυλᾷ ὀλίγην κλωστὴν τυλιγμένην ἐπάνω εἰς μίαν τρομακτικὴν φέταν ψωμιοῦ. Καὶ ἐρωτᾷ μὲ ὅσην εὐαισθησίαν ἔχει δανειστῇ ἀπὸ τὴν κυρίαν του.

— Αἴ! τῶρραψες τὸ κουμπί;

— Ὄχι τὸ . . . ξύλωσα, γιατὶ ἐφούσκωσα πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ . . . ψωμότυρο.

Καὶ ἡ ἐρωτευμένη ἀλεποῦ ἀφίνει τὸν κόρακα τοῦ παραθύρου εἰς τὰ κρύα τῆς . . . ἀγάπης, καὶ μέσα εἰς τὸ ἄγριον σκοτάδι τῆς νύκτας μόλις ἀκούεται τὸ τραγούδι τοῦ μόρτη ἀπὸ τὴν πέρα γειτονιὰ

Μαρίκα μου ψυχή μου,
μὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστό!
ἐψόφησα ἀπ' τὴν πεῖνα,
καὶ πλέον δὲν βαστῶ.

—

Γιὰ ρῆξε μου σὰν πρῶτα
ἕνα κομμάτι κόττα,
καὶ γιὰ νὰ κάνουμε σεφτὲ
ἕναν καλὸ κεφτέ!!!

XXII. (Κάϊρον Αἰγύπτου)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Ἐνθάδε κεῖται ἡ ἀποθανοῦσα
Σύζυγός μου Μαριγὼ
Ἐγλύτωσε κι' ἐκείνη
Μὰ γλύτωσα κι' ἐγώ.

—

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΝ

Αὐτὸς ὁποῦ τ' ἀνθρώπινον
δολοφονοῦσε γένος,
ὁ ἰατρὸς Βεντούζιος
ἐδῶ εἶνε θαμμένος.

—

Φυλάξου, μὴ τὸν δέχεσαι
'στὸν Ἅδη, Περσεφόνη,
εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς
νὰ ξαναθανατώνῃ.

(Αἰγύπτιος).

—

ΕΙΣ ΜΙΑΝ
ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Καλόγρηα παρθενικὴ
πήγαινε καὶ σφαλίσου
μές τὸ μικρὸ κελλί σου
καὶ μέσ' στὸ ράσο τὸ πλατὺ,
κρῦβε τὴ σάρκα τὴ χυτὴ,
χωρὶς νὰ μὲ ρωτᾷς γιατί.

. . . . . .

Τὸ σχῆμα τὸ μοναχικὸν
νὰ μὴν τὸ βαρεθῇς,
στὸ μοναστῆρι μεῖνε,
ἀλλ' ἂν ποτὲ καὶ στὴν Μονὴν
ἐπίτοκος βρεθῇς . . . .
ὁ κόσμος τέτοιος εἶνε!!

(Αἰγύπτιος).

Ο ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Νὰ σὰς συστήσω τὰ πρόσωπα τοῦ διηγήματος; Ὁ θεῖος ἄνθρωπος χονδρός, ὁ ὁποῖος ἔχει τσεπωμένα τὰ πενῆντα χρόνια, κάποτε τὰ γυαλιά του καὶ αἰωνίως τὸν ταμπάκο του. Εἶνε ἄνθρωπος γενατζῆς, γρινιάρης, ξεροκέφαλος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλός· δηλαδή, τέλειον πρότυπον θείου.

Ἡ θεία; γυναῖκα ποῦ λέγει πολλά, ἀκούει ὀλίγα, καὶ ἐννοεῖ ἀκόμη ὀλιγώτερα. Ἔχει μίαν μύτην ἐπίτηδες καμωμένην διὰ γυαλιὰ καὶ ἕνα χέρι ἐπίτηδες φαβρικαρισμένον διὰ νὰ πλέκῃ μαλλένιες κάλτσες ἐξόχως.

Ἡ ἀνεψιά; ἕνα σωστὸ προσωπάκι γάτας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λείπουν μόνον αἱ τρίχες τῶν μουστακιῶν. Πλασματάκι ἐπίτηδες καμωμένον διὰ τὸ κόρτε, διὰ τὲς γλυκὲς ματιές, καὶ διὰ τὸ παραθῦρι. Εἶνε ὁλόκληρος ἐρωτικὴ ἐγκυκλοπαιδία. Κρατεῖ τρεχουμένους λογαριασμοὺς καὶ ἐμπορικὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν μὲ ὅλους τοὺς νέους τῆς γειτονιᾶς ποῦ ἐμπορεύονται τὸν ἔρωτα.

Ὁ ἐξάδελφος; πλάσμα ἀμφιβόλου συγγενικῆς ὑποστάσεως, ἡλικίας εἰκοσιπέντε ἐτῶν, κράσεως λυμφατικῆς, ἰδεῶν πολὺ αἰσθηματικῶν. Ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἤρχισε νὰ πίνῃ τσιγά-

ρον κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάτης ἡλικίας ἤξευρεν ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακάτωτα ὅλα τὰ ἐρωτικὰ τραλίμια.

* * *

Καὶ τώρα ποῦ τοὺς ἐγνωρίσατε ἐπιτροχάδην, ἂς γνωρίσητε ἐν συνόψει καὶ τὴν γεωγραφικήν των θέσιν. Κάθηνται ὅλοι γύρω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐνῷ ἡ λάμπα μὲ τὸ γλυκασμένον ἀπὸ τὸ κόκκινον ἀμπαζοὺρ φῶς της σχηματίζει πελώριες σκιὲς εἰς τὸν τοῖχον, ἡ συγγενικὴ τετρὰς συζητεῖ περὶ τοῦ Βορείου Πόλου, τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐξερευνήσεώς του καὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτυχιῶν τῶν διαφόρων θαλασσοπόρων.

Ὁ θεῖος μὲ τὸν ἀνεψιὸν κατὰ λογικὴν συνεκδοχὴν τοῦ πράγματος διίστανται εἰς τὰς ἰδέας, ἡ ἀνεψιὰ ὑποστηρίζει φυσικὰ τὸν ζωηρὸν ἐξάδελφον, ἐνῷ ἡ θεία ὑπερμαχεῖ μὲ ὅλας τὰς περιωρισμένας γεωγραφικάς της γνώσεις τὸ σκληρὸν καὶ γεροντικόν της ἦμισυ.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, ἐπιμένει ὁ θεῖος, ὁ Βόρειος Πόλος εἶνε πρᾶγμα κυκλικὸν ποῦ δὲν τοῦ βρίσκουν τὴν ἄκρη. Ὅσοι λέγουν ποῦ πῆγαν, λέγουν ψέματα καὶ εἶνε μαγκούφιδες.

— Μὰ ἄκουσε θεῖε, πρῶτα ὁ Νάνσεν π. χ καὶ ὁ Ἀνδρέ...

— Μπρὲ τί Χάνσε καὶ Ἀνδρέ μοῦ τσαμπουνᾷς; ξέρεις τί εἶνε ὁ Βόρειος Πόλος; Νά, εἶνε ἕνα κυκλικὸ πρᾶγμα, μιὰ σωστὴ περιφέρεια. Αἴ, ἔχει ἄκρη ὁ κύκλος;

— Πῶς δὲν ἔχει, ἔχει τὸ κέντρον.

— Μπρέ, ποιὸ κέντρο; Ὁ Βόρειος Πόλος εἶνε ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ κέντρο, εἶνε κύκλος.

— Τὸ ξέρω πῶς εἶνε κύκλος, ἀλλὰ καθὼς γράφουν τὰ βιβλία, οἱ διάφοροι θαλασσοπόροι....

— Βρέ, τί θαλασσοβαπόρι καὶ φελοῦκα μοῦ κοπανᾷς; γιὰ ἄνοιξε κανένα βιβλίο νὰ δῇς καλλίτερα.

— Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ. Στάσου νὰ πάρω τὴν μετάφρασι τοῦ Νάνσεν πρὸς τὸν Βόρειον Πόλον.

— Ἄνοιξέ την ντέ, νὰ διαβάσῃς γιὰ νὰ μὴ συζητᾷς στὸν ἀέρα...

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐξαδέλφην ποῦ ἀσπάζεται ἐνδομύχως τὰς ἰδέας καὶ... τὰ μάγουλά του, δ ευθύνεται εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ὅπου εἶνε ἡ βιβλιοθήκη, διὰ νὰ εὕρῃ τὸ βιβλίον καὶ μελετήσῃ τὸ γεωγραφικὸν αὐτὸ ζήτημα τοῦ Βορείου Πόλου.

Ἀλλ' ὅταν ἔχῃ κανεὶς κοντά του μίαν ζωντανὴν ζωγραφίαν μὲ ποταμοὺς ἀγάπης καὶ χειμάρρους ὅρκων καὶ βουνὰ ὁλόκληρα ὡραιότητος, εἶνε δύσκολον νὰ μελετήσῃ τὴν ἄλλην τὴν νεκρὰν γεωγραφίαν τῆς φύσεως.

Καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἐξάδελφος ἀφίνει τὰ κλειδιὰ κρεμασμένα εἰς τὸ φύλλον τῆς βιβλιοθήκης, κάθηται μὲ τὴν ὡραίαν ἐξαδέλφην εἰς ἕνα γωνιαῖον καναπεδάκι καὶ ἐκεῖ παραδίδεται ἀνενόχλητος εἰς ὅσας χειρονομίας εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ μικρὸς θεὸς τῆς ἀγάπης.

Ὁ θεῖος ἀντιλαμβάνεται τί νεκρικὴ σιωπὴ βασιλεύει εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ αἰσθάνεται ὅσην ἀνακούφισιν δὲν αἰσθάνεται αὐτὸς ποῦ πνίγεται καὶ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὑποθέτει ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς μὴ εὑρίσκων εἰς τὸ βιβλίον σχετικόν τι χωρίον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐσφαλμένης του ἰδέας, φυλλομετρεῖ ἤδη ἀσκόπως ὅλας τὰς σελίδας.

Ἡ θεία ὅμως δυσανασχετεῖ ὀλίγον καὶ ἐρωτᾷ δειλῶς τὸν συμβίον.

— Μὰ τί κάμει τόσην ὥραν μαζὺ μὲ τὴν Ἰωάννα...

— Τί κάμει;— καὶ μειδίαμα εἰρωνικὸν καὶ γεμάτον ἀπὸ εὐχαριστησιν αὐλακώνει τὸ ζαρωμένον πρόσωπόν του.—

Νὰ, δὲν καταλαβαίνεις καϋμένη ; Μελετᾷ τὴν γεωγραφίαν καὶ ψάχνει νὰ εὕρῃ τὸν Βόρειον Πόλον.

Καὶ ὦ τῆς προφητείας ! !

Ὁ ἀνεψιὸς πράγματι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐταξείδευε μὲ τὰς χεῖράς του πρὸς κάποιον Πόλον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι αὐτὸς ὁ Πόλος δὲν ἦτο Βόρειος, ἀλλὰ . . . Νότιος !

ΧΧΗ. Καΐρον (Αἴγυπτος).

ΖΑΒΟΛΙΕΣ

Σὲ δουλικό.

Σὰν σὲ βλέπω τὰ σκουπίδια
νὰ πετᾶς ἀπὸ τὸ σπῆτι
Καὶ νὰ ρίχνῃς στοὺς διαβάτες
τὲς τρελλόγλυκες ματιές σου.
Λέγω: Ἂχ! ἂς ἀγαποῦσες
καὶ ἐμένα τὸν λεχρίτη
Καὶ ἂς ἤμουν τενεκές σου ! !

(Αἰγύπτιος).

—

Τῆς πείνας.

Μ' ἀρνήθηκες κι' οἱ ὅρκοι σου
ἐλυῶσαν σὰν κερί
Καὶ μαῦροφες τὰ τόσα σου
φιλάκια τζαναμπέτα
Μὰ ἄχ! τί σ' οὖρθε, ἄκαρδη,
νὰ κόψῃς τὸ τυρί
Ποῦ κάθε βράδυ μαῦριχνες
μὲ τοῦ ψωμιοῦ τὴν φέτα!

(Αἰγύπτιος).

—

Οὗς ὁ παπᾶς συνέζευξε Διάκος μὴ χωριζέτο.

Ἓν ἀνδρόγυνο πιστὸ
νέο Διάκο γνώρισε
καὶ σὲ – λίγο συμφορά ! —
τὸ ζευγάρι χώρισε

—

Καὶ κακόγλωτσαις πολλαῖς
εἶπαν χαιρεκάκως . . .
οὓς συνέζευξε παπᾶς
χωριζέτο Διάκος ! !

(Αἰγύπτιος).

—

Σὲ μιὰ μυταροῦ.

Δὲν βλέπω ποιὰ τὴ μύτη σου
στὸ δρόμο νὰ προβάλλῃ!...
Τὸ κρύο λὲς στὸ σπίτη σου
τὴν ἔχει μέσα βάλει.

—

Ἂχ! πότε ποιὰ ἡ ἄνοιξι
θὰ πῇ τὸ καλημέρα της,
Γιὰ ν' ἄχῃ ἡ μυτάρα σου
νὰ πέρνῃ τὸν ἀέρα της ! !

(Αἰγύπτιος).

—

ΑΡΡΕΝ ΚΑΙ ΘΗΛΥ

(Διήγημα ἑλληνικὸν πρωτότυπον).

Ἡ Καλυψὼ πρὸς τὸν Ἀνατόλιον :

— Ὄχι, φίλε μου, δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάζῃ τόσον ἡ ἔγγαμος ζωή. Ἡ καλὴ σύντροφος εἶναι μία ἐλάφρυνσις διὰ τὸν ἄνδρα· καὶ ὄχι, ὅπως ἴσως φοβεῖσαι, βάρος πρόσθετον. Καὶ ἀκριβῶς, ἐὰν συνίσταται ἡ φρόνησις ἐνὸς ἀνδρός : νὰ ἐκλέξῃ τὴν σύντροφόν του, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰ πλούτη της, ἀπὸ τὸ γένος της, ἀπὸ τὰς σχέσεις της, ἀπὸ δὲν ἠξεύρω τί της ἄλλο πρόσκαιρον ἢ ἐξωτερικὸν προτέρημα. Ὅλ' αὐτά, τὰ ὁποῖα πλανοῦν σήμερον κάθε νέον, εἶνε μόνον προσχήματα, τὰ ὁποῖα, ἂν δὲν καλύπτουν πάντοτε ἄλλας καὶ σοβαρωτέρας ἀσχημίας, ἐλαχίστην ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημασίαν δύνανται νὰ ἔχωσι διὰ τὴν εὐτυχίαν του καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς του. Νὰ ἐκλέξῃ τις τὴν σύντροφόν του δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσον εὔκολον ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἐὰν δὲ δὲν συμβάλῃ εἰς τοῦτο ὀλίγον καὶ ἡ τύχη, δυσκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ εἰς καλὸν ἀποτέλεσμα. Δὲν θέλω νὰ σὲ ὀνομάσω τυχηρὸν, διότι τότε θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς ἂν νὰ σοῦ ἔπλενα τὸ ἐγκώμιόν μου, ἐνῷ

δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην τούτου. Δόξα τῷ Θεῷ, μὲ γνωρίζεις τώρα περισσότερον ἀπὸ ἕν ἔτος. Ἐνθυμεῖσαι; ἦτο ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, 26 Φεβρουαρίου, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν συνηντήθημεν εἰς φιλικὴν συνάθροισιν. Τί ἄλλο παρὰ ἡ τύχη εἶχε συμβάλει ὥστε νὰ μεταμφιεσθῶμεν καὶ οἱ δύο εἰς ἀθιγγάνους διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸ μόνον «ὁμοιοκατάληκτον», ὡς ὅλοι ἔλεγον, ζεῦγος εἰς τὸν ἀλησμόνητον ἐκεῖνον τετράχορον. τὸν ὁποῖον μία ὡραία ἔμπνευσις τοῦ οἰκοδεσπότου ἔκαμε νὰ χορεύσωμεν ὅλοι φοροῦντες ἀκόμη τὰς προσωπίδας μας; Σὲ ηὗρα ὡραῖον! τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἐνδύματα ἤρμοζον θαυμάσια εἰς τὴν μελαγχροινὴν φυσιογνωμίαν σου, καὶ μοῦ ἤρεσες πολύ. Σὲ εἶχα ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ ἐκτεθῶ περισσότερον, διότι δὲν ἤξευρα τὰς βλέψεις σου καὶ τὰ φρονήματά σου. Ἠρώτησα ὅμως περὶ σοῦ, καὶ ἔμαθον ὅτι ἐκείνη ἡ ὁποία σὲ συνώδευεν ἦτο ἀδελφή σου. Κατόπιν ἤκουσα ὅτι καὶ σὺ ἐρωτοῦσες δι' ἐμέ, καὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες, αἱ πρῶταί σου πληροφορίαι εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸ κεφάλαιον τῆς προικὸς καὶ τῆς περιουσίας μου... Ἆ! τί κρῖμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐμπορεύεσθε τὰ αἰσθήματά σας, νὰ γίνεσθε ἐμπόρευμα, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουν εἰς πλειοδοσίαν καὶ ἀγοράζει ἡ πλουσιωτέρα πελάτις!... Σᾶς ἀρέσει μία κόρη, ἀρχίζετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε, ἡ δὲ δίψα τοῦ χρήματος σᾶς σταματᾷ ξηρῶς εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀγάπης σας καὶ ἀντὶ πρωτίστως νὰ ἐξετάσητε τὴν ἰδικήν σας, τὴν ἀτομικήν σας τύχην, ἐξετάζετε καὶ ὑπολογίζετε ἐκείνης, τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ καταστήσετε συνέταιρον καὶ συνεργάτιν τῆς ἰδίας σας οἰκογενείας. Δηλαδή, διὰ σᾶς πλέον ὁ γάμος δὲν ἔχει οὐδὲν ἰδεῶδες, ἀλλ' εἶναι μία καθαρῶς ἐμπορικὴ πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ἕκαστος φιλοτιμεῖται ν' ἀναδείξῃ πρώτης τάξεως οἰκονομολογικὸν κατόρθωμα, καὶ νὰ λέγῃ κατόπιν ὁ κόσμος μετὰ θαυμασμοῦ περὶ αὐτοῦ:

«Ἰδοὺ ἄνθρωπος φρόνιμος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτύφλωσε τὸ αἴσθημα».

Ἀλλ' ὅσας δήποτε κατηγορίας καὶ ἂν ἐπεσώρευσαν εἰς βάρος μας, εἶναι σήμερον ἀληθὲς καὶ ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει περισσοτέραν ἢ ὁ ἀνὴρ συνείδησιν τοῦ γάμου.

Ὅταν ἅπαξ γνωρίζω τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον νυμφεύομαι, δὲν θὰ ἤμην τάχα κἄτι περισσότερον ἢ τρελλὴ ἐὰν εἶχα παραλόγους παρ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις, ἀφοῦ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων βεβαία ὅτι τῷ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς αὐτάς; Ὑπάρχουν, βεβαίως, καὶ αἱ ἐξαιρέσεις· ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες μοχθηραί, ἀνόητοι καὶ κακαὶ σύζυγοι τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ζωὴ δὲν εἶναι εἰμὴ μία ἀπαίτησις, αἱ ὁποῖαι δὲν ζῶσι καὶ δὲν νυμφεύονται εἰμὴ διὰ νὰ ἱκανοποιῶσι πάθη ἄγρια καὶ ἰδιοτροπίας νοσηράς. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες αὐταὶ εἶναι πάντοτε ὀλιγώτεραι τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦντες καὶ αὐτοί, δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὸν πλουτισμὸν, ἀλλ' εἰς τὴν εὐτυχίαν των. Διατί, πρὶν μ' ἀγαπήσουν, ἐρωτοῦν τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ μετρήσω; Ἐὰν ἔχω ἤδη προῖκα, μήπως δὲν θὰ τοῖς τὴν δώσω; Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω προῖκα, δὲν ἀξίζω νὰ γίνω σύζυγος; δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γίνω μήτηρ; δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκλέξω σύζυγον μεταξὺ τῶν καλῶν νέων; Ἀλλ' οἱ

ἄνδρες εἶναι καὶ ὀλίγον στρεψόδικοι. Φέρουσι πάντοτε τὸ ζήτημα εἰς τὴν φιλοτιμίαν καὶ εἰς τὴν εὐθύνην, ἣν ἀπέναντι τοῦ μέλλοντος ἡμῶν ἀναλαμβάνουσι: Μήπως, ἔξαφνα, δὲν μείνωμεν εὐχαριστημέναι; Μήπως μετανοήσωμεν ἡμέραν τινα; Μήπως τυχὸν σᾶς περιφρονήσωμεν διὰ τὴν ἀνεπάρκειάν σας; Μυριάκις ἕως τώρα μοῦ φανέρωσες καὶ οὐ τοὺς φόβους τούτους, καὶ πάντοτε ἐκ συστήματος προσεπάθεις νὰ μοῦ περιγράψῃς διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος καὶ μὲ καταπείσῃς ν' ἀποσυρθῶ περίφοβος, τοιουτοτρόπως δὲ σώσῃς καὶ σὺ ἐν μέρει τὴν φιλοτιμίαν σου καὶ ὑποβάλῃς τὴν συνείδησίν σου εἰς καταναγκαστικὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῷ ὅτι ἔπραξες τὸ καθῆκόν σου προειδοποιήσας με περὶ πάντων καὶ παραστήσας μοι τὰ πάντα ὑπὸ τὴν μᾶλλον ζοφερὰν καὶ ἀπαίσιον ὄψιν.

Ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, δὲν φοβοῦμαι, δὲν ὀλιγοψυχῶ. Ἀπ' ἐναντίας προσβλέπω εἰς τὸ μέλλον μὲ τὴν μεγαλειτέραν τόλμην καὶ μεγαλειτέραν εἰς τὸν ἑαυτόν μου πεποίθησιν. Συνείθισα νὰ ζῶ πτωχικῶς, ἔμαθα νὰ ἐργάζωμαι.

Ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς δὲν ἔχει καμμίαν ἐντροπήν, καὶ δὲν ὑποβιβάζει ποσῶς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας τὴν θέσιν τοῦ ἀνδρός της. Ἡ ἐργασία ἐδόθη διὰ τοὺς πτωχούς, διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς.

Βεβαίως εἶναι εὐγενὴς καὶ ἀξιέπαινος ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνδρός, θέλοντος νὰ διατηρήσῃ ὑψηλὰ τὸ γόητρον τῆς συζύγου του, τὸ ὁποῖον πρωτίστως εἶναι καὶ ἰδικόν του. Ἀλλ' ὅταν τοῦτο δὲν ἔχῃ δυνατόν, πρέπει ἀρά γε ν' ἀπο-

φύγῃ τὴν ἄλλον, τὸν ἔτι μᾶλλον εὐγενέστερον σκοπὸν τοῦ νὰ ἱδρύσῃ ἰδίαν οἰκογένειαν; Διατί τάχα αὐτὸς μὲν νὰ ἔχῃ μόνον καθήκοντα, ἡ δὲ σύζυγος μόνον δικαιώματα! Εἶναι ἀνόητος ἡ ἰδέα αὕτη, εἶναι ἀνόητοι καὶ ὅσοι ἀπολύτως τὴν παραδέχονται.

Ἀφοῦ ὁ γάμος εἶναι μία διανομὴ τῶν πάντων, ἄρα ὁ μὲν πλούσιοι διανέμονται τὰ πλούτη των, οἱ δὲ πτωχοὶ τὴν ἐργασίαν των.

Ποῖος θὰ μὲ κατηγορήσῃ διότι θὰ ἐργάζωμαι, διότι θὰ βοηθῶ ὅσον δύναμαι τὸν ἄνδρα μου; Καὶ ἔπειτα, τί θὰ κάμνω ὅλην τὴν ἡμέραν; Θ' ἀναγινώσκω μυθιστορήματα; θὰ παίζω κλειδοκύμβαλον; ἢ θὰ ζωγραφίζω;... Ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς εἶναι μία προίξ· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τώρα τὸ χρῆμα δίδεται ὄχι διαμιᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις ἓν μέγα ἢ μικρὸν ποσὸν εἰς μίαν δόσιν δὲν εἶναι ταπείνωσις· καὶ τὸ νὰ λαμβάνῃ αὐτὸ εἰς πολλὰς δόσεις, εἶναι;.. Βλέπεις λοιπὸν πόσον ἔχω δίκαιον νὰ σκέπτωμαι τοιουτοτρόπως. Ἀλλὰ σεῖς συνειθίζετε νὰ ὀνομάζητε εἰλικρινεῖς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι σᾶς λέγουν ξηρότατα:

«Κύριε, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε, καὶ οὐδεμίαν ν' ἀναλάβω προσωπικὴν ὑποχρέωσιν· ἐὰν πρόκηται νὰ ἐργάζωμαι, προτιμῶ νὰ μείνω διαπαντὸς κόρη· ἔχεις τὰς δυνάμεις; νυμφεύσου με· δὲν βλέπεις τὸν ἑαυτόν σου ἱκανόν; ὥρα καλή!»

Τὰς ἄλλας αἱ ὁποῖαι σᾶς φωνάζουν:

«Θάρρος! ἔχω καὶ ἐγὼ δύο χεῖρας!», τὰς θεωρεῖτε κρυψίνους, ὑπούλους, δολίας, προσπαθούσας νὰ σᾶς ἐξα-

πατήσωσι, καὶ κατόπιν, πρὸ τοῦ τετελεσμένου γεγονότος, νὰ σᾶς ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν τύχην σας.

Βεβαίως, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πολλάκις δικαιοῦνται οἱ φόβοι σας· ὑπάρχουσι πολλαὶ, παραπολλαὶ μάλιστα γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα καὶ αἱ ἀποφάσεις ὡς συζύγων δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς ὑποσχέσεις των, ὡς ἐρωμένων καὶ μνηστῶν. Ξεύρεις ὅμως τί συμβαίνει; Ἡ γυνὴ εἶναι μὲν πλάνος καὶ ὕπουλος, ἀλλὰ δυσκόλως δύναται νὰ κρυφθῇ τόσον καλῶς, ὥστε, εἰς ἓν σημεῖον δεδομένον, νὰ μὴ προδώσῃ μίαν πτυχὴν τῶν ἐλαττωμάτων της, τὰ ὁποῖα ὅσον περισσότερον προσπαθεῖ καλλίτερον νὰ καλύψῃ, τόσον εὐκολώτερον εἰς ἔξυπνος καὶ προσεκτικὸς ἀνὴρ δύναται, τεχνηέντως καὶ ἐγκαίρως βολιδοσκοπῶν αὐτὰ, νὰ τὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ τὰ ἐξακριβώσῃ ὅλα κατὰ σειρὰν καὶ τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ὑπάρχουσιν ἄνδρες πονηροὶ, πανοῦργοι, τῶν ὁποίων κύριον μέλημα εἶναι νὰ μελετῶσιν ἀεννάως καὶ νὰ σταθμίζωσι τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, μεθ' ὧν ἔρχονται εἰς συνάφειαν, καὶ τοὺς ὁποίους, μετὰ τὰς πρώτας τῆς γνωριμίας ἡμέρας, δὲν διαφεύγει οὔτε τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἐπὶ τῆς ὅλης ἠθικῆς καταστάσεως τῶν γνωρίμων των. Νὰ πιστεύσω ἀράγε ὅτι δὲν εἶσαι καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν καὶ ὅτι δὲν ἔκαμες ἤδη καὶ σὺ τὰ πειράματά σου ἐπ' ἐμοῦ;... Ἔ! ὄχι! σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ διαμαρτυρηθῇς καθόλου! Δὲν μὲ κακοφαίνεται! ἀπ' ἐναντίας, μὲ ἀρέσει πολὺ νὰ μάθω ὅτι μ' ἐμελέτησες καλὰ καὶ ὅτι, εἴτε ἀποφασίσεις τὸν μετ' ἐμοῦ γάμον σου εἴτε ὄχι, θὰ ἔχῃς

πάντοτε λόγον ἀποχρῶντα καὶ ἀξιόλογον Ἔπειτα, βλέπεις, τοῦτο εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ διότι δὲν εἶν' ἐπίσης δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἄπειρον ἡ κατάστασις αὕτη:

Μίαν ἡμέραν ἐνδέχεται νὰ μᾶς συλλάβῃ δίδοντας ἐρωτικὰς συνεντεύξεις ἡ μήτηρ μου ἢ ὁ ἀδελφός μου. Μήπως ξεύρομεν ἂν δὲν γνωρίζουν ἤδη τὰς σχέσεις μας; ἀδιάκριτα βλέμματα ὑπάρχουν πολλὰ καὶ κακαὶ γλῶσσαι πλεῖσται! Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι· ὄχι τόσον διὰ τὸ τί θὰ εἴπω εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅσον διότι τοῦτο μοῦ βλάπτει τὴν ὑπόληψιν. Εἶναι καλὸν νὰ λέγῃ αὔριον ὁ κόσμος ὅτι εἶχα ἐραστήν, ὁ ὁποῖος μ' ἐγκατέλειψε; Σὺ βεβαίως δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς τίποτε, μὲ μίαν τυχοῦσαν πρόφασιν δικαιολογεῖσαι ἀμέσως καὶ σώζεις τὴν φιλοτιμίαν σου. Ἐνῷ ἐγὼ... αἰ! ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος τῆς κοινωνίας, καὶ, τίς οἶδεν; ἴσως μείνω διαπαντὸς τὸ θῦμα ἐκείνου τὸν ὁποῖον, δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, μοῦ ἦτο πεπρωμένον ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ ὀνειρεύθῃ ὡς σύζυγόν μου... Ναί! κλαίω... τὸ βλέπω... Καὶ δὲν εἶναι πρώτη φορά.. Κλαίω πολλάκις ὅταν ἤμαι μόνη καὶ σκέπτωμαι.. Κλαίω διότι ἤθελα πολὺ νὰ γίνω ἰδική σου, νὰ ζήσωμεν μαζῆ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ πιστεύσῃς... Ἀλλ' εἶσθε κακοὶ καὶ ἄδικοι σεῖς οἱ ἄνδρες!

Αἱ προφάσεις σας καὶ τὰ ἐπιχειρήματά σας διὰ νὰ ἀποφύγητε ἕνα γάμον δὲν ἐξαντλοῦνται ποτέ. Σήμερον προφασίζεσθε τὴν οἰκονομικήν σας θέσιν, αὔριον προβάλ-

λετε ὡς ἐπιχείρημα τὰς ὑποχρεώσεις σας πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας, πρὸς γηραιὰν μητέρα καὶ ἀδελφὴν ἀνύπανδρον, τὰς ὁποίας δὲν δύνασθε νὰ ἐγκαταλείψητε ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀποχωρισθῆτε αὐτῶν, διότι ἀδυνατεῖτε νὰ ἐπαρκέσητε εἰς τὴν συντήρησιν δύο χωριστῶν οἴκων 'Αλλ' ὦ Θεέ μου! ποῖος σᾶς λέγει νὰ ἐγκαταλείψητε τὴν οἰκογένειάν σας καὶ ποῖος σᾶς βιάζει νὰ χωρισθῆτε ἀπ' αὐτῆς; Τὸ νὰ συζήσῃ μία νύμφη ἐν ὁμονοίᾳ μετὰ τῆς πενθερᾶς της, οὔτε καὶ ἐκ τῆς πενθερᾶς καθόλου ἐξαρτᾶται. Διότι τὴν πενθερὰν ἡ νύμφη κάμνει καλὴν ἢ κακήν. Ὁ καλὸς χαρακτὴρ τῆς νύμφης καὶ μίαν ἀληθῆ μεγαίραν δύναται νὰ κάμῃ ἀγαθωτάτην, ἀκακωτέραν καὶ τοῦ ἀρνίου. Ἄ! ὡς πρὸς τοῦτο, τὸ λέγω καὶ τὸ καυχῶμαι: Πρέπει νὰ εἶναι κάτι περισσότερον ἢ κάτι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἄνθρωπον, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ μαζῆ μου. Καὶ ἡ μητέρα μου ἔζησε μὲ τὴν πενθεράν της ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη, αὐτὴ τὴν ἐγηροκόμησεν, εἰς αὐτῆς τὰς ἀγκάλας ἐξέπνευσεν.

Ἤμην μικρὰ τότε ἐγώ· ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι πῶς τὴν ἠὔχετο καὶ τὴν ηὐλόγει καὶ ἤνοιγε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν οὐρανὸν εὐγνωμονοῦσα καὶ μακαρίζουσα αὐτήν. Ἦτο δὲ κακὴ ἡ μάμμη μου· τὰ πείσματά της καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι της δὲν εἶχον ὅρια: ὅλα ἤθελε νὰ γίνωνται κατὰ τὴν ἰδέαν της, εἰς ὅλα τὰ πράγματα ἠννόει νὰ κυβερνᾷ αὐτὴ καὶ νὰ πρωτεύῃ καὶ ποτὲ δὲν ἔμενεν εὐχαριστημένη εἰς ὅ τι ἐγίνετο παρὰ τὴν θελησίν της ἢ χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσουν....

Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τις πραγματικῶς ὑπομονὴν ἀγγέλου

διὰ νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἕνα τοιοῦτον στρυφνὸν καὶ ἀπότομον χαρακτῆρα μοχθηρᾶς καὶ δυστρόπου γραίας, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν ἀμίμητον καλὴν θέλησιν τῆς μητρός μου εὕρισκε πάντοτε ἀφορμὴν νὰ τῆς ρίπτῃ κατὰ πρόσωπον τὸν κόλαφον ὅτι ὁ υἱός της ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πολὺ καλλιτέραν σύζυγον, καὶ μὲ χρήματα, διὰ νὰ νακουφισθῇ κάπως καὶ ὄχι νὰ ἦναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζηται ὡς σκλάβος δώδεκα καὶ δέκα πέντε ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον διὰ νὰ παντήσῃ τὰ ἔξοδά του

Καὶ ὅμως οὐδέποτε ἤκουσα τὴν μητέρα μου νὰ τῆς ἀποκριθῇ λόγον ἢ τοὐλάχιστον νὰ παραπονεθῇ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τίποτε, διότι ἡ μάμμη μου ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἐφρόντιζε νὰ δεικνύῃ πάντοτε ἱλαρὸν πρόσωπον καὶ νὰ κάμνῃ νὰ πιστεύουν ὅτι διετέλει εἰς ἀρίστας σχέσεις μετὰ τῆς νύμφης της.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου της συνησθάνθη φαίνεται τὴν ἄδικον πρὸς τὴν μητέρα μου διαγωγήν της, αἱ δὲ εὐχαί της καὶ αἱ εὐλογίαι της ἔρρεον ἄφθονοι ἀπὸ τὸ στόμα της.

Τῆς ἐζήτει μάλιστα καὶ συγχώρησιν διὰ τὰς πικρίας τὰς ὁποίας τὴν ἐπότισε... Δὲν ξεύρω ἐὰν ἦτο εἰλικρινής... Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ὀλίγους μῆνας ὕστερον...

Οἱ πόροι μας ἔλειψαν· ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐργαζώμεθα ὅλοι διὰ νὰ ζήσωμεν εἰς μίαν σοβαρὰν ἀσθένειαν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπωλήσαμεν καὶ τὴν μικράν μας οἰκίαν, τὴν μόνην περιουσίαν ἡ ὁποία μᾶς ἔμενεν... Ἐμείναμεν πτωχοί, πολλάκις ἐστερημένοι, ἀλλὰ διετηρήσαμεν ὑψηλὰ τὴν φιλοτιμίαν μας, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει νὰ μᾶς κατηγο-

ρήσῃ τὸ παραμικρόν. Ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι αὐταὶ δὲν μᾶς ἀπεθάρρυναν, δὲν μᾶς ἀπεγοήτευσαν καὶ, πρὸ πάντων, δὲν μᾶς ἔκαμαν κακάς!

Ἐγὼ μάλιστα, ἐγὼ ἔμαθον νὰ ἦμαι γενναία. ἔμαθον νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ τῆς καλῆς γυναικός· τὴν γλυκεῖαν εὐτυχίαν ἑνὸς ἁπλοῦ δωματίου ὅπου νὰ πήξω τὴν μικράν μου οἰκογένειαν καὶ νὰ φήσω νὰ χυθῇ ἀφθόνως ἡ ἀγάπη μου εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὀφείλω ν' ἀγαπῶ καὶ παρὰ τῶν ὁποίων θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νἀγαπῶμαι...

Ὦ! τὴν ὡραίαν ταύτην εὐτυχίαν ἐγὼ δὲν ἀνταλλάσσω μήτε μὲ τὰ πλουσιώτερα μέγαρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ καθεὶς ζῇ καὶ φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ μόνον τὸν ἑαυτόν του ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται...

Τί νὰ σοῦ εἴπω, φίλε μου. μόνος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ σύζυγός μου θὰ ἐννοήσῃ τὶ πραγματικῶς ἀξίζω, καὶ ποῖον θησαυρὸν εὑρίσκει ἐν ἐμοί... Θὰ τὸν ἀγαπῶ! Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις περιέχονται ὅλαι αἱ ὑποσχέσεις καὶ ὅλαι αἱ διαβεβαιώσεις, τὰς ὁποίας ἕνας ἄνδρας ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ, νἀπαιτήσῃ μᾶλλον ἀπὸ τὴν μέλλουσαν γυναῖκά του.. Θὰ τὸν ἀγαπῶ ναί! Ἐὰν μάλιστα μ' ἀγαπᾷ κ' ἐκεῖνος!... Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν δὲν ἀγαπᾶ ὅταν ἀνταγαπᾶται;.. Ὦ! Θεέ μου' τί κάμνετε;... Ἐὰν σᾶς εἶδε κανείς!...

Καὶ ὁ Ἀνατόλιος πρὸς τὴν Καλυψώ!

— Ὀλίγον μὲ μέλει πλέον!... Ἀσπάζομαι τὴν μνη-

στήν μου! καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἐπιπλήξῃ δι' αὐτό! . . . . . .

. . . . . .

— Δὲν φαντάζεσαι, χρυσέ μου, πόσον εὐχαριστοῦμαι ὅταν σὲ ἀκούω νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι καὶ τὴν μεγαλειτέραν προῖκα ἐὰν εἶχα δὲν θὰ μὲ ἀγαποῦσες περισσότερον Αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι, νὰ καυχῶμαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου! Καὶ ξεύρεις διατί: Διότι, διὰ νὰ τὸ λέγῃς τόσον συχνὰ καὶ μὲ τόσην πεποίθησιν, σημαίνει ὅτι ἐνόησες πλέον πολὺ καλὰ μὲ ποίαν ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ ὅτι ὁ ἰδικός μου χαρακτὴρ καὶ τὰ ἰδικά μου φυσικὰ δὲν ἀντισταθμίζονται ποτὲ μὲ χρήματα καὶ περιουσίας.. Ἀλλὰ δὲν σοῦ τῶλεγα λοιπὸν, καὶ δὲν ἤθελες νὰ μὲ πιστεύσῃς; Ἐνόμιζες, φαίνεται, ὅτι ἤθελα νὰ σὲ γελάσω, νὰ σὲ καταπείσω νὰ μὲ πάρῃς γυναῖκά σου, καὶ, κατόπιν, ἂν μετανοοῦσες, αὐτὸ νὰ ἦτο πλέον ἰδικός σου λογαριασμός. Ἀλλὰ πόσον ὅμως τὰ πράγματα μ' ἐδικαίωσαν, αἴ; Βλέπεις; Ἀντὶ σήμερον νὰ σοῦ ὑπενθυμίζω ἐγὼ τοὺς παντοτεινοὺς φόβους σου καὶ τοὺς δισταγμούς, τοὺς συναισθάνεσαι μόνος σου καὶ μὲ ἀπαλλάττεις τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ σ' ἐπιπλήξω ὀλίγον δι' αὐτό.. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἦτο πολὺ τυχηρός. Καὶ ὅμως, εἶσαι ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς τύχης σου, εἰς τὸ προοίμιον οὕτως εἰπεῖν τῆς εὐτυχίας σου. Μόλις ἀρχίζεις νὰ μὲ γνωρίζῃς, μόλις τώρα μὲ βλέπεις μὲ τοὺς πραγματικοὺς τῆς συνειδήσεώς σου ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις, δὲν σὲ ἀδικῶ καθόλου! Οἱ δισταγμοί σου ἐκεῖνοι ἦταν πάντοτε καλὸς οἰωνός· ἦσαν σημεῖον ὅτι μὲ ἠγάπας, καὶ διὰ τοῦτο φοβεῖσαι μήπως δὲν γίνω

εὐτυχὴς εἰς τὰς χεῖράς σου... Ἀλλὰ καὶ ἐγωϊστὴς ἀκόμη ἐὰν ἦσο, ὁ ἐγωϊσμὸς ἐκεῖνος πάλιν ἐκ τοῦ ἔρωτος ἀπέρρεεν. Ἔτρεμες φαίνεται, μήπως αἴφνης ἡμέραν τινὰ χάσῃς τὸ γόητρον τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐξήσκουν ἐπὶ τῆς καρδίας σου καὶ τῶν αἰσθημάτων σου.

Ἔλεγες καθ' ἑαυτόν: «Ἐὰν ἀποτύχω εἰς τὰς προσδοκίας μου; Ἐὰν τυχὸν δὲν τὴν εὕρω τοιαύτην οἵαν τὴν φαντάζομαι καὶ τὴν ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου; Ἐάν ποτε ἀναγκασθῶ νὰ μισήσω ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἤλπιζον νὰ λατρεύω αἰωνίως;... Διότι μὲ ἠγάπας! αὐτὸ δέν δύνασαι νὰ τὸ ἀρνηθῇς.

Καὶ ἂν πολλάκις, τυραννούμενος ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας, ἐπροτίμησες νὰ χωρισθῶμεν, οὐδέποτε ὅμως ἀπεφάσιζες νὰ τὸ κάμῃς. Διατί; Αἴ! διότι δὲν σ' ἐτρόμαζε τόσον ὁ χωρισμός μας, ὅσον ἡ ἰδέα ὅτι μίαν ἡμέραν θ' ἀνῆκον εἰς ἄλλον ἄνδρα, καὶ δὲν θὰ ἤμην πλέον ἰδική σου... Γελᾷς, βεβαίως, τώρα καὶ δὲν ἀντιλέγεις τίποτε! Ἐπειδὴ βλέπεις πόσον καλῶς ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς σκέψεις σου, καὶ πόσον σαφῶς ἐμάντευσα τὰ διανοήματά σου. Ποῦ εἶνε πλέον ἐκεῖναι αἱ ἀπελείωτοι μεμψιμοιρίαι σου περὶ τῶν γλίσχρων σου πόρων, οἱ παιδικοί σου ἐκεῖνοι φόβοι διὰ τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας μας, καὶ δὲν ἠξεύρω τί ἄλλο ἐπινόημα ἀνδρὸς ἀναποφασίστου καὶ δειλοῦ!.. Δὲν σ' ἀκούω πλέον νὰ κάμνῃς λόγον περὶ ὅλων τούτων· ἐνῷ τοὐναντίον σὲ βλέπω φαιδρὸν καὶ θαρραλέον, ἕτοιμον ν' ἀντικρούσῃ γενναίως, καὶ τὴν μεγαλειτεραν δυστροπίαν τῆς τύχης... Καὶ ὅμως δὲν ἔγεινες διόλου πλουσιώτερος ἀπὸ τότε ἀλλ' οὔτ' ἐλπίζεις νὰ γίνῃς μετά τινας ἡμέρας... Εἶ-

δες; εἶδες τί καλὸν πρᾶγμα εἶναι καὶ ποῖα θαύματα κάμνει ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν μέλλουσαν γυναῖκά του; Δὲν ἐννοῶ, βέβαια τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν γυναῖκα τὴν ὁποίαν μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ἁρπάζει κανεὶς καὶ νυμφεύεται χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ κατὰ βάθος ἐὰν ἀξίζει πράγματι νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ μιᾶς ὁλοκλήρου οἰκογενείας τὸ μέλλον... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνας αἱ ὁποῖαι προσποιοῦνται, αἱ ὁποῖαι φαντάζονται καὶ λέγουν χιλίας ἀνοησίας διὰ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τοῦ ἀνδρός των. Ὅ,τι λέγω τὸ λέγω ἐν συνειδήσει, καὶ ὅταν δίδω μίαν ὑπόσχεσιν εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀθετήσω. Γράμματα πολλὰ δὲν ἔμαθα, ἔρωτας δὲν ἔκαμα, χαϋδεμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου δὲν εἶμαι, δὲν καυχῶμαι ὅπως πολλαί, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἦτο πλουσία καὶ κατόπιν ἐξέπεσεν... Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι θὰ ἤμην καλὴ μόνον ὡς ὑπηρέτρια καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζήσω μὲ πλούσιον ἄνδρα. Εἰς τὴν γυναῖκα δὲν χρειάζεται πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἐγκλιματισθῇ εἰς κύκλους ἀνωτέρους.

Ἡ γυνὴ ἔχει πολὺ ἀντιληπτικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ μαντεύει τί πρέπει νὰ κάμῃ καὶ πῶς πρέπει νὰ φερθῇ κατὰ τὰς περιστάσεις. Δὲν μέμελλε λοιπὸν καθόλου ἐὰν ἡ τύχη μ' ἐπεφύλασσε μίαν τοιαύτην μεταβολὴν βίου. Μετ' ὀλίγον καιρὸν κανεὶς δὲν θὰ ἐρρόντιζε πλέον μήτε διὰ τὸ γένος μου, μήτε διὰ τὴν ἀνατροφήν μου· ἀλλὰ θὰ μ' ἐσυνείθιζον καὶ θὰ ἐθεώρουν κ' ἐμὲ ὅπως μίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ κύκλου των.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι μ' ἐζήτησαν πολλοί. Ὄχι βέβαια

ἑκατομμυριοῦχοι ἢ ἀριστοκράται, πάντοτε ὅμως ἄνθρωποι πλούσιοι, πλησίον τῶν ὁποίων θὰ εὕρισκα μίαν ζωὴν κἄτι περισσότερον ἀπὸ ἄνετον... Ἀλλ' ὄχι ἔλα! ἔλα, πονηρολογημένε! μὴ κατσουφιάζῃς τώρα! Ἐγὼ ἀπὸ ὅλους ἐπροτιμοῦσα ἐσέ, καὶ ἂς ἦσο πτωχός! Σὲ ἀγαποῦσα! Καὶ ἡ ἀγάπη μου σὲ παρουσίαζεν ἔμπροσθέν μου ὡς τὸν καλλίτερον ἄνδρα!... Ἀλλ' ἄραγε σκέπτεσαι καὶ σὺ τὸ ἴδιον δι' ἐμέ; Λέγεις ὅτι κ' ἐγὼ ἤμην διὰ σὲ ἡ καλλιτέρα γυναῖκα;... Μὲ ἀγαπᾷς ὅπως σὲ ἀγαπῶ; Μ' εὑρίσκεις ὡραίαν; Ἰδέ με καλὰ εἰς τὸ πρόσωπον. Μ' ἀρέσεις; Δὲν εἶμαι ἄσχημη; Θὰ ἦσαι πολὺν καιρὸν ἐρωτευμένος μαζῆ;... Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον; τὴν ἀδελφήν σου ἢ ἐμέ;...

Ἄ! ὄχι! δὲν θέλω ν' ἀκούω ὅτι μᾶς ἀγαπᾷς ἐξ ἴσου καὶ τὰς δύο! ἐμένα πρέπει ν' ἀγαπᾷς περισσότερον... Ἀλλὰ, ναί! ναί! ναί! ἔχεις δίκαιον· ἄλλη ἡ ἀγάπη ἐκείνης καὶ ἄλλη ἡ ἰδική μου.

Καὶ ἔπειτα ἡ ἀδελφή σου εἶναι τώρα ἡλικιωμένη δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις ζηλοτυπίας, διότι θὰ μ' ἀγαπᾷς πολὺ περισσότερον ἀπ' ἐκείνην... Πόσων ἐτῶν εἶναι ἡ ἀδελφή σου; Ὄχι βεβαίως ὀλιγώτερον ἀπὸ σαράντα... Διατί ἔμεινεν ἄγαμος; Καὶ τώρα μάλιστα εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶναι... ἡ κακομοῖρα!... Μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτή;... Καὶ ἡ μητέρα σου; δὲν σοῦ λέγουν τίποτε δι' ἐμέ; Κάμνετε συχνὰ τὴν ὁμιλίαν μου; Πῶς ἐκφράζονται δι' ἐμέ; Εἶναι εὐχαριστημέναι ἀπὸ τὴν νύμφην πῶς καμαν; Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον... αἴ; Μπᾶ! ἀλλὰ τί με μέλλει ἐμέ; Φθάνει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος σύ, ὁ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος!....

Μία φρόνιμη μητέρα πρέπει νὰ εὐχαριστῆται εἰς ὅ,τι καὶ ὁ υἱός της. Διότι ποτὲ ποτὲ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ ἄλλον, ὅσον καθεὶς τὸν ἑαυτόν του.

Δὲν ἦτο βέβαια δυνατὸν νἄχω χονδρικῶς ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ κόσμου διὰ νἀρέσω παντοῦ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἔχω δὰ καὶ τόσον πολλὰ ἐλαττώματα ὥστε νὰ μὴ ἦμαι ἀξία νὰ πάρω σύζυγον ἕνα ἄνδρα τῆς σειρᾶς σου Πρεπει, ἐπὶ τέλους νἆναι κανεὶς λογικὸς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του καὶ, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον, πρέπει νὰ συμβάζηται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλαι αἱ ἐλπίδες δὲν εἶναι πραγματοποιήσιμοι. Ἐὰν κάθηται καὶ περιμένῃ ἐπ' ἄπειρον τὸ μέλλον του, δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον, νὰ τὸν εὕρῃ τὸ γῆρας μὲ τὰς ἰδίας ἀκόμη ἐλπίδας τῆς νεότητός του...

Ναί, φίλε μου! χωρὶς νὰ σοῦ τὸ κρύψω, βλέπω ὅτι ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὸ συνοικέσιόν μας δὲν φαίνεται ἱκανοποιημένη εἰς τὰς περὶ σοῦ βλέψεις της! Τίς οἶδε, τί σοῦ προητοίμαζε μὲ τὸν νοῦν της, καὶ τί ὠνειρεύετο διὰ σέ... Μὴ ταράττεσαι! σὲ παρακαλῶ! Ἠμπορῶ ὅπως δήποτε νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ κἄτι τι ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ καθενός... Ἐννοεῖς δὲ καλῶς ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρχωσι τρόποι οἱ ὁποῖοι νὰ μ' ἐνδιαφέρουν καὶ νὰ μοῦ κινοῦν τὴν προσοχὴν περισσότερον ἀπὸ τοὺς τρόπους τῆς μητρός σου.

Θὰ μοῦ ἦτο ἀδιάφορον ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ζήσωμεν χωριστά· ἀλλ' ἀφοῦ θὰ ζήσωμεν μαζῆ, δὲν ἠμπορῶ ποτε μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα νὰ πέσω ὅπου καὶ ὅπως τύχῃ. Εἰπέ μου,

περίγραψέ μου ὀλίγον τὸν χαρακτῆρα τῆς μητέρας σου. Βεβαίως, πρὶν μοῦ δώσῃς τὸν ἐπίσημόν λόγον σου, θὰ συνωμίλησες διὰ μακρῶν μαζῆ της. Τί σοῦ ἔλεγε; Πῶς εἶχεν εὕρει ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶγμα ; Δὲν τῆς εἶπες ὅλα τὰ καθεκαστα; Θὰ ἦτο πολὺ κακὸν ἂν τῆς ἔκρυψες τίποτε! .. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ὄχι ὅτι ἔχω ὡρισμένα παράπονα ἐναντίον της, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι πληρέστατα εὐχαριστημένη ἐκ μέρους της. Ξεύρεις ; ἡ θέσις τῆς νύμφης εἶναι πολὺ λεπτὴ ἀπέναντι τῆς πενθερᾶς της, καὶ ὁ ἐλάχιστος δὲ πολλάκις τρόπος, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν γίνεται ἀπὸ σκοποῦ, παρεξηγεῖται πρὸ πάντων μάλιστα ὅταν ἡ νύμφη ἐκείνη, ὡς ἐγώ, ἀπὸ χρηματικῆς καὶ προικώας ἀπόψεως δὲν εἶναι, ὅπως λέγουν, παρουσιάσιμος... Ἀλλοίμονον! εἶναι τρομερὸν πρᾶγμα σήμερον διὰ μίαν κόρην νὰ ἦναι πτωχή! Τὰ πάντα δι' αὐτὴν εἶνα μία ταπείνωσις, καὶ εἰς κάθε βῆμά της τὴν περιμένει ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἀψηφισία! δὲν ἀξίζει τίποτε, ἀκόμη καὶ δι' ὅσους δὲν ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ αὐτήν. Εἰς τὰς πρώτας ἀρχὰς, ὁ ὀλίγος ἐκεῖνος ἀντιπερισπασμὸς, τὸν ὁποῖον ἐπιφέρει εἰς ἀρραβὼν ἢ ἐν συνοικέσιον, δὲν ἀρίνει καιρὸν νὰ ἐξονυχίσῃ τις ὅλας τὰς λεπτομερείας, καὶ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ νέου γεγονότος παραβλέπει πολλά· μετ' ὀλίγον ὅμως τὰ ἔκτακτα ἐκεῖνα αἰσθήματα κατευνάζονται, τὰ πράγματα ἐπανέρχονται εἰς τὴν κανονικήν των τροχιάν, ἐκείνη δὲ, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν ὡς ἰδίαν κόρην, ἀρχίζει νὰ γίνηται τὸ ἀντικείμενον τῶν κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων ἑνὸς ὁλοκλήρου συγγενολογίου ἐκ γονέων, ἀδελφῶν, ἐξαδέλφων, θείων, παρανύμφων, καὶ, Κύριος οἶδε,

τίνων ἄλλων... Πῶς νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τόσα στόματα, ὅλα εἰς κίνησιν ; Ὁ εἰς εὑρίσκει τὸ ἕν. ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο ὅλοι δὲ συμφωνοῦν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι «καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐγίνετο ὅ,τι ἔγεινε». Διότι, ξεύρεις; ἐνόσῳ κανεὶς δὲν ἐκθέτει κάλπην ὑποψηφίου γαμβροῦ, οὐδεὶς δίδει προσοχὴν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὅταν ἄπαξ ἀρραβωνισθῇ, ἢ τοὐλάχιστον δηλώσῃ ὅτι ἀρραβωνίζεται, δὲ, θὰ λείψουν νὰ εὑρεθοῦν χίλιοι τόσοι καλοθελητάι, οἱ ὁποῖοι εἶχον μίαν πολὺ καλλιτέραν πρότασιν, καὶ κορίτσι ἀπὸ οἰκογένειαν καθὼς πρέπει ἐὰν ἐλάμβανον ἐγκαίρως γνῶσιν τοῦ πράγματος... Καὶ κατόπιν μᾶς μέμφονται ὅτι δὲν ἀγαπῶμεν τοὺς συγγενεῖς τῶν ἀνδρῶν μας, καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα κάμνομεν καὶ τοὺς ἄνδρας μας νὰ μισήσουν τὴν οἰκογένειάν των καὶ νὰ ἀποξενωθοῦν ἀπὸ αὐτήν... Ἀλλὰ ποῖοι ἆρά γε εἶναι καὶ ποῦ φυτρώνουν οἱ ἀνδροσυγενεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν εἰλικρινῶς τὴν νύμφην των;.. Μᾶς λέγεται ὅταν σᾶς παραπονώμεθα καὶ μεμψιμοιρῶμεν, ὅτι δὲν βλέπετε τουλάχιστον, τι κακὸν μᾶς κάμνουν. Πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσωμεν ἡμεῖς τὸ κακὸν τοῦτο, καὶ πῶς νὰ σᾶς κάμωμεν νὰ τὸ ἐννοήσητε; Πρέπει νὰ ἦσθε μόνον εἰς τὴν θέσιν μας διὰ νὰ καταλάβητε τὸ δίκαιόν μας. Ὅσα καὶ ἂν σᾶς εἴπωμεν, πάλιν ἡμεῖς εἴμεθα κατ' ἐπιφάνειαν αἱ κακαὶ, καὶ ὅλα τὰ ἄδικα μοιραίως ἔρχονται μὲ τὸ μέρος μας... Τέλος πάντων, Ἀνατόλιέ μου, ἐγὼ θὰ ἤμην πάντοτε τῆς γνώμης θὰ ἐζῶμεν χωριστά.. θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ περιορίσωμεν ὁπωσδήποτε τοὺς πόρους μας καὶ τὰ ἐξοδά μας, διὰ να ἐπαρκῇς καὶ πρὸς συντήρησιν τῆς μητέρας σου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου..

Σὲ παρακαλῶ, ἂ μὰ ὄχι μὴ μὲ παρεξηγεῖς! σοῦ λέγω τὴν γνώμην μου ὅλως διόλου ἀκαδημαικῶς. Ἐὰν ὅμως μοῦ εἶναι πεπρωμένον νὰ γινω θῦμα καὶ ἐγώ, ὅπως ὅλαι αἱ πτωχαὶ καὶ ἀπροίκιστοι κόραι... ὦ, ναί! θὰ γίνω εὐχαρίστως! Διὰ σέ, διὰ τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἔχω ὅλην τὴν ὑπομονήν καὶ ὅλην τὴν καρτερίαν! θὰ ἔχω μάλιστα καὶ περισσοτέραν ἀρ' ὅσον χρειάζεται... Μὴ σὲ μέλλει! ἔσο ἥσυχος! Δὲν θ' ἀκούσῃς ποτὲ παράπονον ἀπὸ τὸ στόμα μου. Θὰ κάμω ὅλα τὰ δυνατὰ διὰ νὰ μείνῃς εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμὲ καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾶς... Ἂ ὅταν μόνον σὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς, τότε θὰ ἤμαι πολὺ δυστυχής... Ναι! θὰ ὑπομείνω τὰ πάντα, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ διατηρήσω, τουλάχιστον ἐπί τινα καιρὸν τὴν ἀσήμαντον ταύτην ὡραιότητα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός... ἀφοῦ δέν ἔχω τίποτα ἄλλο, ἡ ταλαίπωρη! διὰ νὰ σὲ προσελκύσω... Ὄχι! ὄχι, μὴ μοῦ λέγεις ὅτι σοῦ ραγίζω τὴν καρδιά... Ἂ ἰδική μου ἡ καρδιὰ εἶνα. θρυματισμένη καὶ ἀδημονεῖ. Διότι ἐὰν εἶχα προίκα, σήμερον θὰ ἐξετέλεις ὅλας μου τὰς θελήσεις καὶ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τὰς ὁποίας δὲν θὰ σοῦ ἐπέβαλλον μὲν μόνη μου, ἀλλὰ τὰς ὁποίας θὰ ἦσο ὑποχρεωμένος νά μᾶς ζητήσῃς ὑπὸ τὸ πρόσχημα γνώμης ἢ συμβουλῆς, οὔτε θὰ μὲ ἐρωτοῦσες ποῦ καὶ πῶς ἐπιθυμῶ νὰ ζήσωμεν, ποίας χώρας θελω νὰ ἐπισκεφθῶ κάτὰ τὸν γάμον μας, ποῖον χρῶμα προτιμῶ διὰ τὴν ἐπίπλωσιν καθῶς καὶ ποῖος ρυθμὸς μ' ἀρέσει περισσότερον διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ κοιτῶνος καὶ τῆς αἰθούσης μας. θὰ ἐρωτοῦσες νὰ μάθῃς τὰς μαγειρικὰς ὀρέξεις μου, τὰς φιλοζωϊκὰς ἢ φιλανθεῖς κλίσεις μου, δὲν θὰ σὲ διέφευγε νὰ πληροφορηθῇς

ἀκόμη καὶ περὶ τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου ἀρώματος τοῦ νιπτῆρός μου... Καὶ δλ' αὐτὰ διότι θὰ ἐπληρώνεσο διὰ νὰ δουλεύῃς τὰς ὀρέξεις μου. Ἀδιάφορον ἐὰν θὰ σὲ ἠγάπων ἢ ὄχι ἔτι μᾶλλον ἀδιάφορον ἐὰν θὰ μ' ἀγαποῦσες ἢ ὄχι. Τὰς μικρὰς ταύτας ἐλλείψεις πάντοτε θὰ συνεπλήρωνεν ἓν ἀνάγκη κάποιος ἄλλος, κάποια ἄλλη. Δὲν φροντίζει κανεὶς πολὺ διὰ τοιαῦτα μικροζητήματα, ὅταν εὑρίσκῃ τήν βᾶσιν ὅλων τῶν ζητημάτων· τὸ χρῆμα τὴν προῖκα! Καλά, καλά! κάθου καὶ λέγε μου τώρα σὺ ὅτι τὸ καταφρονεῖς. ὅτι καταφρονεῖς καὶ ὅσους ἐπιμένουν εἰς αὐτό... Δὲν σὲ πιστεύω μὲ κανένα τρόπον! τὸ καταφρονεῖς διότι δὲν τὸ ἔχεις, ἢ μᾶλλον διότι δὲν τὸ ἔχω νὰ σοῦ τὸ δώσω... Ναὶ καλά! ἄρχισε τώρα νὰ μ' ἐρωτᾶς τί θέλω νὰ κάμῃς δι' ἐμὲ καὶ περίμενε νὰ σοῦ ἀπαντήσω· Βέβαια! θέλεις ν' ἀπορρίψῃς ἀπ' ἐπάνω σου πᾶσαν εὐθύνην, διὰ νὰ μοῦ λέγῃς κατόπιν. Νά! σὺ τὸ ἤθελες τοιουτοτρόπως!» καὶ νὰ αἰτιᾶσαι ἐμὲ ἐν πάσῃ περιπτώσει. Καὶ ὅμως ὄχι; κάμε κάλλίτερον ὅτι θέλεις καὶ ἄρες με ἐμὲ κατὰ μέρος. Σήμερον σ' ἐξουσιάζουν ἄλλοι, ἀπέναντι τῶν ὁποίων τρέμεις καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον τῶν πράξεών σου. Ἐγὼ ἴτως καὶ νὰ μὴ λαμβάνωμαι κἂν ὑπ' ὄψιν· χά, χά! αὐτὸ δὰ μόνον θὰ μᾶς ἔλειπε: νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη εἰς κάθε τι.. Μὴ σκοτίζεσαι! δὲν χάνει ποτὲ κανεὶς μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας τήν ἐπιρροὴν ἣν συνείθισε νὰ ἔχῃ ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, οὔτε παραχωρεῖ ποτὲ ἐξ ἰδ ων εἰς ἄλλου τὴν θέσιν, ἣν ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου τούτου...

Τί εἶπες; Νὰ ἀναβάλωμεν τοὺς γάμους; Μπᾶ! καὶ

ἐπὶ πόσον καιρόν; Νὰ περιμένωμεν δηλαδὴ νὰ ποθάνῃ ἡ μητέρα σου καὶ ἡ ἀδελφή σου; Εὐχαριστῶ! καὶ ἔπειτα; ἔννοια σου! μὴ σὲ μέλλει! αὐταὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ ζήσουν ὅπως περισσότερον καὶ ἀπ' ἐμένα καὶ ἀπὸ ἐσένα. Ἤμαρτον! θέλεις νὰ κάμῃς ξένους λάκκους.., Ἂς μὴ ἀναβάλωμεν τίποτε, καὶ ἂς γίνῃ ὅτι γίνῃ. Ἀφοῦ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν μας ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε χαμμένα λόγια,.. Εἰπέ μου καλλίτερον τὸ ἐξῆς ὅτι δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐρωτεύονται ποτὲ ἐσᾶς τοὺς ἔχοντας μητέρας, ἀδελφάς, θείας καὶ χιλίας δύο ἄλλας οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις. Ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐρωτῶμεν πρῶτον· Πόσους ἔχεις; Ποῦ ὑὰ ζήσῃς; Πόσα παίρνεις; Καὶ ἀναλόγως νὰποφασίζωμεν ἐὰν μᾶς κάμνητε ἢ ὄχι Ἀλλ' ὅμως ποῦ μᾶς δίδεται καιρὸν σεῖς νὰ σᾶς κάμωμεν τοιαύτας ἐρωτήσεις... Σ' ἐνθυμοῦμαι παραδείγματος χάριν, καὶ νομίζω ὅτι σὲ βλέπω ἀκόμη πόσον ζῶηρὸς ἦσο ὅταν μεσυνήντας, ἐρωμένην σου ἀκόμη... πῶς ἤρχεσο πρὸς ἐμὲ πετακτὸς καὶ γελαστός, πάντοτε πρῶτος καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας παρὼν εἰς τὸν τόπον συνεντεύξεως μὲ τὸ στόμα πάντοτε γεμᾶτον ἀπὸ ὡραίας λέξεις καὶ πάντοτε ἐφωδιασμένος μὲ δύο ἢ τρεῖς μακροσκελεῖς σελίδας στίχων μὲ τοὺς ὁποίους μ' ἐζάλιζες, ἢ μὲ καμμία πικνογεγραμμένην ἐρωτικωτάτην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἤθελες νὰ μοῦ ἀναγνώσῃς ἐν πρώτοις εἰς ἐπήκοον μόνος σου... καὶ πόσα καὶ πόσα ἄλλα... πονηρέ! Τότε θὰ ἦσο πρόθυμος, ὄχι μόνον τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφήν σου νὰ ἐγκαταλείψῃς ἀλλὰ καὶ δέκα ἀνθρώπους νὰ θυσιάσῃς διὰ νὰ μοῦ φανῇς ἀρεστός... Τότε καὶ ἐμὲ δὲν ἄρινες νὰ σκεφθῶ

τίποτε! ἐν τῇ παραζάλῃ μου ἐνόμιζα ὅτι καὶ μὲ ἑκατὸν γρ. τὸν μῆνα, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπαρκέσῃ τὰ ἔξοδα του, ὅτι καὶ ἂν μὲ δεκαπέντε ἄλλα πρόσωπα ἠμπορεῖ νὰ συζύσῃ μὲ ὅσην εὐκολίαν καὶ μόνος του, Ἄ! ἦτο ὡραῖος ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἐπίστευα κ' ἐγὼ ὅτι τὸ ν' ἀλλάξῃ τις συνθήκας τοῦ βίου εἶναι εὐκολώτερον εἰς ὅ τοῦ ν' ἀλλάξῃ ὑποκάμισον... Τί τρέλλα! Ἀλλὰ σὲ ἀγαποῦσα καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τρελλὸς τρελλώτερος ἀπὸ τὸν ἐρωτευμένον... Βεβαίως καὶ τώρα μάλιστα σὲ ἀγαπῶ εἶναι δυνατόν, ν' ἀνιφιβάλλῃς; τώρα μάλιστα σὲ ἀγαπῶ κἄπως σκοπιμώτερον, τώρα ὁ ἔρως μου ἔχει λόγον ὑπάρξεως... Γελᾶς, αἴ, Μήπως ἔξαφνα νομίζεις ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἀνυπομονοῦν τόσον τοὐλάχιστον ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες ἕως οὗ ἀποκτήσουν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των; Ἡ ἐρωμένη ἔχει ὑπομονὴν ἀλλ' ἡ μνηστὴ δὲν ἔχει Ἡ μνηστεία εἶναι ὅπως κἄτι τι τὸ ὁποῖον σοῦ δεικνύουν, τὸ ὁποῖον σοὶ φέρουν πλησίον σου, καὶ κατόπιν σοῦ λέγουν «αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐγγίσῃς», ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν σὺ αἰσθάνεσαι τὴν μεγαλειτέραν ὄρεξιν νὰ ριφθῇς κατακέφαλα ἐπάνω του, καὶ νὰ τό... Ἄχ! ἄχ τί κάμνεις καλέ; Πᾶ! ἐσὺ εἶσαι τρομερός! ἐγὼ ἀρχίζω νὰ σὲ φοβοῦμαι!.. Θὰ μὲ καταφάγῃς! μή! μὲ!..

Καὶ ὁ Ἀνατόλιος πρὸς τὴν Καλυψώ;

— Ὄχι μὴ μὲ φοβεῖσαι δὲν σὲ κατατρώγω... χεῖρες αἱ ὁποῖαι θωπεύουσι δὲν δέρουν ποτέ, καὶ χείλη τὰ ὁποῖα ἀσπάζονται οὐδέποτε δαγκάνουν..

— Ἄ! σὲ παρακαλῶ πολύ! μοῦ φθάνουν τὰ βασα-

νιστήριά μου. Μὴ θέλεις τώρα νὰ προσθέσῃς καὶ τὰς παρατηρήσεις σου.

Ἐγὼ τὰ ἔχασα ἐδωπέρα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν. Δὲν ξεύρω ποῖον νὰ εὐχαριστήσω πρῶτον καὶ ποῖον ὕστερον! βλέπεις ὅτι γίνομαι κομμάτια! Ἐγήρασα κατὰ δέκα ἔτη! ὁ κόσμος ἀπορεῖ μὲ τὴν φθοράν μου... Καταρῶμαι καὶ ἀναθεματίζω τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν! ζωὴ εἶναι πλέον αὐτή; Καλλίτερα νὰ γίνεται κανεὶς ὑπηρέτρια, μαγείρισσα θυρωρός.., Θὰ ἔχῃ ἐπὶ τέλους, ὡς ἄνθρωπος μίαν ὥραν ἡσυχίαν τὴν ἡμέραν.

Τὶ κατάλαβα ἐγὼ ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπανδρείαν; Κάτι ἔκαμα τάχα... Ναί, καλά! ὁμίλει μου ἀκόμη περὶ ἱδρύσεως οἰκογενείας, περὶ μητρότητος, καὶ δὲν ξεύρω περὶ τίνος ἄλλης κακομοιριᾶς. Ὡραῖα δουλειά! ὑπανδρεύσου, κάμε οἰκογένεια, γενοῦ μητέρα καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ὅλων τούτων φθεῖρε τὴν νεότητά σου, καὶ φάγε τὴν ζωήν σου, κατόπιν ἀπὸ ἄλλους... Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ μέγα κατόρθωμα! Βεβαίως! σεῖς κάμνετε ὅλας σας τὰς θελήσεις, ἐξασφαλίζετε ὅλα τὰ πράγματα μὲ τὸ μέρος σας, βάζετε, ὅπως λέγουν, τὸ νερόν σας εἰς τὸ αὐλάκι, καὶ κατόπιν ἄ; βγάλη τὰ μάτια της ἡ γυναῖκα σας, καὶ ἂς τὰ χύσῃ εἰς τὴν ποδιάν της! δὲν τῆς φθάνει, ὅτι ἔγεινε μητέρα; ὡσὰν τάχα μητέρες δὲν γίνωνται καὶ τὰ κτήνη.. Ἄ! ναί, ἐλησμόνησα! ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἄλλο προνόμιον, λαμβάνομεν τὸ ὄνομά σας... Τὶ λόγος! σκλαβωνόμεθα δηλαδὴ ἐφ' ὅρου ζωῆς δι' ἓν πινάκιον φακῆς... Πόσον εἴμεθα ἀνόητοι! Καὶ νἄχωμεν τουλάχιστον νὰ δουλεύωμεν μόνον σᾶς, τὸ πρᾶγμα κἄπως ὑποφέρεται Ἀφοῦ

σᾶς ἐφορτώθημεν, πρέπει τέλος πάντων νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὸν ζυγόν σας. Ἀλλ' ὅταν ἔχωμεν τρεῖς καὶ τέσσαρας κυρίους ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν μας, ὅταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρέσῃ εἰς τὸν ἕνα δὲν ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄλλον... ἄ! εἶναι ν' ἀπελπισθῇ κανείς, νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν, νὰ βλασφημήσῃ τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγεννήθηκεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον... Ἄ! σὲ παρακαλῶ πολύ, Ἀνατόλιε, μὴ θέλῃς τωρα νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὸ κεφάλαιον τῶν ὑποσχέσεών μου καὶ τῶν προειδοποιήσεών σου... Εἶναι ἄνανδρον αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα! εἶναι κακοήθεια νὰ λέγῃς, ὅτι μὲ προειδοποίησες περὶ ὅλων τούτων καὶ ὅτι σοῦ ἀνθυπεσχέθην, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπα προσοχήν, Σοῦ ὑπεσχέθην πολλά, ἴσως ἀλλ' ἤμουν τρελλὴ καὶ δὲν ἤξευρα τὶ ἔκαμνα... ἢ μᾶλλον δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω ἄλλως πῶς, διότι ἤλπιζα καὶ εἰς ὀλίγην καλὴν θέλησιν ἐκ μέρους σου. Ἤξευρα πολὺ καλὰ τὴν θέσιν σου. Ἀλλ' ἐπίστευα ὅτι θὰ ἔκαμνες ὅτι δυνατὸν διὰ νὰ βελτιώσῃς μίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδικήν μου θέσιν. Σὺ τὶ ἔκαμνες δι' ἐμὲ ἐνῷ ἐγὼ ἔπραξα τὰ πάντα, ἐθυσίασα τὰ παντα διὰ σέ.

Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ἔχεις σήμερον τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῇς τὴν συνείδησίν σου ὁλοτελῶς ἀνεύθυνον, ἐμὲ δὲ ἁπλούστατα ἀξίαν τῆς τύχης μου Δὲν εἶναι ἐντροπὴ εἰς ἕνα ἄνδρα νὰ ὁμιλῇ τοιουτοτρόπως πρὸς τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶναι μέρος ἀδύνατον καὶ τῆς ὁποίας ἡ μόνη καὶ ἡ τελευταία ἐλπὶς εἶναι ὁ σύζυγός τη:; Ὅταν καὶ σὺ μὲ ἀπελπίσῃς, τί μένει πλέον να κάμω ἐγώ! Ναί, σοῦ ἐπαναλαμβάνω εἶχα μεγάλην, μεγίστην πεποίθησιν εἰς τὴν ἀγάπην σου καὶ εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σου, περὶ τῆς ὁποίας

χονδρικῶς μὲ διεβεβαίωνες ἕως σὺ μοῦ ἤναψες τὸν ἐγκέφαλον καὶ δὲν εἶχα πλέον συναίσθησιν τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀποφάσεών μου. Ἀφοῦ ἤξευρες ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀβρότης σου δεν ἦτο παρὰ μία ἁπλῆ φλυαρία, διατὶ δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς ἐγκαίρως εἰς τὴν τύχην μου καὶ ν' ἀποτυρθῇς πρῶτος; Ἦτο καλλίτερον καὶ συναμα περισσοτέραν θὰ σοῦ περιεποίει τιμὴν νὰ φανῇς γενναῖος τότε ἐπίορκος, παρὰ νὰ σὲ βλέπω τώρα ἐλεεινὸν μοιρολάτριν χωρὶς νὰ σὲ συγκινῇ τὸ παράπαν ἂν ὄχι τὸ μέλλον, τουλάχιστον ὅμως ἡ θέσις τῆς οἰκογενείας σου. Ὄχι κύριε! ἔχεις ἄδικον νὰ μ' ἐρωτᾷς. τί θέλω νὰ κάμῃς. Κάμε ὅτι δύνασαι, ὅτι πρέπει, κάμε ὅτι θέλεις. τέλος πάντων... ἀλλὰ σῶτέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν κόλασιν. Καί μὴ μοῦ ἀπαιτῆς κανὲν καθῆκον ἐφ' ὅσον προηγουμένως δὲν ἀναγνωρίζεις τὰ δικαιώματά μου! Ἡ οἰκογένειά μας δὲν εἶναι μόνον ἰδική σου, ἔχεις δίκαιον ἀλλ' εἶναι περισσότερον ἰδική σου, διότι σὺ τὴν ἔκαμες, διότι σὺ μ' ἔβαλες κ' ἐμὲ διὰ νὰ μὴ κάμω μαζή σου... Ἐγὼ ἔκαμα ὅτι ἠδυνήθην ἀφοῦ δὲ δὲν ἔκαμες καὶ ἐσύ τὸ ἴδιον καμε τουλάχιστον τώρα ὅτι ἔχεις καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃς ἐὰν δὲν ἐπαρκῆς αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἐξετάζω. Θὰ ἐπήρκες πολὺ καλά, ἐὰν ἤμασθαν δύο. Ἴσως μάλιστα σὺν τῷ χρόνω εἴχομεν καὶ μερικὰς οἰκονομίας, ἐνῷ τώρα ἔχει; τόσα στόματα νὰ θρέψῃς, χάριν τῶν ὁποίων ὑστερεῖς τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας σου, καὶ μ' ἔχεις καὶ κάθημαι ἐδῶ κάτω εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν συνοικίαν, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν τρύπαν, εἰς μέρος, ὅπου οὔτε ἤμην μαθημένη, οὔτε καὶ θὰ συνειθίσω ποτέ. Διατὶ τάχα δὲν θέλεις νὰ κατοικήσωμεν μὲ

τὴν μητέρα μου; Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ τόπος περισσότερος καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι καὶ τὸ μέρος των ὅπως δήποτε μέρος βλέπουν τοὐλάχιστον ὀλίγον οὐρανόν, καὶ πότε πότε κανένα ἄνθρωπον ὅπως πρέπει. Ἐνῷ ἐδῷ πέρα μέσα ἡμεῖς πλέον εἴμεθα μέσα στὴ κατσιβελιὰ καὶ στὴν δυσωδία .. Ὢ Παναγία μου! ἂν τώξερα! ἂν τῶξερα... Ναί μάλιστα! ναὶ καλὰ τὸ εἶπες! θὰ εἶχα ἐγὼ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος νὰ σοῦ εἴπω «Πήγαινε εἰς τὸ καλόν! δὲν εἶσαι διὰ πανδρειάν, ἐσύ!.., Καὶ θὰ ἦτο καλλίτερα μὰ την πίστιν μου! Αἴ! τί τὰ θέλεις ὄχι ὅτι εἶμαι μετανοημένη... ἀλλὰ πάντως δὲν βλέπω, ἐὰν ἤξιζε τῷ ὄντι τόσην θυσίαν μιὰ τοιαύτη ζωή.., Ἄφες τα τώρα, σὲ παρακαλῶ αὐτὰ τὰ λόγια ποιὸν θἄπερνα ἄλλον!.. Νόστιμον σόφισμα καὶ αὐτό! Ἐπειδὴ ἐπῆρα τὸν χειρότερον ἄνδρα, δὲν ἠμποροῦσα τάχα νὰ πάρω ἕνα καλλίτερον; Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν μ' ἔχεις! Ἤμην δηλαδὴ κατὰ τὴν γνώμην σου, χειροτέρα τῶν γυναικῶν καὶ δὲν μοῦ ἤξιζε καλλίτερα τὸ χη... Τί ὡραία ποῦ τὰ λέγεις! Ἄλλα τότε διατὶ ἐλύσσαξες ἕως ὅτου μὲ πάρης; Νομίζω ὅτι δὲν σὲ παρεκάλεσα καθόλου! σὺ μοῦ ἐφιλοῦσες τὰ πόδια! μὴ τυχὸν τὸ ξέχασες; Μάλιστα κύριε! ξεῦρε το καλά, καὶ εὔμορφη ἤμην καὶ ἀνατροφὴν εἶχα καὶ ἀπὸ οἰκογένειαν καθὼς πρέπει! Δὲν ἤμουνα καμμιὰ παραλυμένη ἢ καμμιὰ κουρελοῦ ὡσὰν τὴν ἀδελφὴν σου. Μόνον λογάραις μεγαλαις εἶσθε φορτωμένοι ὅλοι σας ἐδῶ μέσα. Εἶναι τὸ μόνον προτέρημα, μὲ τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπροίκισεν ὁ Θεός. Ἄλλο δὲν ἀκούει πλέον ἐδῶ μέσα κανεὶς ἐγὼ ἔκαμα ἐκεῖνο, ὁ τάδε μοῦ εἶπε τὸ ἄλλο, ἡμεῖς

ἤμασθαν ἔτσι, ἐκεῖ ἐκάμναμεν ἐξοχὴν καὶ χίλιαις δυὸ ἀνοησίαις καὶ ξεράσματα. Ὅλα δὲ αὐτὰ πότε; Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν, χὰ χά! ἂς γελάσω ὀλίγον... ὅταν βεβαίως τὸ πρόσωπον δὲν εἶχεν ἀκόμη εἴκοσι δύο χιλιάδες δίπλαις καὶ ζαρωμματιαῖς... Τώρα! τώρα νὰ ἰδῶ, τί εἴμεθα... Κακομοιριὰ καὶ στραβογηράματα! Νὰ καίωμαι δὲ καὶ νὰ φλογίζωμαι κ' ἐγὼ μαζῆ σας, μέσα εἰς ἕνα σωρὸν γύρο 'ς ἰδιοτρόπους καὶ ἀπαιτητικούς. Αὐτὸ εἶναι καὶ ἂν εἶναι τὸ ἄδικον! Καὶ τὸ περισσότερον ποῦ ἀγαναχτῶ εἶναι μὲ σένα, νὰ κάθησαι ὁλόκληρος ἕνας ἄνδρας ἕως ἐκεῖ ἐπάνω! πατέρας μὲ παιδὶ καὶ μὲ γυναῖκα!! νὰ τρέμῃς καὶ νὰ λαχταρῇς ἐπάνω των· καὶ νὰ τοὺς περιποιῆσαι ὡσὰν νὰ ἦσαν δεκαπέντε καὶ εἴκοσι χρονῶν ἀθῶα κοριτσάκια!... Αὐτοὶ ἐγήρασαν πλέον! καὶ διὰ νὰ γεράσουν ἐπέρασαν νεότητα, διεσκέδασαν, ἔφαγαν, ἤπιαν, ἐν πρώτοις μὲ τὸν πάππον σου, κατόπιν μὲ τὸν πατέρα σου, σήμερον δὲ καὶ μαζῆ σου!... Καὶ νὰ στερῇς ἐμένα, νὰ στερῇς τὸ παιδί σου, νὰ χάσωμεν ὅλοι μας τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζουριάζωμεν ἐδῶ πέρα, κάτω εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν ὑπόγειον τῆς γυμνότητος καὶ τῆς καταδίκης, διὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τοὺς γέρους σου... Κρίμα σου!... Ἀλλ' ἄκουσέ με νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα πρᾶγμα, φίλε μου. Ἐγὼ ἐβαρέθηκα πλέον, δὲν ὑποφέρω μὲ κανένα τρόπον! κάμε ὅπως ξεύρεις, ἀλλ' εἶμαι κ' ἐγὼ σήμερον γυναῖκά σου καὶ ἔχω δικαιώματα ἐπάνω σου. Ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ, ἀλλ' ἐννοῶ μὲ καθε τρόπον νὰ λείψω ἀπ' ἐδῶ μέσα. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ γηράσω πρὶν τοῦ καιροῦ μου. Εἴτε σὺ πταίεις, εἴτ' ἐγώ, εἴτε καὶ οἱ δύο μας σήμερον, φίλε μου,

αὐτὸ εἶναι καὶ πάρε το καλῶς ἀπόφασιν, ἔχεις γυναῖκα καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀκούσῃς. Τώρα εἶναι ἡ εὐκαιρία διὰ ν' ἀποδείξῃς ἐὰν μ' ἀγαπᾷς. Μὲ τὰ λόγια μόνον ὅλοι ἀγαπῶν καὶ ὅλοι ἔχουν αἴσθημα. Δὲν ξεύρω πῶς καὶ τί θὰ κάμῃς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν πταίω, ἐὰν ἡ μητέρα σου εἶναι χήρα καὶ ἡ ἀδελφή σου γεροντοκόρη. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἔχῃς καὶ ὀλίγην διάκρισιν! Ἐὰν ἡ ἐργασία σου δὲν σὲ ἱκανοποιῇ διατί δὲν ζητεῖς κανὲν ἄλλο ἐπάγγελμα; Βλέπεις πολὺ καλά, τόσα χρόνια τώρα, ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ γραφεῖον δὲν ἔχεις καμμίαν προκοπήν. Εἶσαι νέος καὶ εἶν' ἐντροπή σου νὰ κάθησαι νὰ φυτοζωῆς χωρὶς καμμίαν σπουδαίαν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Μόνον τὸ πομπῶδες ὄνομα τοῦ γραμματέως καὶ λογιστοῦ, καὶ τίποτε περισσότερον. Ζήτησε ἐργασίαν καὶ ἀλλοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἂς φύγωμεν. Ἔχεις οἰκογένειαν τώρα καὶ δι' ἕνα οἰκογενειάρχην ὅλη ἡ γῆ εἶναι πατρίς. Λησμόνησε πλέον ταῖς καλομάθησαις σου, ἐὰν ἤθελες νὰ ἐξαπλώνησαι αἰωνίως δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῇς.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς γελοίας ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν σ' ἔδωκαν, τὸ χαϊδεμμένον των παιδί! μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ!... Καὶ ἔπειτα καταφέρεσαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις παραλυμένον καὶ ἄσωτον. Εἶναι παλληκάρι ὅμως ἐκεῖνος, καὶ ὅταν νυμφευθῇ δὲν θὰ πεινάσῃ ποτὲ ἡ οἰκογένειά του! Ἐὰν δὲν εἶναι ὡσὰν ἐσένα γραμματικός, μὲ ὀμματοϋάλια καὶ ἡμίψηλον, κερδίζει ὅμως χρήματα καὶ ὁ κερδίζων χρήματα ἔχει σήμερον ὑπόληψιν καὶ ἀξίαν... Τί εἶπες; ξεύρεις, καϋμένε, πόσον μ' ἀγαποῦσε καὶ πόσον χαϊδευμέ-

νην μὲ εἶχεν ἐμένα ὁ ἀδελφός μου; Ναί, ναί! αὐτὸς ἀδελφὸς τὸν ὁποῖον βλέπεις καὶ τὸν ὁποῖον σύ, ὁ μεγαλόσχημος κύριος! δὲν καταδέχεσαι σήμερον νὰ ὀνομάσῃς. Καὶ μοῦ τῶλεγε τότε, ὅταν ἔστειλες διὰ νὰ μὲ ζητήσῃς. Πῶς τὸν ἀγάπησες αὐτὸν τὸν λιμοκοντόρον; τί σου εἶλκυσεν; Ἀλλ' ἐγὼ εἶχα τὴν βλακείαν νὰ νομίζω ὅτι εἶα ἡ μορφὴ τοιαύτη καὶ ἡ ψυχή... Ἔλα, ἔλα! καθησαι ἥσυχα! μὴ γίνεσαι σαχλός! εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω ἄνδρα καταλληλον διὰ νὰ κάμῃ μόνο μορφασμοὺς σατύρου, καὶ ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν σου... Ἐχόρτασα πλέον ἀπὸ τὰς θωπείας σου καὶ τὰ φιλήματά σου! εὐχαριστῶ πολύ! κρύψε τα διὰ λογαριασμόν σου!... Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον! ὄχι! καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς. Μάλιστα ἀπορῶ πῶς ἠμπόρεσα ποτὲ νὰ σὲ ἀγαπήσω! Ἀλλὰ τότε ἐκρύπτεσο καλὰ καὶ δὲν ἄρινες νὰ φανῇ τὸ πραγματικόν σου ἄτομον... Δὲν βαρυέσαι! φλυαρίαις! ὅποιος ἀγαπήσει μιὰ φορὰ δὲν ἀποστρέφεται ποτὲ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἠγάπησε... λόγια τοῦ ἀέρος!... Τί μὲ μέλλει; σὺ ἀγάπα με ἂν θέλῃς καὶ ὅσον θέλεις... μήπως σὲ πληρώνω δι' αὐτὸ ἢ μήπως μ' ὠφελεῖ καθόλου ἡ ἀγάπη σου; Οὔτε κρύο οὔτε ζέστη... Διατί σ' ἐπῆρα. Χαρὰ εἰς τὴν ἐρώτησιν! Ἀλλ' αὐτὸ νομίζω ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ ἐρωτήσω μᾶλλον ἐγὼ καὶ ὄχι σύ. Τὰ μάτια σου τάχα σ' ἔβγαλα διότι σ' ἐπῆρα; ἀχάριστε! Καὶ ποία λοιπὸν θὰ σ' ἔπερν' ἐσένα καὶ να σὲ κάμῃ τί; Μόνον ἐγὼ εὑρέθηκα ἀνόητη καὶ στραβὴ κ' ἔγεινα θυσία κατόπιν σου! Καὶ ἀ μοῦ τὸ θεωρεῖς τουλάχιστον καὶ χάριν!... Ἀλλὰ σύνεῖσαι ἀγνώμων! καὶ ὄχι μόνον σύ! ὅλοι σας! εἶναι ρᾳ

νεται οἰκογενειακόν σας προτέρημα ἡ ἀγνωμοσύνη... Ἄ! εἶναι ἀηδία! σᾶς ἐσυχαθηκα πλέον...

. . . . . .

Καὶ ὁ Ἀνατόλιος πρὸς τὴν Καλυψώ;

. . . . . .

Δημήτριος Μελισσόπουλος
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

Τὰ δόντια σας εἰς τοῦ Γ. Ἐγγλεζάκη

Πέραν-Παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον Ἀπαρτμὰν Κουλούθρου N. 3.

— *Θεραπεύει ριζικῶς τὰς ἀσθενείας τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων: στοματίτιδας, οὐλίτιδας, στοματικά-* (scorbute) *κ.τ.λ,*

— *Ἐξάγει ἀνωδύνως τοὺς σεσηπότας ὀδόντας δι' ἀληθινῆς ἀναισθησίας.*

— *Σφραγίζει ἀσφαλῶς διὰ χρυσοῦ, λευκοχρύσου* (platine) *καὶ πορσελάνης.*

— *Θέτει στεφάνας ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης* (couronnes)

— *Ἐφαρμόζει ἐπιτυχῶς ὀδόντας ἐκ καουτσοὺκ καὶ τοποθετεῖ ἀκινήτους ὀδόντας ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης ἄνευ πλακὸς καὶ ἀγκύστρων κατὰ τὸ ἀμερικανικὸν σύστημα* (bridje Work)

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΚΟΥΤΣΑΑΑΚΗ

Μοῦ εἶπαν πῶς παντρεύεσαι
μικροῦλα μου γειτόνισσα
κι' ἀκόμα συλλογίζομαι
γιατὶ δὲν αὐτοκτόνησα
γιατὶ ἀπ' τὸ μπαλκόνι μου
δὲν ἔπεσα στὴ μάνδρα
ἀφοῦ παντρεύεσαι ταχιὰ
καὶ παίρνεις ἄλλον ἄνδρα
γειτόνισσα χρυσῆ

—

Ἄχ ἤτανε τὰ λόγια σου
στραβὰ καὶ κουτοπόνηρα
καὶ στάχτη ἦταν οἱ ὅρκοι σου
καὶ κοκορτὸς τὰ ὄνειρα
ποῦ κάναμε σὰν κἄποτε
οἱ δυό μας βράδυ βγαίναμε
καὶ μέ ἀμάξι καουτσοὺκ
στὸ Φιάληρο πηγαίναμε]
καὶ πίναμε κρασί . . ."

—

Μὰ ἐγὼ κυρά, γιὰ λόγου σου
τὸ νοῦ μου δὲν τὸν ἔχασα
κι' ἂν μιὰ φορὰ παντρεύεσαι
χίλιες φορὲς σὲ ξέχασα

κι' ἂν μιὰ φορὰ μὲ ξέχασες
παντρεύομαι 'γώ, δέκα
καὶ βρίσκω μεσ' τὴ γειτονιὰ
καλλίτερη γυναῖκα
γιατὶ ἔχω καὶ μηνύματα
καλή, χρυσὴ καὶ ἄγια . . .

—

Κι' ἂς ἔρθη ὅτι σ' ἄφησα
ὁ ἄλλος νὰ τό πάρη
κι' ἂς ἔρθη στὴν κουζίνα σου
κι' ἂς μπῆ καὶ στὸ κελλάρι
νὰ ἰδῆ πῶς ἔφαγα καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τοὺς τεντζερέδες σου
καὶ πῆρα 'πὸ τὰ χείλια σου
πειὸ πρῶτος τοὺς μεζέδες σου
κι' ἂς φάη τ' ἀποφάγια
Θρύον.

Σύστασις εἰς τοὺς ὁμογενεῖς

Τὸ μόνον ὁμογενὲς φωτογραφεῖον ἐν Σουλτὰν Βεγιαζητ εἶνε τοῦ κ. Κλεάνθους Μαυράκη.

Ἀξιοσημείωτον. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε συνεφώδης αἱ φωτογραφίαι τοῦ κ. Κλεάνθους Μαυράκη ἐπιτυγχάνουσι τόσον ὅσον καὶ μὲ τὸν ἥλιον.

Ὅλοι εἰς τοῦ κ. Μαυράκη Σουλτὰν Βεγιαζήτ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Α·Ι ΝΕ

Κόρη μὲ χειλι κόκκινο
Μὲ μάτι γαλαρὸ
Κόρη χρυσῆ μου, ἀγάπη μου
Ποῦ δὲν σὲ λησμονῶ . . .
Τὶ χειμωνιάτικη βραδυά!
Ἄχ νἄμουνα κοντά σου
Καὶ νὰ τὰ λέγαμε οἱ δυὸ
Γλυκὰ εἰς τὴν κάμαρά σου.
Σ' τὰ χείλια μου νὰ ἔσφιγγα
Τὸ ἄσπρο σου χεράκι,
Μὲ δάκρυα νὰ τὸ ἔβρεχα
Τὸ ἄσπρο σου χεράκι

Εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς νέας Τουρκίας Γούναλης Μαρκόπουλος καὶ Σα. Σταμπούλ, Μαχμούτ πασᾶ, Καμόνδο χάν. Ἀριθ. 88-9

Εἰδικότης στρατιωτικῶν εἰδῶν, ξίφη, ζῶνες, ἀλυσσίδες, πελερίνες κτλ.

Ὡρολόγια διαφόρων εἰδῶν Ἀλυσσίδες χρυσαῖ καὶ ἐπίχρυσαι Ἀρζαντερί, Μαχαιροπήρουνα κτλ.

Μεγάλη συλλογὴ εἰδῶν ὀπτικῆς ἤτοι ὀμματοϋάλια, τηλεσκόπια, βαρόμετρα θερμόμετρα κτλ. Ἐγκαταστάσεις κωδώνων ἠλεκτρικῶν καὶ τηλεφώνων παντὸς εἴδους.

Γιακόδες καὶ μανικέτια ἀπὸ καουτσούκ.

Μεγάλη συλλογὴ Μουσικῶν ὀργάνων. Μεγάλη συλλογὴ δώρων διὰ γάμους καὶ πρώτην τοῦ ἔτους.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Τιμαὶ ὡρισμέναι ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἀπὸ τὰ 8 ἕως τὰ 11 χρόνια τῆς ἡλικίας της ἡ μικρούλα ὑφίσταται μίαν μεταμόρφωσιν Μία ἐξέλιξις λαμβάνει χώραν προπαρασκευάζουσα ἐκείνην τὴν ἐνίοτε θλιβερὰν ἡ ὁποία θὰ φέρῃ τὸ παιδὶ πρὸς τὴν ἥβην. Εἶναι μία ἡλικία ἐπικίνδυνος. Μερικαὶ φύσεις χάνονται εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῶν περιεργειῶν τῆς προόρου ἐξυπνάδας. Ὁ σπόρος τῆς γυναικὸς ἀναπτύσσεται ἤδη λάθρα πρὸ πάντων εἰς τὰς ρωμαλέας καὶ προοδευμένας φύσεις.

Ἡ εὐφυΐα ἀναπληρώνει τὴν ἄγνοιαν. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ λέγῃ τίποτε ἐμπρὸς εἰς αὐτὰ τὰ κοριτσάκια πρέπει νὰ προσέχῃ τὰ λόγια του, τὰς πράξεις του, τὰ βλέμματά του. Πολὺ ἔξυπνη κόρη τῆς Εὔας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀκόμη ἐξ ἐνστίκτου θέτει εἰς ἐνέργειαν ὄχι βέβαια τὴν κατασκοπείαν ἀλλὰ τὴν λεπτόλογον περιέργειαν ὡς προσοχὴν καὶ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν της λαμβάνει μίαν στάσιν προσποιητήν, ἡ ὁποία τῆς ἐπιτρέπει νὰ συλλέγῃ τὰς πληροφορίας ποῦ θέλει. Εἶνε ἤδη ἡ ψευτοαγνὴ ἡ καλλιεργοῦσα εὐρέως τὸ ψεῦδος. Περιέργεια, κακοήθεια, ψεῦδος, ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὸν πέπλον ὑποκρουουμένης ἠθωότητος ἰδοὺ ἡ μικρὰ κόρη σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τὸ πᾶν εἶνε μυ-

στήριον δι' αὐτὴν καὶ τὸ μυστήριον αὐτὸ τὴν τραβᾷ τὴν προσελκύει. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ὅπου μὲ τὰ ἔκπληκτα μάτια της παρετήρησεν εἰς τὸ ἄγνωστον διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ νέον ὅραμα περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ διαδοχικὰς μεταμορφώσεις ἐβολιδοσκόπησεν τὸ ἄγνωστον αὐτὸ ὅπου ἡ μοῖρά της τὴν ἔρριξεν. Ὁ ἐγκέφαλός της εἶνε διηνεκὴς ἐργασία, μία ἔμμονος ἰδέα. Μανθάνει τὴν Ζωὴν εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον τῆς ὑπάρξεως. Θέλει νὰ γνωρίζῃ τί εὑρίσκεται ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον τῆς ἀποκρύπτει τὴν ἀποθεωτικὴν ἄποψιν, τὴν ὁποίαν προαισθάνεται, ἐνῷ μολαταῦτα ἀγνοεῖ πόθεν πηγάζει τὸ προαίσθημά της αὐτό.

Δὲν εἶνε πλέον τὸ ἁπλοϊκὸν κοριτσάκι τὸ παιγνιδιάρικο τὸ ἀπορροφημένον ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις του, εἶνε πλέον ἡ γυναῖκα εἰς τὴν ὑποτυπώδη της μορφήν. Γίνεται ἀπαιτητική, ντύνεται μὲ πρόθηλον φιλαρέσκειαν. Διαμαρτύρεται δὲν δέχεται πλέον τὸ φόρεμα. τὸ ὁποῖον τῆς ἑτοίμαζον χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσουν. Πρέπει νὰ τὴν συμβουλεύωνται· ἔχει θέλησιν ἰδικήν της, πεισμώνει· κλαίει, λυπεῖται ἂν τῆς ἀντισταθοῦν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων της καὶ ἰδιοτροπιῶν της.

Λαμβάνει φροντίδας προσεκτικωτέρας διὰ τὸ πρόσωπόν της, συμβουλεύεται τὸν καθρέπτην, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ ὁ ἀπαραίτητος ἔμπιστός της φίλος. Μελετᾷ τὰς στάσεις, ζητεῖ πόζες, γίνεται ἐπιτηδευμένη, γελοῖα συχνά, μιμουμένη τοὺς μεγάλους, ἢ παραιτεῖται ἀπὸ κάθε φροντίδα ἀφίνει κάθε ὑποχρέωσιν κομψότητος, ντύνεται μὲ βίαν, παραμελεῖ καὶ τὰς στοιχειωδεστέρας ὑποχρεώσεις καθαριότητος.

Ἠμπορεῖ κανεὶς ἀπ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ προμαντεύσῃ τί θὰ γίνουν εἰς τὸ μέλλον αὐτὰ τὰ κοριτσάκια.

Μεταξύ των ἐν τούτοις ὑπάρχουν μερικὲς τὰς ὁποίας ἀπο-

καλοῦμεν πράσινα φροῦτα, φροῦτα τσιμπιμένα ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐμφωλεύει τὸ σκουλῆκι τῆς ἀνομίας.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ κοπέλλες δὲν ἀσκοῦν ἐλευθέρως τὴν κοκεταρίαν, ἐνίοτε μάλιστα ἐνδύονται τὴν ἐσθῆτα τῆς ἀγνότητος.

Προσποιοῦνται γενικῶς, ψεύδονται. Ἡ ἁμαρτία μολαταῦτα ἀναγινώσκεται εἰς τὰ φευγαλέα ἢ ἀλαζονικὰ βλέμματά των. Εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ κορίτσια χρειάζεται μία χειραγώγησις σιδηρᾶ μία ἐπαγρύπνησις ἀδιάκοπος καὶ μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις ὁ ἄγγελος τοῦ κακοῦ θριαμβεύει.

Θὰ εἶνε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν ἀδυσώπητον κυριαρχίαν του, ἀνίκαναι νὰ συγκρατήσουν τὸν ἑαυτόν των.

Παρ' ἄλλαις αἱ ἐντυπώσεις ἐκδηλώνονται βαθεῖαι. Μία τρυφερότης ξεχειλίζουσα διὰ τοὺς γονεῖς των, μία φιλία παιδικὴ διαρκής. Δοκιμάζουν προώρως ἕνα εἶδος μικροέρωτος ὁ ὁποῖος θ' ἀφήσῃ ἴχνη διὰ μέσου τῶν γεγονότων.

Μιὰ θλῖψις, μία εὐτυχία θὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν νεαρὰν ψυχήν των τὴν ταραχὴν σκληρὰν ἢ εὐχάριστην, ἐντόνως βαθεῖαν, ἀλησμόνητην. Λαχταροῦν περισσότερον παρ' ὅσον ἁρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν των. Τὸ τοιοῦτον παράγει μίαν νευρικὴν τοικυμίαν, μίαν ἐγκεφαλικὴν ταραχήν, ἄρρωστην πάντοτε, διότι ἡ ἐγκεφαλικότης των, ἡ ἐν τῷ σχηματίζεσθαι ἀκόμη ἀκαδημία των δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρουν μίαν βιαιότητα τοιαύτην.

Ἡ κοπέλλα ἡ προικισμένη μὲ μίαν εὐαισθησίαν τόσο ζωηρὰν θὰ εἶνε εἰς τὴν ζωὴν ἢ μία ἀνισόρροπος ἢ μία μάρτυς. Ἂν ἡ τύχη της εἶνε εὐνοϊκή, ἡ βαθύτης τῶν αἰσθημάτων της θὰ εἶνε μία ἐγγύησις εὐτυχίας, μία ἀσφάλεια διὰ τὸ σπῆτι της.

Ἀλλὰ ἂν εἶνε καταδικασμένη νὰ κακοτυχήσῃ θὰ ὑποφέρῃ βάσανα ἀπερίγραπτα καὶ σχεδὸν πάντοτε ἀνάξια ἑαυτῆς.

Ἰδοὺ διατί εἶνε ἀπαραίτητον νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰς εὐαισθήτους αὐτὰς φύσεις, νὰ τὰς ὁπλίζῃ στερεὰ καὶ νὰ δίδῃ διέξοδον εἰς τοὺς στοχασμούς των.

Ὑπάρχουν δυστυχισμέναι αἱ ὁποῖαι περικλείουν μέσα των τὴν μυστηριώδη ἐντύπωσιν τὴν προκαλεσμένην ἀπὸ ἕνα γεγονός, ἢ μίαν σκέψιν ἐπίμονον. Ὑπάρχουν ἄλλαι ποῦ πεθαίνουν, προσβεβλημέναι εἰς τὰ βαθύτερα τοῦ εἶναι των, χωρὶς μολαταῦτα νὰ φανερώσουν ἐκεῖνο ποῦ τὰς ὡδήγησεν εἰς τὸν τάφον.

Μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἰσχυρῶν συγκινήσεων τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε καὶ ἡ πρώτη ἐξομόλογησις. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ λαμβάνει διαστάσεις μεγάλας εἰς τὸ πνεῦμά του φέρει μεγάλων ψυχικῶν ταραχῶν.

Ἡ τελειωτικὴ αὐτὴ πρᾶξις βολισμοῦ τῆς συγκινήσεως αὐτοκρισίας εἶνε μία τρομερὰ ἀγωνία γιὰ τί μικροῦλα . . . Τὸ νὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν παππᾶν, νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ σφάλματά της, νὰ μεμφθῇ τὸν ἑαυτόν της νὰ ἐρυθριάσῃ δὲν εἶνε βέβαια μικρὸ πρᾶγμα. Ἡ κοπέλλα μὴ οὖσα ἀκόμη ἔμπειρος ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ψυχολογίας δὲν βλέπει παρὰ μόνον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν παππᾶν. Τῆς εἶπαν ὅτι εἶνε ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά της ἀνεπαρκῶς ἀνεπτυγμένον, δὲν ἐννοεῖ αὐτὴν τὴν θεωρίαν—καὶ κάμνει πολὺ καλά.—Εἶνε μεγάλη ἀγωνία νὰ πάῃ νὰ πῇ ὅλα τὰ μικροαμαρτήματά της τὰ ὁποῖα τῆς φαίνονται τρομακτικὰ εἰς τὸν παππᾶν **Μ.** ἡ **Α.** τὸν ὁποῖον δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἀτενίσῃ χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ συναισθανομένη ὅτι θὰ γείνῃ κοινωνὸς τῶν μικρομυστικῶν της. Ἄλλα κορίτσια χωρὶς περιφράσεις λέγουν εἰς τοὺς ἐξομολογητὰς τὰ μικροαμαρτήματά των. Ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διαφορετικὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ τῆς κάμῃ ἡ ἐξομολόγησις ἠμποροῦμεν νὰ προϊδωμεν τὸ μέλλον τῆς γυναικός. Ἐκεῖνες ποῦ φοβοῦνται τὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν τοῦ ἱερέως θὰ διατηρήσουν καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ σέβας τὸ ὁποῖον θὰ τὰς ὁδηγεῖ εἰς τὸ καλόν. Θὰ φοβοῦνται τὸ κακὸν διὰ τὴν ἐντροπήν, τὴν ὁποίαν, συνεπάγεται, ἂν ὄχι δι' αὐτὸ τὸ κακόν, τὸ ἐξευτελίστικόν, τὸ ταπεινωτικόν.

Ἐκεῖνα τὰ κορίτσια ποῦ δὲν νοιάζονται διὰ τὰς κρίσεις τοῦ ἱερέως δὲν θὰ ταραχθοῦν καθόλου ἀπὸ τὰς κρίσεις τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ὕπαρξις των θὰ εἶναι κυνική . . .

Ἀπὸ τὰ δώδεκα ἕως τὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς ἡλικίας της τὸ λουλοῦδι ὀρθώνεται ἄνευ θελγήτρων ἀσθενικόν, λεπτοφυές. Ἡ ἀνάπτυξις τὸ καταβάλλει, δίδει δυσαναλογίας ἀντιαισθητικάς, τὸ καμπουριάζει. Εἶνε χωρὶς δυνάμεις, δὲν ξέρει νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια. Ἀποβαίνει δύσκολος ἡ ἐνδυμασία της.

Δὲν εἶνε τὸ κοριτσάκι τῆς χθές, δὲν εἶνε οὔτε κἂν ἡ νέα τῆς αὔριον. Τὸ ἠθικόν της αἰσθάνεται βιαίαν μεταμόρφωσιν... Εἶνε καπριτζιόζα, φαντασιόπληκτη, ἐκδηλώνει γοῦστα παράδοξα, κόρον πρόωρον διὰ τροφάς, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε τῆς ἤρεσαν... Θὰ ἐτρέφετο εὐχαρίστως ἀπὸ κάθε εἴδους ἀσυνειθίστων πραγμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σταματήσουν τὴν γυναικεῖαν της ἀνάπτυξιν.

Εἶν' ἕνα εἶδος σφιγγός. Δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ διαβάσῃ κανεὶς ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ αὐτοῦ προσώπου τοῦ βασανισμένου τὰς ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς.

Δὲν ἠξεύρει πλέον κανεὶς τί τελεῖται ὄπισθεν τῶν ματιῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν μυστηριωδῶς τὴν σκέψιν. Δὲν εἶνε πλέον τὸ ἀγνὸν βλέμμα τὸ ἀφελὲς ἢ διεφθαρμένον, εἶνε ἡ ἀπόλυτος βουβαμάρα, τὸ ἀπαραβίαστον μυστικόν, τὸ περικλεισμένον ἐντὸς τοῦ ἐξελισσομένου, τοῦ σχηματιζομένου ἐγκεφάλου. Ἡ χρυσαλλὶς ἐνεργεῖ τὴν μεταμόρφωσιν της σιωπηλή. Διαρκούσης αὐτῆς τῆς περιόδου τὸ κορίτσι ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας, δὲν πρέπει νὰ παρακοπιάζῃ.

Τὸ πᾶν εἶναι κούρασις εἰς τὸ ὂν αὐτὸ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικός Τὸ ὁποῖον τὴν προαισθάνεται, ὑποφέρει δι' αὐτὴν ἀνησυχεῖ, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ὑπερβολικοῦ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ Δὲν εἶναι ἀκόμη γυναῖκα καὶ μολαταῦτα ὁ Ἔρως ὑπεισδύει ἐντός της, κοκκινίζει, χλωμιάζει, μία λέξις, μία χειρονομία, ἕνα βλέμμα τὴν παραλύει, κάμνει νἀναιβαίνῃ μέσα της, μία θερμότης, ἡ ὁποία ἀντικατοπρίζεται αἰφνιδίως ἐν τοῦ προσώπου της . . .

Ὑπὸ τὸν γαλάνιον ἀέρα, ὑπὸ τὴν συνθηματικὴν ἀθωότητα, κοιμοῦνται, κρύπτονται τὰ πάθη, οἱ πόθοι

Ἡ νέα ἔχει ἤδη ἐπεξεργασθῇ ἕνα μυθιστόρημα. Ἔχει γίνῃ θῦμα τοῦ ἰδανικοῦ, φαντάζεται μίαν φιγοῦραν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ πρότυπον. Ὀνειρεύεται! Πρὸς τί ὀνειρεύονται αἱ νέαι ἔγραψαν ὁ Ἀλφρέδος Μοσσέ, αὐτὸς ὁ ποιητὴς τῆς γυναικός, πρὸς τί ὄνειρεύονται αἱ δυστυχεῖς; Τί ἠμποροῦν νὰ ὀνειροπωλήσουν παρὰ νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν αὐτὴν διὰ νὰ πᾶν νὰ τρέξουν ἀνάμεσα ἀπὸ ὄρη καὶ κοιλάδας, νὰ συναντήσουν τὸ ὂν ποῦ ἔπλασεν ὁ ἐν βρασμῷ ἐγκέφαλός των νὰ τὸ ἀνεύρουν καὶ νὰ τὸ κατακτήσουν;

Το μυθιστόρημα θὰ βαρύνῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τούτων τῶν θηρευωντων συγκινήσεις, περιπετείας ἐρωτικάς Ἂν δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσουν αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, θὰ τὸ ζήσουν κατόπιν, διότι μὲ τὴν ἐλευθερίαν θὰ ἐπανέλθουν αἱ πρῶται των ἐντυπώσεις,καὶ χωρὶς νὰ τὸ ζητήσουν πολὺ θὰ ἐνσαρκώσουν τὸ ἰδανικόν των.

Ἡ ἰδιογκρασία τῆς γυναικὸς διαγράφεται σύμφωνα μὲ τὴν παθηκότητά της τὴν νευροπάθειάν της. Ἡ νέα δίδει δείγματα τοῦ ὅτι ὅταν θὰ γίνῃ γυναῖκα θὰ κανονίσῃ τὰ τοῦ ἑαυτοῦ της. Τὸ οὐσιῶδες διὰ τοὺς γονεῖς εἶνε νὰ παντρέψουν δὲν θέλομεν νὰ ποῦμε νὰ πετάξουν—τὴν κόρην τους ὅταν ἔχῃ

τὸ αἷμα κἄπως θερμότερον τοῦ συνήθους ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς κανένα ἀνεπανόρθωτον λάθος.

Μία κόρη τῆς παντρειᾶς εἶνε ἕνα κεφάλαιον, πρὸς τοποθέτησιν. Πρέπει νὰ τὴν φυλάῃ κανεὶς ἐφ' ὅπλου λόγχης.

Ἂν τὸ παιδὶ μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις τῶν γονέων δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγει τὰ προπήματα, πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κηδεμονειαν τοῦ ἀνδρός.

Ἀλλ' ἂν ἡ νέα διατρέχει κανονικῶς τὴν ἐξέλεξίν της, οἱ γονεῖς πολὺ σώφρωνες, ἐπιτρέψατέ της νὰ ἐκλέξῃ ἐλευθέρως, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ νὰ πάλλῃ ἡ καρδία της, τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ ἰδική σας θὰ ἔμεινεν ἀσυγκίνητη Σκεφθῆτε σπουδαίως ὅτι δὲν εἴσθε σεῖς ποῦ πανδρεύεσθε. Ἐσεῖς ἐπανδρευθήκατε στὸν καιρόν σας.

Ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῆς παρθενικῆς καρδιᾶς; Αὐτὴ ἡ καρδιὰ εἶνε πράγματι παρθένος ἀκόμη εἰς τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τῆς λέξεως; Ἡ στοργὴ διὰ τὴν οἰκογένειαν εἶνε πολὺ μετρία καὶ δὲν δονεῖ τὰς μυχιαιτάτας τῶν χορδῶν. Αἱ παρατεταμέναι συγκινήσεις ταράσσουν τὸν ὀργανισμὸν καὶ διὰ σοφῆς συμφωνίας τῆς ὅλης οἰκονομίας εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν πολὺ ὀλίγον παραδίδεται τις εἰς βίαια αἰσθήματα, τῶν ὁποίων τὸ βάθος ἠμπορεῖ νὰ προξενήσῃ τραυματισμοὺς ἐπικινδύνους.

Ἡ παρθενικὴ καρδία ὑφίσταται ἀσυνειδήτως τὸν νόμον αὐτόν. Πάλλει κρυφίως, ἀλλὰ τόσον ἀσθενῶς ὥστε αἱ δονήσεις της δὲν κυμαίνονται εἰς κύματα ἤχων.

Πάλλει κατόπιν συχνὰ πολλάκις ἐπανορθώνει τὸ λάθος της, σιωπᾷ καὶ συχνὰ σιωπᾷ διὰ πάντα. Κάποια ψυχὴ ἀφελῶς ἀγαπῶσα θὰ ἄνοιξε εὐρέως τὴν καρδίαν της εἰς βαθὺ αἴσθημα, αἴσθημα ἀναλλοίωτον. Θὰ ἐγείρῃ βωμὸν εἰς τὸν κεκρυμμένον αὐτὸν ναόν. Θὰ ἐλπίσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς τρυφε-

ρότητος, θὰ περιμείνῃ, θὰ σιωπήσῃ. θὰ κρατήσῃ τὴν πίστιν τῆς λατρείας θὰ ἀγαπηθῇ ἢ ὄχι εὐτυχὴς ἂν ὁ κλῆρος της εἶνε ἡ χαρά. Δυστυχὴς ἂν εἶνε ὁ κλῆρος της ἡ δυστυχία.

Ἀλλὰ διὰ μέσου ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων περιπετειῶν μέσα τῶν καταπτώσεων, τῶν πενθῶν περνᾷ ὡς φωτεινὴ ἀκτὶς ἕνα ζεῦγος τρυφερὰ συνδεδεμένων ὑπάρξεων. Δύο ἀρραβωνισμένοι, δύο μέλλοντες βιοπαλαισταί, Θαρραλέοι, γεμᾶτοι θερμότητα συναινοῦν εἰς τὸ νὰ ἱδρύσουν οἰκογένειαν. Ἁρμενίζουν πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ γάμου, χωρὶς τὸν φόβον τοῦ ναυαγίου. Ἡ ψυχὴ ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτόν της εἰς ἐκείνην ποῦ ἐδιάλεξε.

Ἡ μνηστὴ συνήντησε ἐκεῖνον ποῦ θὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν ἁγίαν θύραν τῆς ἡδονῆς· κατέκτησε τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία κάμνει νὰ πάλλῃ τὴν ἰδικήν της, θὰ στηριχθῇ τοῦ λοιποῦ μέτ' ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ προστάτου ὅπου ἐπραγματοποίησεν ἕνα ὄνειρον πλούτου, φιλοδοξίας. Ὅλαι αἱ ἀνθρωπίναι συγκινήσεις εὑρίσκονται εἰς τὸ κιβώτιον μιᾶς ἀρραβωνιασμένης. Εἶνε μεγάλη χαρά, εὐτυχία λαμποβόλος, ἱκανοποίησις τῆς ματαιότητος ἡ ἐκπλήρωσις μιᾶς χρυσῆς προαισθήσεως. Θὰ εἶνε ζηλευτὴ αἱ φίλαι της, ὀλιγώτερον εὐνοηθεῖσαι, θὰ θαμβωθοῦν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν αὐτήν, αὐτὴν τὴν ἀνέλπιστον τύχην.

Ἡ ψυχὴ δονεῖται προθύμως ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι θὰ παραχθῇ ἕνα ἀποτέλεσμα μέγα. Εἶνε ἡ ἐπισφράγισις τῆς ζωῆς τῆς νέας.

Τί θὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ γάμοι.

Ποία θὰ εἶνε ἡ ψυχολογία τῶν μελλόντων αὐτῶν συζύγων;

Πρέπει νὰ εἶνε μακρᾶς διαρκείας ἡ μνηστεία; Ὅλα τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ περικλείουν ἀρκετὰ προβλήματα.

Ὑπάρχουν ἀρραβῶνες ἀγνοί. Ἕνας βαθὺς ἑνώνει τοὺς νέους.

Λατρεύουν τὸ αἰσθημά των, αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἑνωμένους αἰωνίως Ὁ νέος αἰσθάνεται διὰ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του τὴν λεπτὴν αὐτὴν συγκίνησιν, τὴν περιπαθῆ ποῦ χρειάζεται κανεὶς νὰ ἔχῃ διὰ νὰ εἶνε ἀγνός

Οἱ μνηστευμένοι θα περάσουν τὸν καιρόν των ἀφιερωμένοι εἰς τοὺς ἀρραβῶνας των ὡς δύο παιδιὰ τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ζῶντα ὑπὸ τὸ ἐπιεικὲς ὄμμα τῶν γονέων μὴ ἀφιέμενα εἰς διαχύσεις τολμηράς. Ὑπάρχουν πάντοτε εἰς τὰς ἑβδομάδας, τοὺς μῆνας αὐτοὺς τῆς ἀναμονῆς, σκόπελοι πρὸς ἀποφυγήν.

Δὲν ἐνεργεῖ κανεὶς ἐμπρὸς εἰς μίαν νέαν φρόνιμον ὅπως εἰς μίαν τυχοῦσαν ἐρωμένην.

Ὁ νέος, ἢ ὁ ὥριμος ἀνὴρ ξεχνᾷ τοὺς νόμους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπωφελεῖται τῶν περιστάσεων διὰ νὰ κάμῃ βιαίας ἐκδηλώσεις αἰσθημάτων.

Τί βιαστικὰ φιλιὰ στὲς γωνίες φαίνονται θελκτικά. Εἶνε διὰ τὸν ἄνδρα μία ἡδονικὴ ἱκανοποίησις νὰ ἐξυπνήσῃ πρὸ τῆς ὥρας τὴν ὑπνώτουσαν νεανικὴν εὐαισθησίαν τῆς κόρης

Τὰ κοκκινίσματα, αἱ συγκινήσεις, αἱ ταραχαὶ τῆς νέας παρθένου τὴν θέλγουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε πράγματα τῆς ἀνάγκης. Πρέπει ν' ἀφήσῃ κανεὶς νὰ περάσῃ τὸ μυστηριῶδες ρεῦμα. Ἡ παρθενικὴ καρδία ζῇ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀθωότητός της, τῆς ἀγνείας ἴσως. Ὁ ἔρως τὴν ἐμβαστίζει εἰς ὑγρότητα, ὑποβοηθεῖ τὴν ἐκκόλαψιν τῆς γυναικός.

Τὰ γυναικεῖα μυστικὰ δὲν εὑρίσκονται βέβαια εἰς τὰς τοιούτου εἴδους αὐταπαρνήσεις.

Εἶνε πλέον σοφά, πλέον περίπλοκα.

Ἡ γυναῖκα ποῦ θέλει νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της, νὰ τὸν συνδέσῃ σφικτὰ μὲ τὸν ἑαυτόν της πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα τῆς γοητείας.

Ἡ γοητεία εἶνε τρομερὸν ὅπλον ἂν ἡ νόμιμος γυναῖκα ἐφρόν-

τιζε νὰ τὴν ἐξασκῇ θὰ καθίστατο νικήτρια πραγματικὴ τοῦ ἀνδρός. Οὔτε τὰ δάκρυα οὔτε αἱ σκηναὶ τῆς ζηλοτυπίας συγκρατοῦν τὸν ἄνδρα.

Τὰ ἀνίαρὰ αὐτὰ πράγματα φονεύουν τὸν ἔρωτα. Ἡ κακεταρία, ἡ προκληθεῖσα ζηλοτυπία συχνὰ ἔχουν τὸ ἀποτέλεσμά των. Ὁ ἄνδρας δέχεται τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκα κάμνει πρὸς τιμήν του, μὲ ἡδονικὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἡ ζηλοτυπία τοῦ δαγκάνει τὴν καρδιὰ εἶνε τὸ μαστίγωμα τὸ διεγεῖρον τὸ αἴσθημα ποῦ μένει ναρκωμένον.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐκτιμοῦν τοσοῦτον μᾶλλον τὴν γυναῖκα των, ὅσον αὐτὴ γίνεται τὸ προφανὲς ἀντικείμενον τῆς καταδιώξεως τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ματαιοδοξία των κολακεύεται ἀπὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε μᾶλλον νὰ τοὺς θλίβῃ νὰ τοὺς σφίγγῃ τὴν καρδιά.

Ἡ γλύκα, ἡ καλωσύνη, ἡ εὐθυμία, ἡ κακία, ἡ ὀξυθυμία εἶναι ὅλα διάφορα τα ὁποῖα ἔχουν ἀποτέλεσμα ἀνάλογον πρὸς πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνάγκη νὰ πέσῃ εἰς τὴν σαγήνην.

Διότι ἐπιστρέφομεν πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον ἀναχωρίσσοως καὶ ἡ γοητία εἶνε τὸ μεγαλείτερον καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖον μυστικόν.

Ἐν τῇ συζυγικῇ ζωῇ πρέπει ὁ σύνδεσμος νὰ εἶνε πραγματικὸς ὄχι ψεύτικος.

Τοιαῦτη ζωὴ ἔχει μεγάλα θέλγητρα, δὲν εἶνε μονότονος ἂν αἱ καρδίαι πάλλωνται συγχρόνως, δὲν γνωρίζουν τὰς διχονοίας τῆς γενιωμένης ἀπὸ μικροπράγματα. . . Δὲν δύναται κανεὶς πάντοτε νὰ παραδίδεται εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἔρωτος. Αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις ἔχουν ὅρια καὶ ὁ κόρος φέρει ταχέως τὴν ἀηδίαν, τὴν ἔλλειψιν τοῦ πόθου.

Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ ἐξευρεθοῦν ἄλλα ἐλκυστικὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, ἡ συμμετοχὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὰς ἀπασχολήσεις, ἐνίοτε καὶ τὰς ἐργασίας τοῦ ἀνδρός, τὸ τέλειον ρύθμισμα τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, ἡ τάξις, ἡ καλῶς ἐννοουμένη οἰκονομία, ἡ φαιδρότης ἡ εὐρυθμία τοῦ διακόσμου, δίδουν εἰς τὸ πλαίσιον ἐν ᾧ περικλείεται ἡ ἐρωτικὴ ὕπαρξις χάριν, ὅλα αὐτὰ συγκρατοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνδρός. Ἡ δικαιοφροσύνη τοῦ γυναικείου χαρακτήρος εἶνε μία ἐγγύησις εὐσταθείας διὰ τὸν ἄνδρα. Τίποτε δὲν εἶνε ὁλεθριώτερον ἀπὸ τὰς φιλονεικίας τῆς ἐπακολουθουμένας ἀπὸ πείσματα ἀπὸ ὀξύτητας ἀπὸ πικρὰ λόγια. Δὲν πιάνει κανεὶς μυῖγες μὲ ξεῖδι λέγει μία παροιμία.

Ἡ γυναῖκα, συχνότατα καταστρέφει μὲ τὰ ἴδια της τὰ εὐτυχίαν τῆς ζωῆς. Κατεχομένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἀξιοπρεπείας της, τὴν ὁποίαν ἐκτιμᾷ ἰδιαιτέρως κρύπτεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὅταν ἀκριβῶς ἐνδύεται τὴν ἡδονικήν της μορφήν.

Τῆς φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν κάμνει νὰ ξεπέφτῃ ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ περικλείεται μεγαλοπρεπῶς. Ἡ ἀγωγὴ ἡ ψεύτικη ἐπ' αὐτοῦ χωρίζει συχνὰ ἐκείνους ποῦ ἤνωνεν ὁ ἔρως.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἰδιαιτέραν ἰδιοσυγκρασίαν. Εἶνε καθῆκον τῆς γυναικὸς νὰ τὸν μελετήσῃ νὰ γνωρίζῃ τὰς φυσικάς του καὶ ἠθικάς του ἀνάγκας. Ἡ σωματικὴ εὐαισθησία δὲν εἶνε ἐλάττωμα, ὅταν τὸ ἀντικείμενον της εἶνε νόμιμον.

Δὲν εἶνε ἠθικὴ μείωσις.

Δὲν μεταβάλλει τίποτε εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, ἀλλὰ τοὐναντίον συσφίγγει τοὺς ὑπάρχοντας δεσμούς, δίδουσα ἐντυπώσεις, ἀλησμονήτους.

Κάθε τιμία γυναῖκα δύναται καὶ ἔχει τὸ καθῆκον νὰ πο-

ρίζη εἰς τὸν σύζυγόν της τὰς μεγαλειτέρας ἱκανοποιήσεις τοῦ πάθους του, χωρὶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγνότητος νὰ δείχνεται ψυχρὰ ἀναίσθητη.

Πῶς ἡ νέα θὰ δεχθῇ τὴν αἰφνιδίαν στενὴν ἐπαφήν της μὲ τὸν ἄνδρα. Ἡ νύκτα τῶν γάμων εἶνε συχνὰ ἡ νύχτα τοῦ ἔρωτος. Εἶνε συχνοτέρα ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν θάπτεται ὁ ἔρως. Ὁποιαδήποτε ἂν εἶνε ἡ σοφὴ πρόνοια τῆς μητέρας ἡ ὁποία μὲ διάκρισιν ἔκαμε τὴν κόρην της νὰ προαισθάνεται ὅτι γεγονὸς σημαντικὸν τὴν ἀναμένει εἰς τὸ κατώφλι τοῦ ἐρωτικοῦ δωματίου, ὑπάρχει κάποια φρικίασις, μία συγκίνησις, μιὰ στιγμὴ ἀγωνιώδης διὰ τὴν νέαν, ὅταν αἰσθανθῇ πῶς εἶνε μόνη μ' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἶνε δι' αὐτὴν ξένος ἀκόμη.

Τὸ «ἐπὶ τέλους μόνοι» δύναται νὰ παραχθῇ εἰς δύο ὑπάρξεις θερμῶς ἠγαπημένας. Εἶνε εὐχαριστημένοι ἐλευθερώθησαν ἀπὸ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώρισαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ἡ συνάντησις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκείνη εἶνε ἡ ἐπισφράγισις τῆς εὐτυχίας των. Ἐννοεῖ κανεὶς μολαταῦτα τὴν ἀγωνίαν τῆς νέας . . Ἡ ἐντροπή της, ἡ ἀγνότης αὐτῆς ἀντιμετωπίζονται μὲ τὸ ἐρωτικὸν αἴσθημα τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ τὴν κόρην καὶ ἂν ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει μεγάλην λεπτότητα τὰκ ἄψογον τσαλακώνει τὴν φοβισμένην ὕπαρξιν ἡ ὁποία δὲν ζητεῖ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας των, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἐν τούτοις ἡ σεμνότης εὑρίσκεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν της.

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔχοντες τὴν συνήθειαν τοῦ ἐρωτικοῦ κόσμου καὶ τῆς εὐκόλου καταπτώσεως ἐννοοῦν τὸ συναίσθημα τῆς αἰδημοσύνης μιᾶς νέας, ἡ ὁποία δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ βλέμμα τὸ οὕτως ἔντονον τοῦ ἀνδρός, ἡ ὁποία ἠσθάνθη θωπείαν ἐρωτικὴν νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω της ὡνὰν πυρίνη πνοή.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ξιντυσήματος αἱ τόσον ἐλκυστικά. Διὰ τὸν ἄνδρα τὴν ταράσσουν. Δὲν ἔχει τὴν πεῖραν τῶν ἄλ-

λων διεφθαρμένων αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν ὅτι τὰ βαθμιαία ἀπογυμνώματα αὐξάνουν τὸ πάθος ἐπιβραδύνοντα τὴν ὥραν τῆς μέθης διὰ νὰ καταστήσουν μᾶλλον διάπυρον.

Ἡ δυστυχὴς μικροπαντρευμένη κοκκινίζει ἁπλῶς. Κρύπτει τοὺς ἀποκαλυπτομένους θησαυροὺς διὰ χειρὸς ἀδιακρίτου, ταράσσεται διὰ τὴν γυμνότητά της καὶ τόσον ἀδεξία, τόσον ἄπειρος τόσον ἐντροπαλὴ ποῦ θὰ ἐχαμογελοῦσε κανεὶς ἀληθινὰ διὰ τὴν ἀμηχανίαν της, ἂν δὲν ἐσυμπαθοῦσε τὴν ταραχήν της τὴν πραγματικὴν συγκίνησιν

Ἂν ἡ νύκτα τῶν γάμων, εἶνε μία τρομερὰ νύκτα διὰ τὴν νέαν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον αὐτὴ διὰ τὸν ἄνδρα. Εἶνε ἡ ἀναχώρησις διὰ τὸ ταξείδι τῆς ζωῆς ὡς σύμφωνα εἰς τὴν ἱκανότιτα τοῦ συζήγου ἢ τὴν ἀδεξιότητά του, τῶν ὑπομονῶν του, τὴν λεπτότητα ἢ τὴν χυδειότητά του εἶνε ἡ ἀσφαλὲς εὐτυχία ἢ ὁ ἐκμηδενισμὸς τοῦ πάθους.

Ἀκατάστρεπτον τεῖχος, θὰ ἐγιρθῇ μεταξύ του αἰωνίως καὶ τῆς νέας ἂν αὐτὴ βιασθεῖσα δὲν ἠμπορέση νὰ λησμονήσῃ τὸν βδελυρὸν βιασμόν. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἄνδρας θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ αὐτὴ ἡ βραδιὰ χωρὶς νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά του. Ὅσον καὶ ἂν εἶνε τὸ πάθος, ἡ θερμότης τοῦ πόθου του, θὰ ἔπρεπε νὰ συναινέσῃ εἰς τὸ ν' ἀφήσῃ τὸ συγκινημένον κορίτσι ἀπείρακτον αὐτὸ τὸ βράδυ. Ἀρκοῦν αἱ κόποι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου. Χρειάζεται μία ἀνάπαυσις, ἐπανορθωτικὴ καὶ καθυσυχαστική. Ὀλίγη ὑπομονὴ θὰ ἔφερνε τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν γυναῖκα θὰ ἔκαμνε νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ φόβοι, οἱ πάρα πολὺ φυσικοὶ φόβοι.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ γυναῖκα θὰ κατελαμβάνετο ἀπὸ τὸν ἀνέφραστον πόθον. Ὑπὸ τὴν μαγείαν τοῦ πάθους ἐξελισσομένου κανονικῶς καὶ δεσπόζοντος ἐπὶ τέλους θὰ κατανικηθῇ πᾶσα παρθενικὴ αἰδώς.

Ὁ ἔρως ἔτσι θὰ θριαμβεύσῃ. Ἡ νέα χωρὶς καμμιὰ φρικίασιν τρόμου θὰ παρεδίδετο καὶ δὲν θὰ ἐβιάζετο. Ὁ ἔρως θὰ τὴν ἔνωνεν ἀληθινὰ μ' ἐκείνον ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ λαχταρήσῃ Σπανίως ἐνίοτε τὰ πράγματα λαμβάνουν ἑαυτὸν τὸν δρόμον.

Ὁ ἄνδρας ἀσκεῖ μὲ χυδαιότητα τὸ δικαίωμά του, νομίζων ὅτι κάμνει τὸ καθῆκον του

Ὁ δήμιος, ὁ θῦτης δὲν περιμένει φυσικὰ μεγαλειτέραν τρυφερότητα ἀπὸ τὸ θῦμα

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΩΜΕΘΑ

Τοὺς σοφοὺς ὑγειονολόγους ἀπασχολεῖ, ἀπὸ ἐτῶν ἤδη τὸ ζήτημα τοῦ πῶς πρέπει νὰ κοιμᾶται ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ ζήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ζητήσαντες τὴν γνώμην τῶν ἐγκριτωτέρων παρ' ἡμῖν ἰατρῶν, ἐλάβομεν τὰς ἑξῆς ἀπαντήσεις.

1) Γιὰ νὰ κοιμᾶται κανεὶς καλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὸ πλευρόν του μίαν Ἀφροδίτην.

2) Κοιμώμεθα ἄσχημα, ὅταν ἔχουμε κάποιον δίπλα μας ποῦ ροχαλίζει.

3) Ἡ παντρεμμένες πρέπει νὰ κοιμοῦνται μ' ἀνοικτὰ παράθυρα . . .

4) Τὰ κορίτσια πρέπει νὰ κοιμοῦνται . . . μόνα των.

5) Οἱ παντρεμένοι πρέπει νὰ κοιμοῦνται . . . ὄρθιοι . . .

6) Ἡ χῆρες πρέπει νὰ κοιμοῦνται . . . συντροφιά . . .

7) Οἱ ἐρασταί . . . Δὲν πρέπει νὰ κοιμοῦνται καλὰ ὅταν κλείουν τὰ μάτια τους . . .

Αὐτὰς τὰς συμβουλὰς μᾶς ἔδωσαν οἱ εἰδικοὶ ἰατροί.

Τί λέτε ; ἔχουν δίκηο ; . . .

Σόκεν.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΜΙΑΣ ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ

Ἔχετε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας καρφίτσας, ὦ ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαι.

Δὲν φαντάζεσθε ποῦ δύναται νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ, ἡ ἀπουσία τῶν ἀπογόνων τούτων τοῦ χαλκοῦ, αἰχμηρῶν μὲν κατὰ τὸ ἕν, κεκοσμημένων δὲ διά τινος μικρᾶς κεφαλῆς, κατὰ τὸ ἄλλον ἄκρον.

Εάν, ἐπὶ παραδείγματι, σᾶς ἔλεγον, ὅτι ἡ εὐτυχία μιᾶς γυναικός, τὸ μέλλον της, αὐτὴ τέλος ἡ ζωή της, δύναται νὰ ἐξαρτᾶται πολλάκις ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου ἀντικειμένου, θὰ μὲ φιλοδωρεῖτε δι' ἑνὸς εἰρωνικοῦ μειδιάματος, λέγουσαί μεῦτι, ἀστειεύομαι καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι παντελῶς ἀδύνατον.

Πλὴν διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ πιστεύσητε, ὀφείλω ὅπως σᾶς ἀποδείξω τὴν ἀλήθειαν τῶν προρρηθέντων, διηγούμενος πρὸς ὑμᾶς τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον, σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι εἶναι τῆς πλέον ἀξιοπίστου καὶ αὐθεντικῆς πηγῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς Φονσερὸς φοιτητὴς τῆς νομικῆς καὶ ἡ Αἰμιλία Βουβαίρ, ἐργάτις ἀνθοκόμος, κατῴκουν εἰς τὸ 5ον πάτωμα τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 17 ἀπαρτεμ. τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου εἰς δύο παραπλήσια δωμάτια, ἔχοντα τὴν εἴσοδόν των ἐπὶ τοῦ ἰδίου πλατυβάθμου καὶ συγκοινωνοῦντα ἐσωτερικῶς—ἐν ἀνάγκῃ—διὰ τῆς κλειστῆς ἤδη θύρας. Ἡ κλεὶς τῆς ρηθείσης θύρας ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ.

Ἐπὶ πλέον ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἐφωδιασμένη δι' ἑνὸς σύρτος

ἑκατέρωθεν, παρέχουσα οὕτω διπλῆν ἀσφάλειαν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐνοικαστῶν.

Ὁ Φλαβιανὸς ἦτο φιλόσπουδος.

Ἡ Αἰμιλία ἦτο φρόνιμος.

Τόσον φρόνιμος, οὕτως ὥστε εἶλκυε τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῶν γειτόνων της, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ θυρωροῦ, οἵτινες ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐχόντων ὡς ἔργον τὸ ἐξιχνιάζειν καὶ ἐξανυχίζειν τὰ πάντα, ἐνέκυπτον πολὺ βαθέως εἰς τὰ τοῦ βίου τῆς νεάνιδος, μὴ βραδύναντες ν' ἀνακαλύψωσιν ὅτι ἦτο ὀρφανὴ πατρός τε καὶ μητρός, πατρὸς μὲν τραπεζίτου ἐν Χάβρῃ καταστραφέντος ἐκ χρηματιστικῶν πράξεων καὶ αἰφνιδίως, συνεπείᾳ τῶν ἀποτυχιῶν τούτων, ἀποθανόντες, μητρὸς δέ, ἣν αἱ θλίψεις καὶ ἡ σκληρὰ στέρησις προσφιλοῦς συζύγου, ἐφόνευσαν μετά τινας, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, μῆνας.

Εὐεξήγητον, τοὐντεῦθεν τὸ βαρὺ πένθος ὅπερ ἔφερεν ἡ Αἰμιλία.

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν ἤργησε ὅπως μάθῃ μετ' οὗ πολὺ τὰς λεπτομερείας αὐτάς.

Ἕως τότε, δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ποτὲ εἰς τὴν γείτονά του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔμαθεν ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς ἰδίας ἐξ ἧς καὶ ἐκεῖνος χώρας, ἐσκέφθη ὅτι τῷ ἐπετρέπετο ὅπως ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῆς.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς, τῇ λέγει εὐσεβάστως, προφάν τινα, συναντήσας, αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ σταματῶν.

— Καλημέρα σας, κύριε, τῷ ἀπαντᾷ αὕτη, προφανῶς ἐκπληκτος καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμον της.

— Συγγνώμην, δεσποινίς .... προσέθηκεν ὁ φοιτητὴς διὰ νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἡ νεᾶνις ἐσταμάτησε καθ' ἑαυτήν, πλέον ἀκόμη ἔκπληκτος, ὡσεὶ νὰ ἤκουσε τὸ τέλος τῆς φράσεως, ἣν ἤρχισεν ὁ μετ' αὐτῆς συνομιλῶν.

— Εἶσθε ἐκ Χάβρης, δεσποινίς; εἶπε ριψοκινδυνεύων ὁ Φλαβιανός.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἐκ Χάβρης.

— Ἄ!

— Ὁ κύριος πατήρ σας ἦτο τραπεζίτης;

Μάλιστα κύριε.

— Καὶ ὁ ἰδικός μου, συμβολαιογράφος.

— Ἄ!

Τὰ Ἄ! αὐτά, σὺν τῇ ἀνυπομονησίᾳ, ἧς τὰ χαρακτηριστικὰ ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Αἰμιλίας, μὴ γνωριζούσης κατὰ βάθος ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ ἀνάκρισις αὕτη, ὑπεννόουν καὶ τὸ «Τί πρὸς ἐμὲ ὅλα αὐτά;».

Ὁ Φλαβιανὸς τὸ ἠννόησε

— Εἶμαι ἀδιάκριτος, δεσποινίς, τῇ εἶπε, πρὸς δικαιολογίαν, ἀλλά ... ἀφοῦ καταγόμεθα ἐκ μιας καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως ... ἐνόμισα ... Ἐσιώπησε. Τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος ἀσκαρδαμικτεῖ προσηλωθὲν ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἐτάραξεν, οὕτως ὥστε δὲν ἐγίνωσκε πλέον τί ὤφειλε νὰ εἴπῃ ... Ἔμεινεν ἄναυδος ...

Ἡ Αἰμιλία γελῶσα δι' ὀλίγου χλευαστικοῦ τινὸς γέλωτος...

— Αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ ὁποῖον εἴχατε νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε, κύριε; τῷ εἶπε.

— Ἤθελον νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, δεσποινίς πλήν ... μ' ἐνεβάλλατε εἰς ἀμηχανίαν, παρατηροῦσα με μὲ τοὺς δύο μεγάλους ἐκπεπληκότας ὀφθαλμούς σας ...

— Τὸ μέρος δὲν εἶναι διόλου κατάλληλον ...

— Τότε! δεσποινίς, εὐαρεστηθῆτε ὅπως μοὶ ἐπιτρέψητε ἵνα ἔλθω καὶ σᾶς ἴδω εἰς τὸ δωμάτιόν σας . . .

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! . . . Ἄλλως τε πρὸς τί; . . .

Καὶ ἀφίνουσα τὸν Φλαβιανὸν ἐξεστηκότα ἡ Αἰμιλία ἐγένετο ἄφαντος μετ' οὐ πολύ . . .

Συντεθλιμμένος ἐκ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς ὑποδοχῆς ὁ Φλαβιανός, καθ' ὅλην τὴν μετέπειτα δεκαπενθημερίαν, ηὐχαριστεῖτο μόνον, ὅπως ἁπλῶς χαιρετᾷ, τὴν γειτονά του, ὁσάκις διήρχετο πλησίον της—καὶ τοῦτο συνέβαινε καθ' ἑκάστην, διότι ἐνέδρευεν ἐπισκοπῶν τὰς ἐξόδους της.

Παρῆλθον ἔκτοτε δύο μῆνες . . .

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὀλίγαι μόνον λέξεις καὶ ἐκεῖναι τῆς πλέον αὐστηρᾶς φιλοφρονήσεως, ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τῶν δύο νέων, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν προτέρων χαιρετισμῶν.

Πλὴν αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἦσαν πλέον φλύαροι ἢ αἱ γλῶτσαί των.

Ὡμίλουν αὗται, ἐσωτερικῶς, ἀρκούντως, ἀντικαθιστῶσαι τὴν ἐκ τῆς σιωπῆς ἐπερχομένην ζημίαν.

Τόσον πολὺ μάλιστα, οὕτως ὥστε ἡ τῆς Αἰμιλίας, φοβουμένη, μήπως ἀφήσῃ νὰ συλληφθῇ τὸ μυστικόν της ὑπὸ τῆς ἀνταγωνιστρίας της, συνεβούλευε αὐτῇ νὰ ἀλλάξῃ τὰς ὥρας καθ' ἃς ἐξήρχετο, ἵνα μὴ συναντᾶται μετὰ τοῦ Φλαβιανοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τοῦ νέου φοιτητοῦ, αὕτη ἐπὶ τοσοῦτον ἔπαλλεν ἅμα τῇ ἑκάστοτε ἐμφανίσει τῆς Αἰμιλίας, ὥστε ὄχι μόνον ἔχανε τὰ λόγια του ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε συναίσθησιν τῶν πράξεών.

Θὰ ἔμενον τὰ πράγματα ὅπως ἕως ἐκεῖ, ἐὰν ἡ τύχη, τὸ ἄστατον τοῦτο τῆς τύχης, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἠπάτησε τὰς γυναῖκας καὶ τὸ ὁποῖον πολλάκις, ἐπίσης, τὰς ὑπηρέτησεν εἰς προφάσεις καὶ δικαιολογίας—δὲν ἐπήρχετο εἰς βοήθειάν των.

Ἡ τύχη ὑπῆρξε εἰς τοῦτο, μία ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φονσινιόλ, πατρός, ἀφιχθεῖσα πρωΐαν τινα, πρὸς τὸν Φλαβιανόν, δι' ἧς ἐζήτει οὗτος παρὰ τοῦ υἱοῦ του, ὅπως καταχωρήσῃ εἰς διαφόρους ἐφημερίδας τῶν Παρισίων, τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ Κύριος Φονσινιόλ, συμβολαιογράφος ἐν Χάβρῃ, παρακαλεῖ τὴν δεσποινίδα Αἰμιλίαν Βουβαίρ, ὅπως τῷ γνωστοποιήσῃ τὴν διεύθυνσίν της· πρόκειται περὶ μιᾶς κληρονομίας, ἥτις τὴν ἐνδιαφέρει.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνεπήδησεν ἐκ χαρᾶς.

Εἶχεν ἐπὶ τέλους ἕνα σπουδαῖον λόγον, διὰ νὰ παρουσιαθῇ πρὸς τὴν νέαν κόρην.

Ἡ εὐτολμία τοῦ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως.

Ἄνευ δισταγμοῦ, μετέβη ὅπως κρούσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς ἀνθοκόμου, ἐντελῶς ἐρωτόληπτος καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν εὐτυχῆ εἰσηγητήριον ἐπιστολήν.

— Τίς εἶ;

— Ἐγώ.

— Ποῖος εἶσθε σεῖς;

— Ὁ γείτων σας.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε;

Ἡ φωνὴ τῆς Αἰμιλίας ἦτο ἀνήσυχος.

— Πρέπει, ἀπολύτως νὰ σᾶς ὁμιλήσω, δεσποινίς, εἶναι πολὺ σπουδαῖον, ἐκεῖνο ὅπερ ἔχω νὰ σᾶς εἴπω.

— Πολὺ σπουδαῖον;

— Μάλιστα· πρόκειται περὶ κληρονομίας τινος.

— Περὶ κληρονομίας;

— Σᾶς ὁμνύω, δεσποινίς, ὅτι εἶναι ἡ ἀψευδὴς ἀλήθεια· κρατῶ ἐδῶ μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ πατρός μου, ὅστις ζητεῖ τὴν διεύθυνσίν σας· καὶ ὁ πατήρ μου, ὡς γνωρίζετε, εἶναι συμβολαιογράφος.

— Μοὶ φαίνονται σὰν παραμύθια αὐτὰ ποῦ μὲ λέγετε . . .

— Ἄ ! κακῶς μὲ κρίνετε, δεσποινίς . . . ἰδού . . . θὰ εἰσάξω τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν θύραν σας.

— Μή, πρὸς θεοῦ, κύριε . . . ἐὰν σᾶς ἴδωσιν . . .
νὰ εἰσάγητε κρυφίως μίαν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν θύραν μου ! . . .

— Εἶν' ἀληθές . . . Τότε, ἀνοίξατε ! . . .

— Τοῦτο θὰ ἦτο ἀκόμη προσβλητικώτερον . . . ἐὰν γείτων τις διήρχετο ! . .

— Ἐπίσης ἀληθές ! . . Ἔ ! τότε λοιπόν, θὰ ῥίψω τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν θύραν, τὴν συγκοινωνοῦσαν τὰ δύο δωμάτιά μας . .

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· μὴ βραδυπορῶν Φλαβιανὸς εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ ἡ Αἰμιλία εἶδε, μετ' οὐ πολύ, τὸν χάρτην διερχόμενον ὑπὸ τὴν διὰ σύρτου κλειστήν, θύραν καὶ διολισθαίνοντα μέχρι τοῦ παραθύρου

Εἰ καὶ ἓν ἡμιτελεῖ ἀμφιέσει – διότι καθ ἣν στιγμὴν ὁ γείτων της εἶχε κτυπήσει αὐτὴ ἐνεδύετο, καλλωπιζομένη, — ἐδράξατο μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνέγνω ἐν τάχει τὴν ἐπιστολήν.

— Εἶν' ἀληθές ! ἀνεφώνησεν ἐν πλήρει ἐκπλήξει καὶ ἐπλησίασεν πρὸς τὴν συγκοινωνὸν θύραν.

— Ὀφείλω ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν πατέρα μου ; ἠρώτησεν ὁ φοιτητής, ὅστις ἵστατο, ὠτακουστῶν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Ἴσως θὰ ἔπραττον καλλίτερον, γράφουσα ἐγὼ ἡ ἰδία... Εὑρίσκομαι ἐν ἀπορία . . . Τι σκέπτεσθε ; . .

— Ὁρίστε ; ἐπανέλαβεν ὁ πονηρὸς σπουδαστής, ὅστις ἤκουσε μὲν κάλλιστα, προσεποιεῖτο ὅμως τὸν κουφόν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι πάντοτε ὅτι θὰ εἰσήγετο.

— Λέγω, ὅτι θὰ ἔδει ἴσως νὰ γράψω ἐγὼ ἡ ἰδία ἀπήντησεν ἡ νέα ἀνθοκόμος

— Νὰ τὸ καταχωρίσητε ἡμεῖς ἡ ἰδία ; εἶπεν ὁ Φλαβιανός, ἐξακολουθῶν νὰ παίζῃ τὸν ῥόλον του.

— Ὤρ ! πόσον εἶναι ἐνοχλητικὸν τὸ νὰ ὁμιλῇ τις οὕτω ; ἀνυπομονῶσά ἡ Αἰμιλία,

— Εἶναι πολὺ ὀχληρὸν πράγματι . . . δὲν ἐννοῶ τί μοὶ λέγετε . . . θὰ μοὶ ἦτο τόσον εὔκολον νὰ ἐξηγηθῶ ἐὰν ἦμην πλησίον σας ! . . .

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω τοῦτο . . . Τί ποιητέον ;

— Ἐὰν ἠδυνάμην ν' ἀνοίξω τὴν θύραν ταύτην . . . οὐδεὶς θὰ μοὶ ἔβλεπεν εἰσερχόμενον . . .

Καθ' ὃν χρόνον ὡμίλει ὁ Φλαβιανός, ἡ νεᾶνις ἤκουσεν ὅτι ἔσυρε τὸν σύρτην τὸν εὑρισκόμενον ἀπὸ τὸ μέρος του.

— Ὁ σύρτης ἐσύρθη εἶπε, ἀλλά . , . μένει ἡ κλειδαριὰ τώρα . . .

— Εὐτυχῶς ! αὕτη εἶναι κλειστή ! . .

— Ἔχετε καὶ ἀπὸ τὸ μέρος σας ἐπίσης σίρτην ;

— Μάλιστα . . . ἀλλ' εἶναι σπασμένος . . .

Ἄλλωστε δὲν χρειάζεται καὶ εἰς τίποτε, ἀφοῦ ἡ κλειδαριά . . .

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεᾶνις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Φλαβιανὸς εὑρέθη ἐνώπιόν της.

Ἡ Αἰμιλία ἐξέβαλλε κραυγήν τινα καὶ ἔδραμε ὅπως κρυβῇ, ὅλως ἐξεστηκυῖα, ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ κοιλώματος τῆς κλίνης της, ἅτινα ἐκράτει κλειστὰ διὰ τῶν δύω χειρῶν της.

— Ἡ κλειδαριὰ δὲν ἦτο κλειδωμένη, εἶπεν ὁ φοιτητὴς εἰσερχόμενος καὶ ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς. Ἔπειτα:

— Ἄ ! συγγνώμην . . . δεσποινίς . . , δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ σᾶς εὕρισκον ἐν τοιαύτῃ καταστάσει . . . Ἐὰν μοὶ τὸ ἐλέγατε . . . θά . . .

Εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν ἔφυγεν ἡ Αἰμιλία καὶ τῇ ὡμίλει ἐκεῖθεν παρατηρῶν τὰ παραπετάσματα, ἅτινα καὶ μετὰ τὴν ἐν τῷ δωματίῳ εἴσοδόν του, τὴν ἀπέκρυπτον ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀλλά . . . κύριε . . . δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δεχθῶ οὕτω . . . Στενοχωροῦμαι ἀκόμη περισσότερον νὰ σᾶς ὁμιλήσω οὕτω ἢ ἐν μέσῃ ὁδῷ...Εἰσέλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας . . . θὰ ἐπανέλθετε ὅταν θὰ ἔχω ἐνδυθῇ . . . ἐὰν πρέπει ἀπολύτως νὰ συνομιλήσωμεν . . .

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς δεσποινίδος Βουβαὶρ προὔδιδε μίαν μεγάλην ταραχήν.

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν μετετοπίζετο.

Εὑρίσκετο ἐκεῖ κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ δὲν ἐπεθύμει ὅπως ἐγκαταλείψῃ αὐτὸ ἀμαχητεί, φοβούμενος μήπως δὲν τῷ ἐπιτραπῇ ἢ ἐκ νέου ἐπάνοδος.

Καὶ ἔπειτα ὑπῆρχον ἐκεῖ οἱ ὡραῖοι βραχίονες καὶ οἱ θελκτικώτατοι ὦμοι τῆς Αἰμιλίας οὓς βλέπων ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς καθίστατο ἔξω φρενῶν. Ἦτο κυριολεκτικῶς οἰνόφλυξ ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ ἡδονήν.

— Νὰ φύγω; . . δεσποινίς . . . μὰ διατί; δύνασθε κάλλιστα νὰ συμπληρώσητε τὸν ἱματισμόν σας ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων, εἶπε.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι ! . . .

— Λάβετε· ἰδοὺ μία ἐσθής . . .

Ἔλαβε μίαν τοιαύτην εὑρισκομένην ἐπὶ τῆς ράχεως καθέκλας τινος καὶ ἔτεινε αὐτὴν πρὸς τὸ ὑπάνοιγμα τῶν παραπετασμάτων, ἅτινα ἡ νέα κόρη ἐκράτει ὅσον τὸ δυνατὸν συννωμένα.

Εἷς βραχίων ξανθός, μία χεὶρ ἐπίχαρις καὶ λεπτὴ ἐφάνησαν τότε, ψηλαφίζοντες, δειλά, δειλά.

Ὁ Φλαβιανὸς ἔθετο μίαν πτυχὴν τῆς ἐσθῆτος ἐντὸς τῆς θελκτικῆς αὐτῆς χειρός, ἥτις δὲν ἐβράδυνεν ὅπως ἀποσυρθῇ μετὰ τοῦ ἐνδύματος ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου φοιτητοῦ, τοὺς ἀλαβαστρίνους ὤμους, οὓς, ἀκτὶς τοῦ διὰ τοῦ παραθύρου, εἰσδύσαντος ἡλίου, ἐξῆρε ἔτι περισσότερον, φωτίζουσα ὡς ἐν πλήρει φωτοστεφάνῳ.

Ἡ ἕξαψις τοῦ φοιτητοῦ προϊοῦσα ἀφίκετο πλέον μέχρις ἀναβρασμοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ φουστάνι μου . . . μοὶ χρειάζεται πρὸ πάντων τὸ κορσάζο μου . . . εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἧς ἡ φωνὴ ἐφαίνετο ἐπὶ πλέον καὶ πλέον συγκεκινημένη.

— Τὸ κορσάζο ! . . Ἄ ! ναί ! . . ποῦ εἶναι; . . .

— Ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἐσθής μου.

Ἡ Αἰμιλία ἔσφιγγε διαρκῶς τὰ παραπετάσματα, πλὴν μόνον διὰ τῆς μιᾶς χειρός, τῆς ἑτέρας κρατούσης τὴν ἐσθῆτα.

Ὁ Φλαβιανὸς εὗρε τὸ αἰτηθὲν κυρσάζο καὶ τεῖνον αὐτὸ πρὸς τὴν γειτονά του.

— Ἰδοὺ αὐτό ! . . . . εἶπε.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ λάβω.

— Διατί;

— Κρατῶ τὴν ἐσθῆτα μου.

— Διὰ τῆς μιᾶς χειρός . . . πλὴν διὰ τῆς ἄλλης;

Διὰ τῆς ἑτέρας κρατῶ τὰ παραπετάσματα.

— Ἀφήσετέ τα.

Δὲν δύναμαι . . . θ' ἀνοίξουν . . .

— Δὲν βλάπτει . . . ἴσταμαι πρὸ τοῦ παραθύρου . . .

— Νά τα . . μὰ θὰ σᾶς ἰδοῦν ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος ! . .

— Τότε, ἀναρτήσατε αὐτά . . .

— Θὰ τὰ ἀναρτήσω . . . δώσατέ μου μίαν καρφίτσαν . . .

— Ποῦ ἔχετε τοιαύτας . . .

Ἐπὶ τῆς βελονοθήκης μου . . . εἰς τὴν γωνίαν τῆς θερμάστρας.

Ὁ Φλαβιανὸς μετέβη πρὸς τὸ μέρος τῆς θερμάστρας, ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς βελονοθήκης, τὴν ἔστρεψε δεξιᾷ, ἀριστερᾷ . . .

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε μία, τῆς λέγει.

— Οὔτε μία;

— Ἀπολύτως· οὔτε μία ! . .

— Τότε . . . ἐπανέλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας . . .

— Νὰ τα πάλιν ! . . μὰ ἀφοῦ ἡ θύρα δὲν κλείει;

— Ναί ! ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ κορσάζο μου . . .

Ὁ Φλαβιανός, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ κορσάζο, ὅπερ ἐπανέλαβεν ἀπὸ τῆς καθέκλας, ἐφ' ἧς εἶχεν ἐναποθέσει αὐτό, μεταβάς, πρὸς ἀναζήτησιν καρφίδων, προύχώρησε ζωηρῶς πρὸς τὸ κοίλωμα τῆς κλίνης.

Ἡ Αἰμιλία, μὴ ἀναμένουσα τοιοῦτον τι, νομίζουσα δὲ ὅτι τὸ κορσάζο της εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ὅπου ἔθεσε αὐτὸ μετὰ τῆς ἐσθῆτος της, ἵστατο ἡμίγυμνος μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων, σκοποῦσα ὅπως, δι' ἑνὸς ἅλματος, δράξηται κατεπειγόντως τοῦ οὕτινος ἀπόλυτον εἶχεν ἀνάγκην κορσάζου, οὖσα βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐβλέπετο ὑπὸ τοῦ φοιτητοῦ, ὃν αὕτη ὑπέδετε ζητοῦντα πάντοτε καρφίτσας ἐπὶ τῆς θερμάστρας.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ νεανίας ἐπλησίαζεν, ὡς εἴπομεν, πρὸς τὸ κοίλωμα τῆς κλίνης, ὅπως τῆς τὸ ἐγχειρίσει πλὴν προσκρούσας, ἐξ ἀπροσεξίας, διὰ τοῦ ποδὸς ἐπίτινος καθέκλας ἔπεσε, πρὶν ἡ λάβει ἡ Αἰμιλία τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ἀπυσυρθῇ ἐκ νέου, τὴν κεφαλὴν ἀκριβῶς ἔχων ἐπὶ τοῦ στρογγύλου στήθους τῆς ἀνθοκόμου, διὰ δὲ τῶν δύω

χειρῶν περιπτυξάμενος αὐτῆς καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἀποφύγῃ μίαν πτῶσιν τελείαν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔρριξε κραυγήν τινα . . . ἐδοκίμασε ὅπως ἀπαλλαχθῇ καὶ κρύψῃ ἐκ τῶν ὀμματῶν τοῦ ἀδιακρίτου φοιτητοῦ τοὺς ἀλαβαστρίνους καὶ ἐκπάγλους ὤμους του . . .

— Πταίεις, σὺ ἔλεγεν ὁ Φλαβιανὸς τῇ Αἰμιλίᾳ, μετ' ὀλίγον . . . ἔπρεπε νὰ ἔχῃς καρφίτσας ἐπὶ τῆς βελονοθήκης σου . . .

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φονσερόλ ; θὰ μοὶ ἐρωτήσητε, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαι.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φονσερὸλ συνετάχθη πρὸς τὴν χαραυγὴν ὀλίγον πρὶν τῆς ἐπανόδου τοῦ φοιτητοῦ εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦ δωματίου . . .

Ἡ θύρα αὕτη, ἡ συγκοινωνοῦσα τὰ δύω δωμάτια, ἐπανετέθη ἐπιμελῶς, εἰς ἣν καὶ πρότερον εὑρίσκετο κατάστασιν, διὰ νὰ μὴν ἐφελκύσῃ, ὡς ἐκ τῆς ἀταξίας της, τὴν προσοχὴν τοῦ θυρωροῦ, συχνάκις μεταβαίνοντος πρὸς ταξιθέτησιν τοῦ δωματίου τοῦ Φλαβιανοῦ.

Διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου, ὁ Φλαβιανὸς ἔγραφε τῷ πατρί του.

«Ἀγαπητέ μοι πάτερ !

«Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, κατά τινα παράξενον τύχην, κατοικεῖ ἐν ᾗ καὶ ἐγὼ οἰκία,.

»Τὴν ἀγαπῶ . . . καὶ ἀφοῦ εἶσθε ἐντεταλμένος τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεών της, σᾶς τὴν ζητῶ εἰς γάμον . . .

Ὁ υἱός σας.

Φλαβιανός

Μετὰ παρέλευσιν ἑβδομάδων τινῶν αἱ ἐφημερίδες τῆς χάβρης, ἀνήγγελον τοὺς γάμους τοῦ Φλ Φονσερὸλ μετὰ τῆς δεσποινίδος Βουβαὶρ εἰς ἣν, προσφάτως κερδισθεῖσα δίκη, φρον-

τίδι τοῦ κ. Φονσερόλ, συμβολαιογράφου τῆς μακαρίτιδος κ. Βουβαίρ, ἀπέδωκε μεγάλην τινὰ μερίδα τῆς πατρικ ς περιουσίας της.

Συνεπάγοντο δὲ ὡς ἐπίλογον.

«Τοιαύτη τύχη ἐπεφυλάσσετο εἰς τὴν σώφρονα καὶ ἀφελῆ ὀρφανήν, ἥτις εἰ καὶ μόνη ἐν μέσῳ τῆς ἀβύσσου τῶν διαφθορῶν τῶν Παρισίων, ἔγνω ὅπως μένῃ πάντοτε ἀγνή, τιμία καὶ πιστή.

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.*) **Λεωνίδας Ἐμμανουηλίδης.**

ΑΙΝΙΓΜΑ

—

Πτῶσις αἰτιατική,
Ὄνομα πολὺ γλυκύ,
Γένους εἶμαι θηλυκοῦ,
Ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ.
Κεφαλήν μου ἂν ἐκβάλλῃς,
Φύσεως θὰ μ' εὕρῃς ἄλλης.
Γένος, ἀριθμὸν θ' ἀλλάξω.
Οὔτε πτῶσιν θὰ φυλάξω.

Πέρα 1908 Φεβρουάριος.

Ι. Κ. Διαθεσόπουλος.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΟΥ

Ἐὰν τις ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὰς σελίδας τῆς καθόλου ἱστορίας, ἐὰν τις ἀναδράμῃ εἰς γεγονότα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ τοῦ ἀκμάσαντος ποτὲ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁπότε ἤκμασαν οἱ μεγαλείτεροι φιλόσοφοι, ὁπότε ἔδρεψαν δάφνας πολλοὶ σπουδαῖοι κοινωνικοὶ παράγοντες, ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρήσῃ ὁποίας σκληρᾶς ὑποδοχῆς ἔτυχον πάντες σχεδὸν οἱ κοινωνικοὶ εὐεργέται.

Καὶ τοῦτο ἔρχεται νὰ συμμαρτυρήσῃ γεγενὸς πρόσφατον, γεγονὸς προσκαλοῦν φρικίασιν, ἄλγος, λύπην, ὁ σκληρός, καὶ ἀποτρόπαιος, θάνατος τοῦ διασήμου — Ἱσπανοῦ κοινωνιστοῦ Φέρρερ.

Ἡ τοιαύτη πολιτικὴ δολοφονία ἑνὸς τοιούτου ἀνδρός, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει παρὰ μίαν Ἱσπανίαν βεβυθισμένην εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, καὶ τοῦ φανατισμοῦ, καὶ μὴ δυναμένην νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὴν ἀξίαν ἑνὸς κοινωνικοῦ εὐεργέτου, οἷος ὁ Φέρρερ.

Ὁ Φέρρερ ὑπῆρξεν ἡ μόνη κατὰ τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τῶν ἄλλων ταγμάτων ἀντίδρασις. Ὡς ἀρχηγὸς ἀντιπολιτεύσεως ἦτο ἀνὴρ βαθύνους, ἐμβριθὴς περὶ τὰ πολιτικά, πατριώτης ἔνθερμος, μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνησίας ἐργαζόμενος πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐν τῇ προσφιλεῖ του πατρίδι κακῶς ἐχόντων.

Ὡς μέγας κοινωνιστὴς ὑπερήσπιζε καὶ συνηγόρει ὑπὲρ τῶν

δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, κηρυχθεὶς ἄσπονδος ἐχθρὸς παντὸς θέλοντος νὰ ἐπιβληθῇ ἠθικῶς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, νὰ ἐπιδράσῃ τουτέστιν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ἑτέρου, καὶ νὰ στρεβλώσῃ αὐτὴν ὁπότε πᾶς ὁ μὴ ἔχων ἐλευθέραν τὴν συνείδησιν, καὶ ἐπομένως τὴν βουλησιν, δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἄνθρωπος.

Ἀληθῶς εὐγενὴς ἰδέα ἀνταξία τῶν ἀρχῶν τοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ οἱ μόνον διαφθορᾶς, οἱ μόνον παρέχοντες πράγματα ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ βουλήσει, εἶσαν δι' αὐτὴν τὰ καλογηρικὰ τοῦ Βατικανοῦ τάγματα, αἱ πλεκτάναι αὗται τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσι δυστυχῶς τὰ θύματα . . . Ὁ Φέρρερ ἐγνώριζε καλῶς, ἦτο πλέον πεπεισμένος ὅτι ἐν ταῖς καλογηρικαῖς τῶν Φαρισαίων σχολαῖς δὲν ἐδημιουργοῦντο πολῖται ἱκανοὶ νὰ παρέξουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν πατρίδα, διεπλάσοντο ἤθη ὄχι εὐγενῆ, ὄχι μὲ εὐγενῆ τινα προορισμόν, ἀλλὰ μὲ ἀρχὰς σαθράς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀρχῶν, τὸ κατασκευαζόμενον ἠθικὸν οἰκοδόμημα θὰ ἦτο σαθρόν.

Καὶ εἶχε πληρέστατα δίκαιον.

Συμμεριζόμενος τὰς προσπαθείας τῶν γειτόνων του Γάλλων, ὅπως οὗτος ἀποτινάξωσι ἀπ' αὐτῶν τὸν ζυγὸν τῆς ὑπὸ τὸν μανδύαν προπαγάνδας, ἤτις τοσούτων δεινῶν συμφορῶν ἐγένετο πρόξενος τῇ πατρίδι των, διενοήθη πρὸς στιμγήν, ἐσκέφθη ὅτι μετὰ σειρὰν ὀλίγων ἐτῶν ἅπασα ἡ πατρίς του ἤθελε μετατραπῇ εἰς ἓν ἀπέραντον κληρικὸν στρατόπεδον, ἐξ οὗ οὐδεμία διὰ τὸ κράτος ὠφέλεια. Ἐτέθη λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἐπανορθωτικοῦ ἔργου, τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς καλογηρικῆς ὑπὸ τὸν μανδύαν πλεκτάνης Ἐκήρυττεν παντοῦ τὰς ἀρχαάς του συνηγόρει πολλάκις ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερος, ἀνεπηρέαστος ἠθικῶς, νὰ ἔχῃ βάσεις ἠθικῶς ὑγειῖς, ἵνα καὶ τὸ ἐπ' αὐτῶν βραδύτερον οἰκοδομηθησόμενον ἠθικὸν

ἴδρυμα νὰ εἶναι ὑγιές, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπιτυγχάνεται διὸ καλογηρικῆς παιδεύσεως, διότι παίδευσις ἐν ταῖς καλογηρικαῖς σχολαῖς γιγνομένη δὲν ἦτο δι' αὐτὸν παίδευσις, ἀλλ' ἠθικὴ διατρέβλωσις.

Ἰδοὺ εἷς νέος Σωκράτης, ἐπιδιώκων τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τῶν μελλόντων πολιτῶν, δηλαδὴ τῶν νέων, καὶ ὁλόκληρον αὐτοῦ τὸν βίον ἀφιερώσας πρὸς ἠθικὴν τῶν ἄλλων διαπαιδαγώγησιν.

Ἀλλ' ὁπότε ἐν τῷ περικαλλῆ ἐκείνῳ τῶν Ἀθηνῶν λόφῳ διέπρεψεν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος συζητῶν περὶ ὑψηλοτάτων ἠθικῶν, θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπιδιώκων τὴν ἐπὶ τὰ βελτίῳ ἠθικὴν τῶν νέων διάπλασιν, σύσωμος ἡ χορεία τῶν σοφιστῶν, τῶν διατρεβλωτήρων ἐκείνων τῆς συνειδήσεως ἐμίσησε τὸν Σωκράτην, κατόρθωσε νὰ διευσδύσῃ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ὁπότε ὁ Σωκράτης ἐθεωρήθη διαφθορεὺς τῶν νέων, καὶ μία τοιαύτη κατηγορία ἤρκεσε ὅπως ὁ μέγας ἐκεῖνος τῆς ἐποχῆς ἀμίμητος Σωκράτης, καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

Τοιουτοτρόπως αἱ κληρικόφρονες μερίδες πλῆρεις φανατισμοῦ, καὶ σκότους ἀμαθείας ὡς καὶ ἡ κληρικόφρων κυβέρνησις τοῦ κράτους ἐνδίδοντες εἰς ἀπαιτήσεις ἠθικῶν κλειστῶν κατεδίκασαν ἕνα σπουδαῖον πολιτικὸν παράγοντα εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ὡς ἀναμιχθέντα εἰς τὰ ἐπάναστατικὰ τῆς Βαρκελώνης γεγονότα.

Ὁ Φέρρερ ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ὁ δεύτερος Σωκράτης, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως ἦτο ψύχραιμος, καὶ δὲν ἔπαυε νουθετῶν, καὶ προτρέπων εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ εὐγενοῦς του ἔργου ὅπερ αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ, πάντας τοὺς προσερχομένους ὅπως δι' ὑστάτην φορὰν τὸν ἐπισκεφθῶσι καὶ τὸν παρηγορήσωσι.

'Αλλ' ὄχι, δὲν ἤθελε παρηγορίαν ὡς ἄλλος φιλόσοφος ἤλπιζε νὰ μεταβῇ εἰς μέρος μακρὰν των προσκαίρων ἡδονῶν τοῦ σώματος, πρὸς στιγμήν, ὅλαι αἱ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφικαὶ θεωρίαι διῆλθον διὰ τῆς διανοίας του. 'Απὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Φέρρερ ἦτο φιλόσοφος, δὲν ἀνῆκεν πλέον εἰς τὸ σῶμα, τὴν ὕλην, προυτίμα τὸν θάνατον, καὶ ὅταν τῷ ἀνηγγέλθῃ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἡ εἰς θάνατον καταδίκη του, οὗτος ψυχραίμως πως ἀπήντησε πρὸς τὸν δεσμοφύλακα.

Δὲν μὲ μέλλει, εἶμαι ἀθῷος, Ζήτωσαν αἱ νέαι ἰδέαι Ζήτω ἡ νέα σχολή. Καὶ τὰς λέξεις ταύτας τὰς ἐμπεριεκλειούσας πᾶν ὅτι εὐγενές, πᾶν ὅτι ὑψηλόν, τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ πολύτιμον αὐτοῦ δρᾶσιν ἐπανέλαβε πολλάκις.

'Αλλ' ἡ κοινωνία ἥτις ἐσυνήθεισε νὰ θυσιάζῃ διὰ τὴν ὄρεξίν της ἀθῴας ὑπάρξεις, νὰ εὐχαριστῆται θεωμένη τὸ αἷμα, καὶ ἀσπατρον τὸ πτῶμα εὐγενοῦς τινος ἐργάτου δὲν παρ' ἐλησμόνησε καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ περιβάλλῃ νοῦν δυσαναπλήρωτον διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὁποίου μέγα καινὸν παρουσιάζεται πλὴν ἔπειτα ὅσον καὶ ἂν κακὰ ἔνστηκτα τὴν ὁδηγοῦν νὰ προβαίνῃ εἰς ἀποτρόπαια τοιαῦτα κακουργήματα τόσον ἡ τοῦ συνειδότος τύψις ἐπέρχεται ἐπίκουρος πρὸς μετάνοιαν δι' ὃ καὶ ἐκτήσε μέγαν ἀνδριάντα πρὸς τιμὴν ἑνὸς μεγάλου ἀνδρὸς εἰς τὸ Πρυτάνειον τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος. Παρόμοιον τι συνέβη καὶ ἐνταῦθα.

'Αλλ' ἤδη σημαίνει ὁ κώδων τοῦ θανάτου. Ὁ πολὺς Φέρρερ δέτμιος ὡς κακοῦργος ὁδηγεῖται διὰ νὰ πίῃ τὸ κώνειον τὸ ὁπτὸν ἄλλοτε ἔπιεν ὁ Σωκράτης. Ὁ Μέγας πατριώτης ἠθέλησε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν μητέρα πατρίδα εἰς ὁδὸν εὐδαιμονίας, ἠθέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ ὀπίσω τὸν χρυσοῦν τοῦ Περικλέους αἰῶνα.

'Αλλὰ καὶ ἡ πατρὶς ὡς φαίνεται ἀγνωμονοῦσα τὴν φορὰν ταύτην, δὲν τὸν περιβάλλῃ δι' οἴκτου δὲν ἀνταμείβει τοὺς κόπους τοῦ τέκνου της, καὶ ὅλως ἄστοργος προβάλλει φονικὸν ὅπλον!

Ὁ Φέρρερ πίπτει νεκρὸς μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν: Ζήτω ἡ νέα Σχολὴ Ζήτωσαν αἱ νέαι ἰδέαι.

Καὶ τὸ μειδίαμα του τοῦτο ἦτο ἡ ἐπισφράγισις τῆς καθ' ὅλον τὸν βίον του εὐγενοῦς δράσεως του.

Ὁ δὲ ἔνδοξος τυυ, πλὴν σκληρὸς θάνατος θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μία παρηγορία, ὡς μία ὥθησις, ὡς ἓν θάρρος, πρὸς διαδόσεις τοιούτων λαμπρῶν, ἀρχῶν, ὧν ἡ κοινωνία σήμερον πολλαχῶς ἔχει ἀνάγκην.

'Αχιλλεὺς Νικολαΐδης.

Ο ΝΟΥΣ ΜΟΥ.

Ἔχω ἡμέρας νὰ σὲ διῶ μῆνας θαρρῶ κοντεύει
κι' ἂν τὸ κορμί μου εἶν' ἐδῶ ὁ νοῦς μου ταξειδεύει.
Φεύγει νὰ δῇ ἂν μ' ἀγαπᾷς, νὰ δῇ ἂν μὲ θυμᾶσαι
σ' ἀκολουθεῖ ὅπου κι' ἂν πᾷς κι' ἀκόμα ὅταν κοιμᾶσαι.
Πετάει γύρω μοναχὸς καὶ τὸν ἀγέρα σχίζει
φεύγει μὲ γέλοια ὁ φτωχὸς μὲ δάκρυα γυρίζει.

Ι. Πολέμης.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΜΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ἤμην τότε μαθητὴς Λυκείου τὰς δὲ διακοπὰς διερχώμην εἰς μίαν ἐκ τῶν νήσων τοῦ αἰγαίου πελάγους πατρίδα τῆς θείας μου . . .

Ἦτον ἑσπέρα Αὐγούστου τοῦ ἔτους 18 . . . ἑσπέρα σκοτινὴ καὶ θυελώδης, ἄγριος ἄνεμος, ὁ παρὰ τῶν νησιωτῶν μαΐστρος καλούμενος, ἐμαίνετο συνταράττον τὴν θάλασσαν τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἀλεπάλλησαν διὰ φοβερᾶς βοῆς κατεθρούοντο ἐπὶ τῶν ἀγρίων ἀκτῶν τῆς νήσου, μετασχηματιζόμενα εἰς λεπτὴν βροχὴν τὴν ὁποίαν ὁ λυσώδης ἄνεμος παρέσυρεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐπὶ δὲ τῶν ὁμαλῶν ἀκτῶν τὰ κύματα εἰσερχώμενα ἐντὸς τῆς ξηρᾶς, ἐν τῇ παραφορᾷ των παρέσυρεν πλῆθος χαλικίων ἄτινα ὁτὲ μὲν ὤθουν, ὁτὲ δὲ παρέσυρον ἐν τῇ ἀβύσσω.

Ὁ ἥλιος δύον ἐφαίνετο καταποντιζόμενος ἐν τῷ ὁριζοντι ὑπὸ τῶν ἀφρισμένων κυμάτων.

Καθήμενος ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀκτῆς ἐθαύμαζον τὴν ἀνάστατον φύσιν, καὶ ἡ διάνοιά μου τρέχουσα ἐπὶ τῶν λευκῶν ἐκ τοῦ ἀφροῦ κυμάτων ἠκολούθη τὴν ἰδιότροπον πτῆσιν ἑνὸς γλάρου ζητοῦντος τὴν τροφὴν του καίτι παρακαίρως· ὑψοῦτο εἰς τὸν ἀέρα, κατήρχετο, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐχάνετο ὄπισθεν

κύματο, ὅπως ὑψωθῇ ἐκ νέου, καὶ τέλος ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς λείας τὴν ὁποῖαν ἐν τέλει ἁλίευσεν.

Αἴφνης φωνὴ τραχεῖα μὲ διέκοψεν τῆς ἐξστάσεώς μου. Ναύτης τις τὸν ὁποῖον δὲν εἶχον παρατηρήσῃ καὶ διὰ βραγχώδους φωνῆς μοὶ λέγει.

Ὁ Γλάρος κλαίγῃ κύριε, κακὸν σημεῖον, ὁ θεὸς νὰ φυλάγῃ ἐκεῖνους ὅπου δὲν πρόφθασαν νὰ γυρίσουν στὸ λιμάνι . . . ὁ φετινὸς χρόνος εἶναι πολὺ κακὸς διὰ τοὺς ψαράδες μας . . . δὲν εἶναι δέκα πέντε μέρες ποῦ ἡ βάρκα τοῦ γέρο Ξηύρη ἐχάθη μὲ ὀχτὼ ἀνοματέους στὸ πέλαγος σύψυχα, σήμερις πάλε θὰ κλάψουμε τὸ χαμὸ τοῦ Διονίσης μας ποῦ μαζὺ μὲ τὸ γιὸ του τὸ Νικόλα πήγαινε νὰ γλιτώσουνε τὰ τρία πλουσιόπαιδα ποῦχαν πάγει τὸ ταχὺ στὸ πέρα διὰ νὰ κυνηγήσουν, καὶ γυρνόντας, τοὺς ἔπιασεν ἡ φουρτοῦνα ἂν καὶ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε νὰ κινδυνεύσῃ γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσῃ, μάλλον ὅτι ὁ δήμαρχος ἔταξε νὰ δώσῃ βραβεῖα καὶ οἱ πατέρες τῶν παιδίων πολλαὶς χιλιάδες χρήματα· ἀπὸ ὅλους τοὺς ναύτας μόνος ὁ Διονίσης μὲ τὸ γιό του τὸ Νικόλα ἀπεφάσισαν νὰ γλυτώσουν τὰ παιδία. Ἁρμάτωσαν τὴν βάρκα τους καὶ ριχτηκαν στὴ θάλασσαν· πατέρας καὶ γιὸς ἀφοῦ ἐπάλεψαν ἀρκετὴν ὥρα στὰ κύματα καὶ ἀφοῦ ἔσμιξαν στὴ βάρκα τῶν παιδιῶν καὶ τὰ πήρανε μαζή τους, ἕνα φοβερὸ κῦμα ἀναποδογείρνσε τὴ βάρκα καὶ ὅλοι βρεθήκανε στὴ θάλασσα.

Ὁ Διονίσης ἂν γερὸς ναυτικὸς δὲν μπόρεσε νἀντέξῃ καὶ μαζὶ μὲ δυὸ παιδιὰ τὸν κατάπιε ἡ θάλασσα· ὁ Νικόλας ὅμως γερὸ παλικάρι στὴ τελευταία στιγμὴ ἅρπαξε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιᾶ καὶ κολυμπόντας μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο ἐσύκονε τὸ παιδὶ ἐρχώντανε πρὸς τὸ νησῆ· τὰ κύματα ἀχόρταγα γύρευσαν νὰ τοὺς ἁρπάξουν καὶ αὐτούς· ἀλλὰ ὁ Νικόλας γερὸς κολυμπιστὴς ἐβαστοῦσε καὶ λίγο λίγο ἐπλησίαζε. Τώτε ἕνα

ἄγριο κῦμα τοὺς ἐσύκωσεν ψιλὰ καὶ τοὺς ἐπέταξε μὲ τέτοια δύναμι ἀπάνω εἰς τοὺς βράχους ἔξω κ' ἔξω, ὅπου τοῦ Νικόλα τὸ κεφάλι ἔσπασεν ἀπὸ τὸ κτήπημα στὸ βράχο. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ γλύτωσε, γιατὶ ἔπεσεν ἀπάνω στὸ Νικόλα καθὼς τὸν εἶχεν ἐναγγαλιασμένον, εἶτα μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἀναστενάξας προσέθηκεν, Ἄχ ! κύριε ἡ θάλασσα εἶναι καλὴ ἀλλὰ ἔχει καὶ τῆς κακές της ὧρες.

Ὁ Ναυτικὸς χαιρετήσας με ἀπεμακρύνθη· ἐγὼ δὲ περίλυπος ἔλαβα τὸν δρόμον ἐπιστρέφων πρὸς τὸ χωρίον, καὶ διερχόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Νικόλα περὶ τοῦ ὁποίου μὲ εἶχεν ὁμιλήσῃ ὁ ναυτικὸς ἀπῆλθεν.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Νικόλα ἠνοίχθησαν στεναγμοὶ πόνου ἐξῆλθον τῶν χειλέων του, καὶ ἔφερεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

«Μητέρα... μητέρα ποῦ ἦσαι εἶπε μὲ φωνὴν ἀδύνατον. «Ἐδῶ εἶμαι ἀγάπη μου εἶπεν ἡ μήτηρ, καὶ δάκρυ ὡς μαργαρίτης ρεύσαν ἐπὶ τῆς παιᾶς της ἐκιλήσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ψυχοραγοῦντος τέκνου της.

Ἄχ μητέρα μὴ φεύγῃς ἀπὸ κοντά μου θέλω νὰ σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ζωή μου φεύγη, δὲν φοβοῦμαι ποῦ θ' ἀποθάνω, ἀλλὰ λυποῦμαι ποῦ θάσαφήσω μόνην παντέρημη... δῶσεμε μητέρα τὸ χέρι σου.

«Ν' ἀποθάνῃς ὄχι, ὄχι μὴ πῆς πιὸ τέτοιο λόγο, ὁ Θεός... καὶ λυγμοὶ ἀπέπνιξαν τὴν φωνήν της.

Ὁ Νικόλας ἔστρεφεν τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν πάππον του ὅστις γονιπετῆς προσεύχετο παρὰ τοὺς πόδας τῆς στρωμνῆς, καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐνῶ τὸ στόμα του ἐψιθύριζεν ἀκαταλείπτους λέξεις.

Ὅτε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ δωματίου εἰσῆλθεν ὁ δήμαρχος μετὰ τεσσάρων κυρίων, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Νικόλα

τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ηὔξανεν καὶ κύψας ἔλαβεν τὴν ψυχρὰν χεῖράν του καὶ μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἐκ τῆς συγκινήσεως τῷ λέγῃ Νικόλα ἀπὴ πατρὶς εὐγνωμονοῦσα σὲ βραβεύῃ, καὶ δι' ἐμοῦ σοι ἀπονέμῃ τὸ παράσημον τοῦτο, διὰ τὴν αὐταπάρνισίν σου πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ κύψας καθήλωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ψυχοραγοῦντος Νικόλα μετάλιον τῆς σωτηρίου ἀξίας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἐτιμοθανάτου ἐχαρίσθη μηδείαμα εὐγνωμοσύνης διέστειλλε τὰ μαραμένα χεῖλη του, καὶ στηρίξας τοὺς ἀγκώνας προσεπάθη διὰ σπασμωδικῶν κινήσεων νὰ ἐγερθῇ ἀλλὰ μὴ δυνηθῆς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, ἅπαξ ἔτι ἤνοιξεν τὰ χείλη ὅπως ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπιθροβόλουν, ὡς ἐὰν ἅπασα ἡ φεύγουσα ζωή του νὰ ἐσυγκεντρώθη ἐν αὐτοῖς.

Ἐντὸς δωματίου τετραγώνου γυμνοῦ ἐπίπλων, χρησιμεύοντος καὶ ὡς μαγειρεῖον, ἐπὶ στρωμνῆς χαμαί, ἠγωνία ὁ Νικόλας.

Ἓν κηροπήγιον ἐκ πηλοῦ ἔρριπτεν καπνίζων ἐρυθρὸν φῶς ἐπὶ τῆς στρωμνῆς. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ κρεμάμενα ὑπὸ ὑπερμεγέθων καρφίων, δίκτια διαφόρων μεγεθῶν, σχοινία, ἕνα φανάριον ἁλιευτικῆς καὶ εἰς τὴν γωνίαν δύο τρεῖς κάμακας ἀκριβῶς δὲ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου πάτρωνος τῆς νήσου, καὶ ἀντιλήπτορος τῶν ἐν καιρῷ κινδύνου ναυτικῶν, παρὰ τὴν εἰκόνα μικρά τις θυρὶς ἐβάσταζεν ποτήριον χρησιμεύον ὡς καν· δήλα τῆς ὁποίας τὸ ἀναπαλλόμενον φῶς καὶ ὁ ψύθηρος τοῦ φωτιλίου προανήγγελον ὅτι ἔμελλε νὰ σβύσῃ μὴ ὑπάρχοντος ἐλαίου ἐν αὐτῇ.

Οὐδεὶς μὲ παρατήρησεν εἰσερχόμενον.

Ἔρριψα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ ψυχοραγοῦντος Νικόλα, βαθεῖα πληγὴ ἔχαινεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κροτάφου ἐνῶ γραμμὴ

ἐρυθρᾶ περιέβαλεν ὅλον τὸ μέτωπον μέχρι τοῦ ἑτέρου κροτάφου δίκην στεφάνου, στεφάνου ἀληθῶς τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀνδρείας, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν κλειστοί, ὅλον τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ προσώπου ἂν καὶ κατακύτρινον ἐφαίνετο γλυκὺ καὶ καὶ ἤρεμον, ἀλλ' ἡ σφραγὶς τοῦ θανάτου ἐφαίνετο ἐντυπομένη ἐν αὐτῷ.

Ὄρθιος παρὰ τὴν στρωμνὴν ὡς ἡλίθιος ἀπὸ τὴν λύπην καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν ὅπως καταπνύξῃ τοὺς ἀνερχομένους λυγμοὺς ἵστατο ὁ πάππος ἑβδομηκοντούτης γέρων.

Ἡ μήτηρ πλέον καρτερικὴ ἐπηγαινοήρχετο ἐν σιωπῇ παρασκευάζουσα φάρμακον διαταχθὲν παρὰ τοῦ ἰατροῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων τῶν τρεμουσῶν χειρῶν της, καὶ ἐκ τῶν βαθέων στεναγμῶν τοὺς ὁποίους ἠδυνάτει νὰ καταπνίξῃ ἐμαρτήρουν τὴν φλόγα ἥτις κατέκαιεν τὰ μητρικά της σπλάγχνα.

Τέλος διὰ τελευταίας κινήσεως ἔφερεν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στῆθος, ἀπέσπασεν τὸ μετάλιον τῆς ἁξίας, καὶ ἐγείρας ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χείλη, ἀσπασμὸς ὡς ψίθυρος ἠκούσθη, καὶ μετὰ τοῦ ἀσπασμοῦ καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ κατέλιπε τὸ σῶμα. Ταὐτοχρόνως, δὲ καὶ αἱ ἀναπαλέσεις αἱ ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου προερχόμεναι ἔπαυσαν, δεύτερος ψίθυρος δυνατότερος ἠκούσθη, λεπτὸς καπνὸς ἐκ τῆς σβεσθήσης κανδίλας ὑψώθη πρὸς τὴν ὀροφήν, καὶ μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ Νικόλα ἐχάθη εἰς τὸ κοινόν.

Αὐξέντιος Καλαγκός.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Αἱ γυναῖκες ἐξυμνοῦν τὰς ἀπολαύσεις τῆς ψυχῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου ἐγνώρισαν τὴν ἡδονήν. Ὅταν ὅμως ἀπαξ μυηθοῦν, εἰς τὴν τέχνην τῶν θωπειῶν, ἀηδιάζουν ν' ἀκούσουν αἰσθηματολογίαν. Ὁποῖον βλέμμα οἴκτου σᾶς ρίπτουν τότε!

—

Δι' ἕνα ἄνδρα αἱ ἐρωτικαὶ ἀναμνήσεις εἶνε πρὸ παντὸς ἀναμνήσεις ματαιοδοξίας. Διὰ μίαν γυναῖκα εἶνε ἀναμνήσεις ἡδυπαθείας.

—

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἀγαπᾶται, αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀπατηθῇ, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ ἐρωμένη του εἶνε ἄπιστος Οἱ ἄλλοι ἀπατῶνται καὶ οὐχὶ αὐτός. Ἡ βεβαιότης αὕτη ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐραστὴν μιᾶς ἐγγάμου γυναικὸς νὰ ἀνέχεται τὴν μοιρασάν.

—

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἀδυναμία τῶν γυναικῶν εἶνε πράγματι πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ ἀπὸ αἰώνων τὴν ἐκμεταλεύονται χωρὶς νὰ τὴν ἐξαντλοῦν.

Εἰς τὴν ἀρετὴν μιᾶς ἀσχήμου γυναικὸς ὑπάρχει σχεδὸν πάντοτε μία διαμαρτυρία μετὰ μίσους κατὰ τῆς ὡραιότητος.

—

Εἰς τὸν ἔρωτα δὲν ἠξεύρει ποτὲ ἂν εἶνε κύριος ἢ σκλάβος.

Μία μόνον στιγμὴ ὑπάρχει κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα δὲν

σκέπτεται νὰ ψευσθῇ. Ἀλλὰ καὶ τότε οὐδεὶς σκέπτεται νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

—

Τὸ νὰ αἰσθάνεσθε ὅτι μία γυναῖκα σᾶς ἀνήκει ψυχὴ καὶ σώματι καὶ ὅτι δὲν εἶνε παρὰ μία σκλάβα μεταξὺ τῶν χειρῶν σας, αὐτὸ σᾶς διαθέτει εἰς τὸ νὰ εἶσθε μᾶλλον σκληρὸς παρὰ τρυφερός, καὶ μάλιστα ὅταν τὴν ἀγαπᾶτε.

—

Εἴτε τὸ ὁμολογοῦν, εἴτε ὄχι, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ τουαλέτα ἀποτελεῖ σχεδὸν πάντοτε διὰ τὰς γυναῖκας ἀρχὴν ἐκπορνεύσεως

Αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας ὁ ἔρως ἐμωλώπισε σᾶς ἀηδιάζουν ἀπὸ τὰς ἄλλας.

—

Ἂν ἡ ἀρετὴ ὑπάρχῃ εἰς τὴν σκέψιν, ὅσον καὶ εἰς τὰς πράξεις, δὲν ὑπάρχει ἐνάρετος γυναῖκα.

—

Αἱ ξηρότεραι καρδίαι ἦταν πολλάκις εἰς τὰς ἀρχὰς αἱ μᾶλλον εὐαίσθητοι.

—

Ὁ ἄνδρας συγχωρεῖ καὶ λησμονεῖ, ἡ γυναῖκα συγχωρεῖ μόνον.

—

Οἱ ἄνδρες εἰμποροῦν νὰ σβύσουν τῆς τρέλλες των αἱ γυναῖκες ὅμως τῆς ὑπογράφουν γιὰ πάντα.

—

Τὸ διαζύγιον εἶναι τόσον φυσικὸν ποῦ σὲ πολλὰ σπῆτια κοιμᾶται κάθε νύκτα μεταξὺ τῶν δύο συζύγων.

—

Τὸ διαζύγιον εἶναι ὁ μοναδικὸς εἰρηνοδίκης τῆς Ἀγάπης

χωρίζει ἐκείνους ποῦ ἡ ἀνοησία καὶ ἡ φιλοδοξία ἤνωσε χωρὶς ἔρωτα.

Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πιὸ δυσκολοχαρακτήριστο πλάσμα τσῦ κόσμου.

—

Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο πλάσμα ποῦ ἐνδύεται, ἐνδύει καὶ ἐκδύεται.

—

Ἡ γυναῖκα ὁμοιάζει μὲ ἕνα τραπέζι, γεμᾶτο ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, ποῦ βλέπει τις μὲ ἀδιάφορον βλέμμα πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν.

ΣΤΗΝ ΩΜΟΡΦΗ ΤΗ ΔΟΥΛΑ

Γιατὶ νὰ βασανίζεσαι
ἀσπρίδερή μου χήνα
μὲ λίγδες καὶ μὲ κάρβουνα
μέσα εἰς τὴν κουζίνα ;

Ἀκούω τὸ πιάτα ποῦ βροντοῦν
ὅταν τὰ θερμοπλαίνεις
κ' ἐγὼ νομίζω πῶς σιγὰ
τὴ σκάλα κατεβαίνεις.

Δὲν εἶνε κρίμα κι' ἄδικο
σὲ νεὰ χαριτωμένη
στὸ μαγειργιὸ ξυπόλητη
Τὸν τέτζερε νὰ πλένῃ ;

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Τὸ περὶ διαζυγίου ζήτημα νομίζω ὅτι ὑφίσταται ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατ' ἀνοχὴν τῶν φρονίμων, οὐδεὶς ποτε φρόνιμος ἠνήθη νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν ἀναγκαίαν ὕπαρξιν αὐτοῦ. Διότι εἶνε ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι γάμος εἶνε κυρίως ἡ συγκατάθεσις πρὸς συνένωσιν καὶ οὐχὶ αἱ λαμπάδες, ὁ οἶνος καὶ ἡ εὐωχία καὶ εὐλογία ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν δημοσίᾳ ἐξωτερίκευσιν τῆς ἀμοιβαίας ἐσωτερικῆς συγκαταθέσεως αὐτῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπίκλησιν τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν οὐδεὶς ποτε λαὸς ἢ θρησκεία ἐπὶ τῆς γῆς ἐτέλεσεν ἢ ἐδέχθη γάμον ἄνευ τῆς ἀμοιβαίας ἐσωτερικῆς συγκαταθέσεως. Ἑπομένως οὐδεὶς ποτε, συνεπὴς ὢν πρὸς ἑαυτὸν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸ διαζύγιον μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς βάσεως τοῦ γάμου, ἥτις ἐστὶν ἡ ἐν ἀρχῇ συμπεφωνημένη ἀμοιβαία ἐσωτερικὴ συγκατάθεσις τῶν εἰς γάμου κοινωνίαν ἐλθόντων ἀτόμων. Τὸ τὴν συγκατάθεσιν τούτων ἄρα αἴτιον δύναται νὰ ᾖ ὁποιονδήποτε τοῦτο οὐδόλως ἐξετάζεται.

Οἱ εἰς γάμου κοινωνίαν ἑκουσίως ἐλθόντες δὲν εἶνε παῖδες, εἶνε ἐνήλικες δυνάμενοι νὰ διαθέσωσι καὶ κυβερνήσωσιν ἑαυτοὺς ἐλευθέρως.

Ὅπως ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ γαμικῇ ἑνώσει οἱ ἁρμόδιοι κατὰ καθῆκον ζητοῦσι τὴν συγκατάθεσίν των εἰς γάμου κοινωνίαν ἐρχομένων καὶ θεωροῦσι τοῦτο σπουδαιότατον καὶ μόνον σχεδὸν

λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὕτω καὶ μετὰ ταῦτα ὀφείλουσ νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἂν λείπῃ πραγματικὴ ἡ πρώτη ἐσωτερικὴ ἀμοιβαία συγκατάθεσις ὀφείλουσι νὰ δίδωσι καὶ δημοσίᾳ τὴν πρώτην ἐλευθερίαν εἰς τὰ ἄτομα ὅπως ἐν ἀρχῇ ἐδημοσίευσαν τὸν γάμον ὑποστηρίζοντες παντοιοτρόπως οὕτω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων ὅπως πράττουσι τοῦτο ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὅπως ὑπαγορεύῃ πράγματι καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Διότι καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς οὐδὲν ἄλλο ὑπονοεῖ δι' ὅσων λέγει ἐν τοῖς περὶ διαζυγίοις λόγοις αὐτοῦ, εἰμὴ αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴν συγκατάθεσιν τῶν ἀτόμων ἀναφέρων τὸ πρῶτον καὶ κύριον αἴτιον τῆς ἄρσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως, ὅπερ πλειστάκις εἶνε ἡ πρὸς τὸν σύζυγον ἀπιστία τῆς γυναικός.

Ἀλλὰ βεβαιότατα ἀναφέρων τοῦτο ὡς πρῶτον αἴτιον δὲν ἀποκλείει τὰ ἄλλα αἴτια τῆς καταστροφῆς τῆς ἐσωτερικῆς ἀμοιβαίως συγκαταθέσεως ἀλλ' ἀποσιωπᾷ ταῦτα, ὡς παντὸς περιττά. Ὅθεν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὀρθότερον πῶς ὡς πρὸς τὰ τοῦ διαζυγίου πράττει ἡ Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία ἐμβαθύνουσα εἰς τὸ γράμμα τοῦ Κ. Ἰ. Χριστοῦ ὅπερ κτείνει πλειστάκις. Πρὸς τούτοις ἀληθῶς δὲν φρονεῖτε ὅτι εἶνε ἀνόητον νὰ ζητῇ τις νὰ ἀποδείξῃ τὴν μοιχείαν καὶ πορνείαν διὰ μαρτύρων καὶ μάλιστα δύο καὶ περισσότερον οὐδεμία γυνὴ ἔστω καὶ δημοσίᾳ πρὸ τῶν ὀμμάτων ἄλλων δυσκολότατον καὶ ἀδύνατον νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἡ γὰρ κοσμία πάντοτε ἐπιμελῶς κρύπτεται, ἀδύνατον ἄρα τὸ διαζύγιον. Εἶτα διατί νὰ θεωρεῖται ὡς αἴτιον διαζυγίου μία μοιχεία, ἥτις δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς προσωρινὸν ἀνθρώπινον συγχωρητὸν σφάλμα, καὶ νὰ μὴ θεωρηθῇ ἀρκοῦν αἴτιον διαζυγίου τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν χαρακτήρων π. χ. ὅπερ καταρρίπτει ὁλοκλήρους οἰκογενείας εἰς αἰώνια βάσανα καὶ δυστυχίας καὶ ὅπερ ἐστι

πραγματικὴ ἄρσις τῆς ἐσωτερικῆς ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως πρὸς συμβίωσιν τῶν ἀτόμων; Καὶ ἐν τούτοις ἐὰν παρουσιάσητε τοιαύτην τινὰ αἴτησιν ἐπὶ διαζυγίῳ ἐν τοῖς Πνευματικοῖς Δικαστηρίοις Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν θὰ ἀπορριφθῇ αὐτὴ ὡς ἀβάσιμος· ἐνῷ περιέχει τὸν κυριώτερον ὅρον τοῦ διαζυγίου τῆς μὴ ἐσωτερικῆς ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως πρὸς συμβίωσιν. Αἴρουσι δηλ. οὕτω Καθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι καὶ δὲν σέβονται τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθη αὐτὸς ὁ Θεὸς γενόμενοι οὕτω αἴτιοι ἀπείρων δυστυχημάτων εἴς τε τὴν κοινωνίαν, τὰ ἔθνη καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ δὲ Χριστιανισμὸς παρεξηγούμενος οὕτω παρίσταται κατώτερος ὅλων τῶν ἄλλων θρησκευμάτων, ἅτινα παντοιοτρόπως συντελοῦσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε καλόν, κάλλιστον θὰ ἦτο νὰ ἔπαυεν ἡ μεσαιωνικὴ στασιμότης καὶ συνήθεια, ἡ εἰς τὸ τυφλὸν γράμμα στηριζομένη καὶ κλείνουσα καὶ νὰ εὑρυνθῇ τὸ διαζύγιον, ὅπερ θὰ ἔδιδε νέαν ζωὴν καὶ νέους πολίτας εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπαθεῖς καὶ μὴ προερχομένους ἐκ τῶν νεύρων τῶν ἀσυμβιβάστων ἐκείνων καὶ ἀχρήστων καὶ καταστρεπτικῶν χαρακτήρων. Ὥστε πᾶς φρόνιμος δὲν δύναται ἢ νὰ ἀνακράξῃ: **Ζήτω τὸ διαζύγιον** εἰς πλείστας ὅσας περιστάσεις χάριν τῆς κοινωνίας, τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος

Α. Καλαγκός.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

— Πῶς τὸ λένε τὸ πουλάκι ποῦ στὰ δένδρα πεταχτὸ κελαδεῖ κάθε λιγάκι—Δεκοχτώ! Δεκοχτώ;

—

— Δεκοχτοῦρα τὸ λαλοῦ,ε ἴσα ἴσα δι' αὐτό; γιατὶ ψάλλε νὰ τ' ἀκοῦνε Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Κι' ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλη τὸ αὐτί του ξυπνητό, θὲ νὰ μάθῃ γιατὶ ψάλλει Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Ἦταν ἄλλοτ' ἡ καϋμένη κοριτσάκι διαλεχτό, χρόνοι τώρα περασμένοι. Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Κι' εἶχε μητρυιά, παιδιά μου, μιὰ γρηὰ σὰν σκελετό. Ζύμω, λέγει, τὰ ψωμιά μου Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Τῆς ζυμώνει μὲς στὴ σκάφη τὸ ζυμάρι κορδοτὸ κόφτει τὰ ψωμιὰ καὶ γράφει δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Τἄπλασε καὶ τὰ φουρνίζει μὲς στὸ φοῦρνο τὸ ζεστὸ ψήθικαν τὰ ξεφουρνίζει Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

Μὰ ἡ στρίγλα ἡ μητρυιά της κράζει μὲ θυμὸ φρικτό, πῶς δὲν ἦσαν τὰ ψωμιά της Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

—

— Δεκαννέα φωνάζ. ἐγεῖναν, Δεκαννέα καὶ τὸ ἀπαιτῶ
Τῶνα τῶφαγες κ' ἔμειναν Δεκοχτώ Δεκοχτώ.

—

Εἰς τὴν Παναγία σ' ὁμόνω στέκει τὸ χαρτὶ γραφτὸ τὰ ψωμιὰ πῶς ἦσαν μόνον Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ!

—

— Δεκαννέα φωνάζ' ἐκείνη ἢ σὲ σφάζω στὸ λεπτὸ τἄκλεψες γι' αὐτό 'χουν μείνει Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ !

—

— Μάνα μὴν τὸ πάρῃς κάκια μὰ σ' ὁμόνω στὸ Χριστό μου παράγγειλες ψωμάκια, Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ !

—

Μὰ ἡ στρίγλα ποῦ ζητοῦτε ἀφορμὴ εἰς τὸ κρυφτὸ 'κεῖ ποῦ ἡ φτωχὴ λαλοῦσε δεκοχτώ ! Δεκοχτώ !

—

Στὸ καρύδι της στηλόνει τὸ μαχαίρι τροχητό —Περα-ρασμένοι τώρα χρόνοι Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ

—

Μὰ ὁ Θεὸς γυρνᾶ τὸ χέρι στὸν κακό της ἑαυτὸ καὶ πληγαὶς τῆς καταφέρει Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ !

—

Καὶ τὴν κόρη μεταβάλλει σὲ τρυγόνει φτερωτὸ κ' ὡς τὰ τώρα ἀκόμα ψάλλει —Δεκοχτώ ! Δεκοχτώ !

Γ. Μ. Βιζυηνός.

Πολλοὶ εἶπαν τὴ γυναῖκα διάβολον· καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ μὲ πάρῃ ἕνας τέτοιος διάβολος.

Δὸν Ζουάν.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Πρὶν ἀκόμη τὸ χιόνι νὰ πέσῃ
σὲ τραπέζι μὲ εἶχον καλέσει
ἑσπέρα ἦτο Κυριακὴ
γυναῖκες κ' ἄνδρες νοῦρα ἐκεῖ
Τὸ μπουκάλι γεμᾶτο στὴ μέση
μὲ τὸ δούζικο ὁποῦ μ' ἀρέσει
μὲ μεζέδες, καλοὺς ἀπὸ ψάρι
καὶ ψωμάκια μὲ μαῦρο χαβιάρι.
φασουλάκια παπᾶς γιαχνισί,
πιπεριαῖς καὶ ντομάτες τουρσὶ
πασταὶ γλῶσσαις σὲ φέττες κομμέναις
καὶ γαρίδες μεγάλες βρασμένες
Προεδρεύει ἡ κυρὰ 'Ολυμπία
ποῦχει χάριν πολλὴ καὶ εὐφυία
τόκα, πίνομεν πρῶτα τὴν μία
μὲ μεζέδες μ' εὐχαῖς κι' ἄλλη μία,
ἱστορίαις καὶ λόγια καμπόσα
φιλενάδων μας κόπτει ἡ γλῶσσα
γιὰ τὴν μίαν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν ἄλλη
κ' ἕνα βλέμμα πετοῦν στὸ μπουκάλι
'Ολυμ. Τί τὸ βλέπετε; βάλτε νὰ πιοῦμεν
εἰς ὑγείαν ζωὴν νὰ χαροῦμεν

—

Λίγην ὥραν κρατεῖ ἡσυχία
ἀρχινοῦνε Μαρὴ ἡ εὐτυχία
πλὴν τὰ λόγια των κόπτει τρανὴ
μία παράδοξος ἄλλη φωνὴ

ὅπου βγῆκε ἀπὸ τὸ μπουκάλι
«ξαναπιῆτε καὶ μίαν ἄλλη»
Εἰς ὑγείαν νὰ ζοῦμεν ὡς πρέπει
μὲ στερλίναις χρυσαῖς εἰς τὴν τζέπη

—

Τὸ μπουκάλι μας ηὗρε τὸν πάτο
φεύγει κ' ἔρχεται πάλιν γεμάτο
ρεπανάκια μᾶς φέρνουν μ' ἁλάτι
μιὰ πιατέλα μὲ στειδια γεμάτη
γύρο γύρο λεμόνια κομμένα
στρείδια πέρνομεν ὅλοι ἀπ' ἕνα
κ' ἕνα χέρι εὐθὺς στὸ μπουκάλι,
τὰ ποτήρια γεμίζομεν πάλι
Ὁλυμ. — Τί φυλάγετ' ἐμπρὸς εἰς ὑγεία
— Θὰ τὸ πιοῦμε κι' αὐτὸ Ὀλυμπία ;
— Ἂς τὸ πιοῦμε τὸ λέν οἱ γιατροί μας
«Νὰ θωροῦμε καλὰ τὴ ζωή μας»
καὶ μὲ τοῦτο γαργάραις νὰ κάμωμεν
καὶ σὲ λόγια καιρὸν νὰ μὴν χάνωμεν
Εἰς ὑγείαν ; — κροτοῦν τὰ ποτήρια
ποῦ ἐτρίξαν τὰ δυὸ τὰ γεφύρια
Ὁλυμ. — Τὰ μικρόβια ποῦνε στὸ στόμα
στὸ λαρύγκι κ' εἰς τὰ ἄντερα ἀκόμα.
μὲ τὸ δούζικο αὐτὸ ἀφανίζονται
καὶ τὰ νεῦρα τ' ἀνθρώπου τονίζονται
κι' εὐθυμία μᾶς φέρνει ὀλίγη
καὶ τὴ λύπη στὰ στήθη μας πνίγει
Τὸ φαγὶ στὸ στομάχι χωνεύει
ὅπου δούζικο μέσα δουλεύει

καὶ κοιμᾶται κανένας εὐχάριστα
κ' ἐνθυμεῖσθε τὰ λόγια μου τ' ἄριστα
Τὸ πιοτὸ μᾶς εὐφραίνει στὸ στομα
ἄιντ' ἂς πιοῦμε κι' ἓν ἄλλο ἀκόμα
Εἰς ὑγείαν, νὰ τρῶμεν νὰ πίνομεν,
κ' εἰς τοὺς δρόμους παράδες νὰ χύνομεν
γιὰ νὰ βρίσκουν νὰ ζοῦν κ' οἱ πτωχοί
— Νὰ ζῇς, Ὀλυμπία, ἁγία ψυχή.

—

Λόγια καὶ γέλοια καὶ κέφι τρέλλα
καὶ τὸ μπουκάλι μας πήγαινε κ' ἔλα
καὶ τί μπουκάλι ! μπουκάλια ἀδειάζουν
κι' ἄλλους μεζέδες μᾶς ἀραδιάζουν.

—

Βάρος στὰ μάτια κ' εἰς τὸ κεφάλι,
μ' ἔρχετε βλέπω ὀλίγη ζάλη
καὶ ὅσον κάθομαι ἐδῶ καὶ πίνω,
πίνε καὶ πίνε θὰ παραγίνω
Αὐταί μοῦ λένε τί συλλογᾶσαι
τώρα θὰ φᾶμε κ' ἐδῶ κοιμᾶσαι
πιὲ καὶ μὴν εἶσαι συλλογισμένος
μέσα στὸ σπῆτι μας δὲν εἶσαι ξένος
Μὰ 'γὼ τὰ λόγια των δὲν τὰ ψηφοῦσα
καὶ μὲ τὴν μέθη μου φιλοσοφοῦσα
«Βαρὺ μεθῆσι δὲν εἶν' καλὸ
γιατὶ τὸν ἄνθρωπο κάνει τρελλὸ
μπορεῖ ἀνόητα νὰ ὁμιλήσῃ
μπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ,
μπορεῖ τὸ σπῆτι του νὰ μὴ γνωρίσῃ
κ' εἰς τοῦ γειτόνου του ν' ἀναζητήσῃ

ὅπως τὴν ἔπαθα μιὰ φορὰ
μὰ τότε γλύτωσα τὴ συμφορὰ
νὰ μὲ σκοτώσουνε ἔλειψε τρίχα
μὰ καταλάβανε ποῦ λάθος εἶχα
ἐδῶ τὸ σπῆτι 'ναι φιλικὸ
μὰ τὸ μεθῦσι εἶναι κακό.
Εἶναι τ' ἀνθρώπου καταστροφὴ
ποῦ δὲν ἐκφράζεται μὲ τὴν γραφή.
Ἂς φύγω.
—Καλὴ νύχτα σας, παρέα
ἀπόψε δὰ περάσαμεν ὡραῖα
—Ὥρα καλή σου ἀφοῦ τὸ θέλεις
γράμματα γράφε καὶ νὰ μᾶς στέλλῃς.
—Μὲ εὐχαρίστησιν, ἐπιθυμῆτε
ἐγὼ νὰ γράψω; θὰ τὸ ἰδῆτε.
Τὸ καπέλο στὸ κεφάλι
κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι.

Γ. Ι. Χατζηπλούσιος.

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ θεμέλιον τοῦ οἰκιακοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βίου. Αὐτὸς εἶνε πράγματι ἀνεξάρτητος πάσης κοινωνικῆς θέσεως. Ἐ ν αἱ οἰκογένειαι δὲν εἶνε ἑστερεωμέναι ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ἡ κοινωνία δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὰς ἑνώσῃ. Γάμος χωρὶς ἔρωτος εἶνε καπάρα. Γάμος βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἶνε εὐλογία.

Τοιοῦτοι γάμοι παράγουσι λαοὺς γενναιόφρονας, εὐγενεῖς καὶ ἰσχυρούς.

Βασιλίσσης Μαργαρίτας.

ΤΟ ΚΑΪΡΟΝ

Εἰκόνες καὶ τύποι.

Περιπλανώμενός τις τὴν ὡραίαν καὶ ἰδιαζόντως γραφικὴν ταύτην πόλιν τῶν Καλιφῶν, ἀνὰ τὰς ἐκλάμπρους Εὐρωπαϊκὰς συνοικίας ἢ τοὺς ὑγροὺς τῶν ἰθαγενῶν δρομίσκους, συναντᾷ πρόσωπα καὶ πράγματα, ἅτινα ζωηρῶς ὅσον καὶ εὐκόλως πλήττουσι τὴν φαντασίαν αὐτοῦ.

Ἔπρεπε νὰ ἠγείρετο σήμερον ἐκ τοῦ τάφου του ὁ μεγαλουργὸς καὶ φιλοσπάταλος Αἰγύπτιος πασσᾶς, ὁ Περικλῆς τῆς Αἰγύπτου Χεδίβης Ἰσμαήλ, διὰ νὰ ἔβλεπε πραγματοποιούμενα τὰ ὄνειρά του καὶ τοὺς πόθους του πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἐδαπάνησεν ἀσώτως καὶ τὸ τελευταῖον χρόσι τοῦ βασιλείου του, βυθίσας αὐτὸ εἰς δυσβάστακτον βάρος, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς σήμερον βαρύνει τὰ δημόσια οἰκονομικὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κράτους

Τί ἦτο τὸ Καΐρον πρὸ τριακονταετίας καὶ τί εἶνε σήμερον. Παμμέγιστον τότε φελλαχοχῶρι, ὅπου ὁ βίος ἦτο διαρκὲς μαρτύριον, αἱ ἐπιδημίαι σχεδὸν συνεχεῖς, ὁ καύσων ἀφόρητος, χωρὶς ἴχνος εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὡς μόνον δὲ κόσμημα εἶχε τὸ ἱστορικὸν Μοῦσκι, τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν ἡγεμόνων ἐκεῖ ὅπου ὠργίαζων μετὰ τῶν ὀδαλισκῶν των οἱ φιλήδονοι Αἰγύπτιοι πασσάδες, τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὰ τζαμία τ' ἀναρίθμη-

τα. Σήμερον ὅμως ; Θερμοκήπιον τῆς φύσεως. Οὐδεμία τῆς Ἰταλίας μεσημβρινὴ πόλις, οὔτε ἡ Νίκαια αὐτὴ δύνανται νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὴν γλυκύτητα, τὸ εὐκραὲς καὶ τὸ ὑγιεινὸν τοῦ κλίματος τοῦ σημερινοῦ Καΐρου.

Τὸ νέον Κάϊρον εἶνε μία ὡραία νεόκτιστος μεγαλούπολις. Καθαρὰ μὲ κανονικὰς εὐρείας ὁδοὺς καὶ εὐθυτάτας λεωφόρους μὲ ὑψιπρόφους οἰκοδομὰς καὶ οὐρανομήκεις μιναρέδες καὶ μὲ ξενοδοχεῖα ὅμοια τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλω ἂν εὑρίσκῃ τις εἰς ἄλλο μέρος τῆς ὑφηλίου. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται νὰ περιγράψω τὴν νέαν πόλιν τοῦ Καΐρου τῆς ὁποίας τὰς καλλονὰς καὶ τὰ θέλγητρα ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ περιέγραψαν ὡς ἐκ τούτου παρακαλῶ ταπεινῶς τὸν ἀναγνώστην μου νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ νοερῶς ἀνὰ τὰς συνοικίας τῆς παλαιᾶς πόλεως ὅπου τὸ πανάρχαιον καὶ ἱστορικὸν Μισύρι.

Μία πρωϊνὴ ἐπίσκεψις εἰς τὰς δύο ἀγοράς, εἰς περίπατος ἀνὰ τὸ περιβόητον Χὰν-Χαλήλ, περιπλάνησις ἀνὰ τὰς ὄπισθεν τοῦ Ἀβδὶν καὶ τῆς Σαΐδα-Ζεϊναβ συνοικίας, νυκτερινὴ ἐκδρομὴ μέχρι τοῦ ὄπισθεν τοῦ Κλὸτ-Βέη παμμεγίστους θηριοτροφείου ὅπου συναγελάζονται ἀναμὺξ λευκαὶ καὶ μαῦραι ἱέρειαι τῆς Ἀφροδίτης, πάντα ταῦτα παρέχουσι σειρὰν εἰκόνων ἀνεξαλείπτων καὶ χαρακτηριστικῶν μιγμάτων εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀφρικανικῆς βαρβαρότητος.

Ἰδοὺ εἰς τὴν Κοπτικὴν Ἀγορὰν συμφυρόμενον πλῆθος ἀνομοιότατον. Ἐκεῖ ἰθαγενεῖς πωλῆται παντοίων καρπῶν. Κάποιος περιφέρει ἐπὶ κάρρου εὐωδιῶντα πεπόνια καὶ ἐρυθροῦς χουμάδες καὶ ὁ τροχὸς τοῦ κάρρου του μακαρίως προστρίβεται εἰς τὰς ὀπιθίας στρογγυλότητας χονδρῆς αἰθιοπίδος μαγειρίσσης. Μία μονόφθαλμος ἰθαγενὴς μέγαιρα, ὀκλαδὸν καθημένη, ὑβρίζεται καπηλικῶς πρός τινα ὑπηρέτην Βαρβερίνον,

ἑνῷ πονηρὸς Ἕλλην μπακαλόπαις πωλεῖ . . αἰσθήματα πρὸς λευκὴν γκοριτσιάναν.

Εἷς ἀλλαλαγμὸς καὶ θόρυβος συμμιγής, διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν πλησιεστέρων πωλητῶν καὶ ἀτμόσφαιρα βαρημένη ὑπὸ παντοίων ὀσμῶν καὶ σκῦλοι διολισθαίνοντες μεταξὺ τῶν ποδῶν καὶ ὀψοκόμοι πρόθυμοι εἰς ὑπηρεσίαν καὶ πωληταὶ βρώμικοι καὶ μειδιῶντες ἀποζακχαρωμένον μειδίαμα καὶ ἀγορασταὶ παντοῖοι καὶ ἀνόμοιοι.

Γηραιὸς Σεΐχης εἰς τὰ πρόθυρα χαμηλοῦ τεμένους, καθήμενος ὀκλαδὸν καὶ ἀδειαλείπτως προσευχόμενος προλέγει τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς ἰθαγενεῖς ἐπ' ἀμοιβῇ ὀλίγων κερμάτων.

Μία γραῖα Συρία φέρουσα ἴχνη παλανᾶς καλλονῆς ἥτις μετὰ τῆς σεμνότητος αὐτῆς κατηρειπώθη, δὲν αἰσχύνεται νὰ δεικνύῃ ἡμιάνοικτον τὸ στῆθός της, καὶ μία ἄλλη ἐξηζητημένης σεμνοτυφοῦσα, φαίνεται ὡς ἐπιστρέφουσα ἐκ Σιβηρίας.

Κάποιος χονδρὸς φελλάχος μπακάλης (καὶ ποῖος μπακάλης ἔστω καὶ Εὐρωπαῖος ζῶν εἰς τὴν λιπαρὰν του ἀτμόσφαιραν δὲν εἶνε χονδρὸς) βυθίζει τὴν βρωμερὰν του χεῖρα εἰς ὄγκος τυροῦ, ἑνῶ μὲ τὴν ἄλλην ἐνθυλακώνει εἰς τὸν θύλακα τῆθ πολιᾶς του μεσικὰ γρόσια.

Καὶ ἅπας οὗτος ὁ συμμιγὴς πληθυσμὸς συμφύρεται ἐκεῖ, πωλῶν, ἀγοράζων, συζητῶν, ὑβρίζόμενος, ἐκφέρων βαρείας ἢ πειστικὰς λέξεις. Δύο εὐτραφεῖς δέσποιναι ἐκ Μελίτης εὑρίσκουσι τὴν εὐκαιρίαν, μεταξὺ ἑνὸς κάρρου καὶ ἑνὸς buon giorno νὰ κάμωσι τὰς ἀμοιβαίας ἐκμυστηρεύσεις των, ἑνῷ βρωμερὸς χασάπης, ἀπομυζῶν χονδρὸν σιγάρον μακαρίως, ἐκσφενδονίζει κατὰ τοῦ προσώπου τῆς μιᾶς; παχεῖαν τολύπην

καπνοῦ. Κάποιος πατεῖ ἕνα σκῦλον καὶ ὁ σκῦλος ἀφίνει ἀγρίαν ὑλακήν.

Κάποιος θυμώδης ἀγοραστὴς ἐκσφενδονίζει διὰ τοῦ ποδὸς μακρὰν εἰς παρακείμενον τελμάτιον τὰ βάρη ἑνὸς πωλητοῦ, ἐνῷ ἄλλος ὑποχρεωτικὸς συνάδελφος σπεύδει νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἔριδα, Μαλὲς γιὰ χαβάγκα, μαλὲς γιὰ ἄχι (κατὰ τὸ γιαγνὶς ὁλντοῦ)— δὲν πειράζει ἀφέντη, καὶ ν' ἀνεγείρῃ τὰ κατρακυλισθέντα ζύγιστρα πρανματώποιῶν, αὐτὸς ὁ ἀλλόθρησκος, τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν: Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε. ἔστω καὶ ζυγαριᾶς βάρη.

Καὶ τὸ σύνολον μεταρσιοῦται εἰς ἀτμοσφαῖραν κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ ὀζόντων κρεάτων καὶ πεπονίων, ἀτμόσφαιραν, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶσιν εὐπατρίδαι τῆς Νουβίας, ὠχροπράσινοι φελλάχοι, ἀραπόπουλα ἡμίγυμνα καὶ ἀραπίνες δεκατριετεῖς ἓν προώρῳ τοῦ θώρακος ἀναπτύξει φορτωμέναι ἄλλη μὲν ἐπὶ τοῦ ἑνός ὤμου τὸ ἡμίγυμνον καὶ ρυπαρὸν παιδί της, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου δέμα χόρτων ἢ ζαχαροκαλάμου διὰ τὴν βραδυνὴν τροφὴν αὐτῆς καὶ τὴν οἰκοδιαίτων ζῴων της, ἄλλαι δὲ φερουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλατύστομον λάγηνον πλήρης νεροῦ τοῦ Νείλου, ἢ ταψίον μὲ βρωμερὰ τραγήματα πλήρη μυιῶν διαφιλονεικουσῶν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς βιοπάλης τὴν τροφήν των, καὶ συνωθοῦνται ἄνθρωποι καὶ ζῶα μετὰ δι-πόδων καὶ τετραπόδων, πωλοῦντες, καὶ πωλούμενοι, ἀγοράζοντε, ἀγοραζόμενοι, κάρρα καὶ βαρέλια καὶ κόφινοι καὶ ζάπλουτοι ἰθαγενῶν πωλητριῶν.

Αἱ οἰκοδομαὶ τοῦ παλαιοῦ Καίρου προβάλλουσι καταρρέουσαι μὲ τοὺς ποικιλοσχήμους ρυθμούς των, μὲ τὰ καφασωτὰ παράθυρα μὲ τὰ ψαθοσκεπῆ περίπτερα καὶ μὲ τοὺς διαφόρους ἐξώστας, ἐν μέσῳ σωρείας ἐρειπίων καὶ ἀκαθαρσιῶν.

Σμήνη πτηνῶν καὶ μυιῶν ἵστανται πέριξ· τὰ μὲν πτηνὰ

ἐπὶ τοῦ πλήρους ἀκαθαρσιῶν καὶ βορβόρου ἐδάφους, τὰ δὲ ὀχληρὰ ἔντομα ἐπὶ τοῦ ἀμφιβόλου χρώσεως καὶ καθαριότητος προσώπου τῶν ἰθαγενῶν.

Μέσα εἰς τὰ κτίρια ἐκεῖνα τὰ ἑτοιμόρροπα διακρίνονται πολλὰ λείψανα τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς τὰ ὁποῖα ἐν συμφυρμῷ πρὸς τὰ τῆς Ἀραβικῆς τέχνης, κύπτουσι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων τεθραυσμένα καὶ καμπτόμενα.

Εἶνε περίεργον τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὰ παιδιὰ ἡμίγυμνα σχεδὸν καὶ τὰς γυναίκας καὶ τοὺς ἄνδρας, καὶ τοὺς ὄνους καὶ τὰς ἀγελάδας καὶ τὰς ὄρνιθας καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ κατοικίδια ζῶα συναγελαζόμενα ἓν μακαρίᾳ ἀπολαύσει.

Κάϊρον τῇ 15 Ἀπριλίου 1909

Χαρ. Ἠλιάδης.

Ο ΝΟΥΣ ΜΟΥ

Ἔχω ἡμέρας νὰ σὲ δῶ, μῆνας θαρρῶ κοντεύει
Κι' ἂν τὸ κορμί μου εἶν ἐδῶ ὁ νοῦς μου ταξιδεύει

Φεύγει νὰ ἰδῇ ἂν μ' ἀγαπᾶς νὰ δῇ ἂν μὲ θυμᾶσαι
Σ' ἀκολουθεῖ ὅπου κι' ἂν πᾶς κι ἀκόμα ὅταν κοιμᾶσαι.

Πετάει γύρω μοναχὸς καὶ τὸν ἀγέρα σχίζει . . .
Φεύγει μὲ γέλοια ὁ φτωχὸς μὲ δάκρυα γυρίζει.

Ἰ. Πολέμης.

Ἔφθασαν Ἔφθασαν

Τὰ νεώτερα καὶ ἐκλεκτότερα ἀδαμάντινα καὶ Χρυσᾶ κοσμήματα διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, καὶ ἄπαντα ἐν γένει τὰ ἀργυρὰ καὶ ἐπάργυρα ἐπιτραπέζια σκεύη εἰς ἀπειρίαν νεοτάτων σχεδίων εἰς τὸ

Κοσμηματοπωλεῖον καὶ ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ κ. **Ραφαὴλ Σοφιανοῦ καὶ Σας** ἐν Γαλατὰ Ὁμὲρ Ἀπίτ χὰν Ἀρ. 13

Πάν ὅτι ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ δεδοκιμασμένης εὐθηνίας καὶ εἰλικρινιας ἄνω κατάστημα θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν ἀξίαν τῶν χρημάτων, τὰ ὁποία ἐδώκατε.

ΕΡΩΣ

Παράδοξον εἶνε ὅτι οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ νομοθέται ἡμῶν δὲν ἐξετάζουσι τὴν μεταξὺ τῶν δύο φύλων συμπάθειαν, τὸ πάθος, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ ἐμβριθεστέραν ἔποψιν. Ὁ κόσμος διδάσκει καὶ νομοθετεῖ ὡς νὰ μὴ ὑπάρχει τοιοῦτόν τι ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐρώτησε τὸν ἥρωα, ἐρώτησε τὸν ἰατρὸν ἂν ἀνεκάλυψαν ποτὲ τὸ μέγεθος τῶν ἠθικῶν καὶ φυσικῶν ἀποτελεσμάτων του. Πρέπει νὰ μεταχειριζωμεθα τὸν ἔρωτα βεβήλως ὡς ἁπλῆν ἀπάτην, ἀγροίκως ὡς ἁπλῆν ὥθησιν, περιδεῶς ὡς ἁπλῆν νόσον, αἰδημόνως ὡς ἁπλῆν ἀδυναμίαν, κούφως ὡς ἁπλοῦν συμβεβηκός, ἐνῷ εἶνε μέγα μυστήριον καὶ μεγάλη ἀνάγκη, κειμένη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Εἶνε μυστηριώδης καὶ ἀόρατος ὡς θάνατος.

Διατί λοιπὸν πρέπει νὰ μεταχειρίζώμεθα τὸν ἔρωτα ὀλιγώτερον ἐμβριθῶς τοῦ θανάτου;

Εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα. Ὁ θάνατος πρέπει νὰ ἔλθῃ, καὶ ὁ ἔρως πρέπει νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' ἡ κατάστασις εἰς μᾶς εὑρίσκουσιν ἐξαρτᾶται ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν· δηλ. μᾶς εὑρίσκουσιν εἴτε τετυφλωμένους, ἐκπεπληγμένους, καταφοβισμένους καὶ ἀμαθεῖς, εἴτε ὡς λογικὰ ὄντα προφυλακτικούς, προνοητικοὺς καὶ ἱκανοὺς νὰ διευθύνωμεν τὰ αἰσθήματά μας. Ὁ προώρως ἐρχόμενος θάνατος καὶ ὁ βραδέως ἐρχόμενος ἔρως ἀθετοῦσι τοὺς πρώτους νόμους τῆς φύσεως.

Οὐδεὶς ἔχει δίκαιον νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ἐκτὸς ὅταν ἐπιθυμῇ νὰ πράξῃ δίκαιον.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Εὑρισκόμεθα εἰς τὸ 1870 ἤτοι τὸν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Πρωσσίας πόλεμον.

Κτυποῦν εἰς τὴν θύραν μιᾶς καλύβης εἰς τὸ Villedieu πλησίον τοῦ Μέτς.

Μία νεαρὰ χωρικὴ μείνασα μόνη μετὰ τοῦ μόλις πεντεκαετοῦς ἀδελφοῦ της ἐν τῇ καλύβῃ ἤκουσαν κλαγγὴν ὅπλων, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ.

— Εἶναι οἱ Οὐλάνοι ἀναμφιβόλως, εἶπε καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐσιώπησεν.

Οἱ κτύποι διπλασιάζονται εἰς τὴν θύραν καὶ ξηραὶ φωναὶ τῶν ὁποίων ὁ τόνος ἐδείκνυε ξένην προφορὰν φωνάζουν:

— Ἀνοίξατε ἢ παραβιάζομεν τὴν θύραν.

Ἡ Σουζάννα Διδιὲ ἀνοίγει καὶ βλέπει μετὰ φρίκης νὰ ἐμβαίνῃ μία ὁμὰς Πρώσσων στρατιωτῶν.

— Δώσατέ μας νὰ φάγωμεν.

Ἡ νεαρὰ κόρη σπεύδει νὰ ὑπακούσῃ.

— Δώσατέ μας νὰ πίωμεν.

Καὶ πάλιν σπεύδει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν.

— Τώρα, θὰ μᾶς ἀπαντήσηται εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ἀπευθύνομεν. Ἓν σῶμα Γαλλικὸν ὁδηγούμενον ὑπὸ μεγάλου Γάλλου στρατηγοῦ διῆλθεν ἐντεῦθεν μόλις πρὸ δύο ὡρῶν, πόθεν ἤρχετο! ποῦ διηυθύνθη! Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεαρὰ χωρικὴ ὠχρίασε. Εἶχεν εἰς τὸ διελθὸν τάγμα τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν μνηστῆρα της, Ἐγνώριζε ὅτι οἱ ἐχθροὶ κατεσκοπεῦουν τὰ διαβήματα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ μάθωσι τὰ σχέδια τούτου ἤθελον τῷ προξενήσῃ νέας τρομερὰς ζημίας,

— Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπόκηται νὰ ἐρωτήσητε ποῦ διηυθύνθησαν οἱ στρατιῶται;

— Βεβαίως σᾶς, διότι σεῖς γνωρίζετε κάλλον παντὸς ἄλλου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ζητοῦμεν.

— Εἶμαι Γαλλὶς καὶ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς εἴπω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ χάσωσι οἱ Γάλλοι.

— Ἐὰν δὲν ὠμιλήσεις, γνωρίζομεν πολὺ καλὰ τὸν τρόπον διὰ νὰ σᾶς ἀποσπάσωμεν τὸ μυστικόν.

— Εἶμαι γυνὴ κύριος καὶ εἰς τὰς γυναῖκας λοιπὸν ἔχετε κηρύξει τὸν πόλεμον;

— Αἱ γυναῖκες πολὺ ὡραῖα ὑποδεικνύουσιν εἰς τοὺς Γάλλους τὰ διαβήματα τῶν Γερμανῶν. Λοιπὸν ὁμιλήσατε, ἢ σκεφθῆτε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν νὰ πράξωμεν.

— Εἶμαι μόνη· ὑποθέτω δὲ ὅτι δὲν θὰ καταδεχθῆτε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς ἀδυναμίας μου

— Ἂς παύσουν αἱ περιττολογίαι Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν Ἀκολουθεῖται με καὶ στηριχθῆτε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δένδρον. Σεῖς στρατιῶται σκοπεύσατε ἐὰν δὲν ἀπαντήσητε εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἢ ἐὰν ψευσθῆτε θὰ τυφεκισθῆται, μιλήσατε.

Σουζάννα μετὰ τρόμου παρετήρησε τοὺς στρατιώτας εἶτα κύψασα τὴν κεφαλὴν ἐσκέφθη. Μία εἰκὼν διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐκείνη τῆς καταστραφείσης αἱματοφύρτου καὶ θρηνούσης Γαλλίας. Εἶτα ἐσκέφθη τὸν μνηστῆρα, τὸν ἀδελφόν της καὶ τόσας νεαρὰς ὑπάρξεις, αἵτινες ἐξέθετον τὴν ζωήν των διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος των. Ὅθεν ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν καὶ αἰσθανθεῖσα ὅτι ὅλα εἶναι περιττὰ πρὸ τοιαύτης καταστροφῆς, παρετήρησε τὰ παρατεταγμένα ὅπλα καὶ ἐσιώπησεν.

— Δευτέραν φορὰν σᾶς διατάσσω νὰ ὁμιλήσητε.

Ἡ Σουσάννα δὲν ἀπήντησεν.

— Τρίτον σᾶς ἐρωτῶ, ὁμιλήσατε.

Ἐσιώπησεν καὶ πάλιν ἡ γενναία κόρη.

— Στρατιῶται πῦρ.

Καὶ ἡ ἡρωϊκὴ αὕτη χωρικὴ ἔπεσε διατρυθεῖσα ὑπὸ τῶν πρωσσικῶν σφαιρῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Σ. Γούναλης.

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ . . .

Θὰ ἔλθουν αὔριον ἐχθροὶ τῆς νέας σου καρδίας
Νὰ σὲ καλέσουν εἰς ζωὴν μελλούσης εὐτυχίας !
Ἀγάπην θὰ σ' ὑπόσχωνται τὰ ἐγγλωττά των χείλη.
τοὺς ψεύστας περιφρόνησον παρθενική μου φίλη
Κι' ἐρώτησον τὸν ἀτυχῆ ὅστις χαρὰν σοὶ φέρει
Ἂν ἦν ἐκεῖνος εὐτυχὴς ἂν καὶ ἐκεῖνος χαίρη.
Φεῦ ὅλα τὰ αἰσθήματα εἶναι ἀπάτη μόνον . . .
Ἀπάτη φέρουσα καρπὸν ὀλέθριον . . . Τὸν πόνον !
Ψεῦδος ! ὁ ἔρως μάταιον ! ψεῦδος ἡ φιλία !
Ἡ εὐτυχία . . . ἄνεμος καὶ μύσος . . ἡ θρησκεία
Μὴ ἀπατᾶσαι φύλαττε τὰ στήθη κλεισμένα
Καὶ μὴ οὐδένα προτιμᾶς ! καὶ μὴ μισεῖς οὐδένα !
Καὶ σὲ προπάντων ὡς αὐτὴν μὴν ἀγαπᾶς . . . ὦ κόρη
Ἂν πρόκηται νὰ βυθισθῇ ἡ γῆ ἀδιαφόρει
Μὴ μειδιᾶς, καὶ μὴ θρηνεῖς, ἐφ' ὅσον ἀναπνέεις
Εἶναι μικρὸν νὰ μειδιᾷς
μικρότερον νὰ κλαίῃς !
Ἀξίζει ἓν μειδίσμα ποτὲ ἡ εὐτυχία ;

Ἀξίζει ἕνα στεναγμὸν ποτὲ ἡ δυστυχία;
Μόνη καὶ ἄνευ πίστεως ἐπὶ τοῦ κόσμου μένε !
ὡς μένει μόνος καὶ αὐτὸς ὁ Ὕψιστος Παρθένε.
Γιατί ὁ εἷς νὰ χαίρεται κι' ὁ ἄλλος νὰ λυπῆται
γιατί ὁ ἕνας ν' ἀγαπᾷ κι' ἡ ἄλλη νὰ ἀρνῆται ;
Γιατί ;
Ἄ ! τοῦτο τὸ γιατὶ κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει.
Ὁ ἥλιος ὅλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν φωτίζει.
Φωτίζει χώρας καὶ βουνά, ποτάμια καὶ λαγκάδια,
μὰ δὲν φωτίζει τῆς καρδιᾶς τ' ἀφώτιστα σκοτάδια

Χρ. Σαμαρτζίδης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΗ ΒΑΣΙΛΗ

Ἔλα λοιπόν, Ἁη-Βασίλη μας καὶ πάλι
ἀπὸ τὰ ἐνιὰ στὰ δέκα νὰ πᾶμε
ἂς πάει τώρα ὁ παληὸς χρόνος στὴ ζάλη
καὶ σὺ καινούργιε ὅ,τι θέλεις κάμε.

—

Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως πιὸ φτωχὸς γιὰ νᾶσαι
καὶ πρόσεξε καλὰ Ἁη Βασίλη
πρέπει σὰν ἅγιος ποὖσαι πάντα νὰ λυπᾶσαι
πάντα νὰ μᾶς πονῇς νἄμεθα φίλοι.

—

Ὅλο ἀπὸ χαρὰ γεμίζει ἡ καρδιά μας
καὶ σ' ὅλους δίδ' ἐλπίδα ἡ γιορτή σου

σᾶν ἔλθῃς λησμονοῦμε φτώχεια τὴν παλιά μας
βάλε λοιπὸν τὸ χέρι στὸ κουτί σου,

—

Καὶ μοίρασε πολλὰ δῶρα ἅγη Βασίλη
ξεύρεις παρὰ δὲν ἔχουμεν στὴν τσέπη
ἂν θὲς γιὰ νὰ μὴ ζοῦμε ὅπως ζοῦν οἱ σκύλοι
καὶ νὰ σ' ἀγαποῦμεν ὅπως πρέπει.

—

Φέρε μαζῦ καὶ μιὰ Χρονιὰ τὴν εὐτυχία,
γιὰ νὰ χορτάσῃ τοῦ φτωχοῦ τὸ μάτι
δὲν ἐβαρύνθης νὰ κυττᾶς κενὰ ταμεῖα ;
τρέχει ποτὲ νυστικὸ τὸ ἄτι ;

—

Ἂν γέρασες καὶ δὲν μπορεῖς νὰ διευθύνῃς
ἔβγα νὰ πάρῃ ἄλλος τὰ πρωτεῖα
κάτσε ἐσὺ στὴν ἄκρη νὰ παχύνῃς
μικρὴ θαρρεῖς πῶς ἔχεις ἡλικία ;

—

Νἄρχεται ἡ πεωτοχρονιὰ μὲ Ἅη-Γιώργη
νὰ πας Ἀπρίλη στοῦ Γεννάρη
τότε θὰ ἰδῇς τί εὐτυχία ὅλοι λόρδοι
θἄμαστε μὲ τ' Ἅη Γιωργίου τὴ χάρι.

Γεώργιος Δ. Γούτας.

Πωλοῦνται

Διάφορα ὡρολογία τῆς τσέπης
Χρυσᾶ Ἀργυρᾶ καὶ Νίκελ,
Ἀνδρικὰ καὶ Γυναικεῖα.

Ὡρολόγια διὰ Τραπεζαρίας, Καταστήματα, Γραφεῖα, Καφενεῖα, Τραπέζας, Ἐκκλησίας, Νοσοκομεῖα.

Ἐξυπνητήρια.

Μπαστούνια μὲ λάβας Ἀργυρᾶς καὶ Χρυσᾶς.

Στὴν Ἀποθήκην τοῦ Κ. Ραφαὴλ Σοφιανοῦ καὶ Σας Γαλατὰ Ὁμὲρ Ἀπὶτ ἐφέντη χὰν Ἀριθ. 13

Η ΚΑΤΑΡΑ ΜΟΥ

Τῇ Δ . . . Ο. Μ. Α. Τ. Σ.

Φθάνει . . . καὶ τ' ἀποφάσισα ἐσένα νὰ μισήσω
μ' ὅσα φαρμάκια ὑπάρχουνε μὲ 'κειὰ νὰ σὲ ποτίσω
καὶ νὰ σὲ ἰδῶ νὰ βγάνῃ ἀφροὺς τὸ ἄπιστό σου στόμα
καὶ ὅπως τὸ φεῖδι σέρνεται, νὰ σέρνεσαι στὸ χῶμα.
Σὰν τὸ σκυλὶ νὰ ριάζεται, καὶ σὰν τρελλὴ νὰ τρέχῃς
στιγμὴ καὶ ὥρα ἀνάπαυσι ποτέ σου νὰ μὴν ἔχῃς,
παντέρημη νὰ δέρνεσαι σὰν ἄδικη κατάρα,
νἄχῃς τοῦ γάμου τὸν καῦμό, τοῦ στεφανιοῦ λαχτάρα.
Καὶ ἂν ποτὲ τὸ χεῖλι σου γιὰ μιὰ στιγμὴ γελάσῃ
σὲ λύπη ἀπαρηγόρητη το γέλοιο νὰ ξεσπάσῃ.
Λείψανα, χάρο, μνήματα νὰ βλέπῃς στὰ ὄνειρά σου,
φόβος καὶ τρόμος νὰ ξυπνᾷ τὴν ἄσπλαχνη καρδιά σου.
Πόνους ἀμέτρητους ν' ἀκοῦς ποτὲ νὰ μὴ ἀνασαίνῃς,
αἰώνια νὰ ψυχομαχᾷς, ἀλλὰ νὰ μὴ πεθαίνῃς . . .
Ἔτσι νὰ ζήσῃς, ἄπιστη, ὅσους θὰ ζήσῃς χρόνους,
ἀχώριστη ἀπ' τὰ βάσανα, ταῖς πίκρις καὶ τοὺς πόνους.

— Δὲν ὑπάρχει τρέλλα περρισότερον μανιώδης ἀπὸ τὴν τρέλλαν τῶν αἰσθήσεων.

— Αἱ γυναῖκες εἶνε ἄγγελοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄγγελοι εἰς τοὺς δρόμους, δαίμονες εἰς τὴν οἰκίαν, γλαῦκες εἰς τὰ παράθυρα καὶ κίσσαι εἰς τὴν θύραν.

— Ὁ φυσῶν τὸ πῦρ τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καῇ ἐκ τῶν σπινθήρων.

Τὰ Μπιζού Σας

Κυρίαι μου!

Ἐλκυστικαὶ σὰν ὄνειρον, ἀπαστράπτουσαι ἀπὸ λάμψεις πολυτίμων λιθων καὶ κοσμημάτων, ἡ βιτρίνες τοῦ μοναδικοῦ κοσμηματοπωλείου τοῦ συρμοῦ Ραφαὴλ Σοφιανοῦ καὶ Σας σταματοῦν τὰς κυρίας μας εἰς τὸν ἐν Γαλατὰ χάνιον Ὁμὲρ Ἀπὶτ καὶ τὰς κάμνουν νὰ δαγκάνουν τὰ χείλη ἀπὸ θαυμασμὸν καὶ ἐπιθυμιας.

Ὅλως ὁ γυναικεῖος κόσμος τῆς Κων/πόλεως ξεύρει πλέον ὅτι μία κυρία ἢ μιὰ δεσποινὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πραγματικῶς ὡραία ἂν δὲν φορεῖ ἕνα μπιζοῦ, ἕνα βραχιόλι, ἕνα παντατίφ, ἢ τέλος πάντων ἕνα οἱονδήποτε κόσμημα ἀπὸ τοῦ Σοφιανοῦ. Αὐτὸς εἶνε ὁ μοναδικὸς εὐνοούμενος τῶν βαλαντέων, διότι πωλεῖ πρὸ παντὸς φθηνά.

Ὅλαι λοιπὸν καὶ ὅλοι εἰς τὴν Ἀποθήκη τοῦ Σοφιανοῦ.

Σ' ΕΝΑ ΜΟΔΙΣΤΡΑΚΙ

Ὅταν κρατῆς κοπέλλα μου
στὸ χέρι τὸ ψαλλίδι
νὰ μὴν κυττᾷς ἐδῶ κ' ἐκεῖ
μὴ πάθῃς μασκαραλῆκι.

—

Γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ ψαλιδάκι
στὸ χεράκι ποῦ κρατῆς
χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς
ἠμπορεῖ γιὰ νὰ κοπεῖς.

—

Λοιπὸν γιὰ πρόσεξε καλὰ
καὶ μὴ τὸ κάνῃς ἄλλη φορὰ
γιατὶ κ' ἄλλαις κοπέλλες
ἐκάνανε τὸ κόλπο αὐτὸ
κι' εὑρέθησαν κομμένες.

Νεανίας τις ἐζήτησεν ἀπὸ Κυρίαν νὰ τοῦ πλέξῃ μίαν καπνοσακούλαν. Πῶς, τὸν εἶπεν αὕτη, δὲν σᾶς ἔκαμε καμμία ἡδεὰ τοῦ ἔρωτος σας; Ἡ Κυρία μου, τὴν ἀπεκρίθη ὁ νέος στενάζων. Αὕτη τοὺς καπνούς μου δὲν θέλει νὰ τοὺς ἔχω εἰς καπνοσακούλαν ἀλλ' ἐντὸς τοῦ στήθους.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν	Η		
14	1	Π.	***Περιτομὴ Χριστοῦ.*** Βασιλείου Μ.
15	2	Σ.	Σιλβέστρου Ρώμ. Θεαγένους Ἱ.
16	3	Κ.	Μαλαχίου πρ. Γορδίου Μ.
17	4	Δ.	Σύναξις Ο' Ἀπ. Θεοχτίστου Ὁσ.
18	5	Τ.	Θεοπέμπτου, Θεωνᾶ Μ.
19	6	Τ.	***Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.***
20	7	Π.	Σύναξις Προδρόμου.
21	8	Π.	Δομνίκης Ὁσ. Γεωρ. Χοζεβίτου.
22	9	Σ.	Πολιεύκτου Μ. Εὐστρ. θαυμ.
23	10	Κ.	Γρηγ. Ἐπισκ. Δομετιανοῦ Ὁσ.
24	11	Δ.	Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβ.
25	12	Τ.	Τατιανῆς Μ. Πέτρου Ἀθεσ.
26	13	Τ.	Ἑρμύλου, Στρατονίκου Μ.
27	14	Π.	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ Πατ.
28	15	Π.	Ἰωάν. Καλ. Παύλου Θηβ.
29	16	Σ.	Προσ. Ἀλύσεως Ἀπ. Πέτρου.
0	17	Κ.	Ἀντωνίου τοῦ Μεγ.
31	18	Δ.	Ἀθανασίου, Κυρίλ. Π.
1	19	Τ.	Μακαρίου, Εὐφρασίας Μ.
2	20	Τ.	Εὐθυμίου τοῦ Μεγ.
3	21	Π.	Μαξίμου Ὁμ. Νεοφύτου Μ.
4	22	Π.	Τιμοθέου Ἀπ. Ἀναστασίου Μ.
5	23	Σ.	Κλήμεντος Ἱ. Ἀγαθαγ. Μ.
6	24	Κ.	Ξένης Ὁσ. δύο αὐτῆς θεραπ.
7	25	Δ.	Γρηγορίου τοῦ Θεολ.
8	26	Τ.	Ξενοφῶντος Ὁσ. σὺν αὐτῷ.
9	27	Τ.	Ἀνακ. λειψ. Ἰωάν. Χρισ.
10	28	Π.	Εὐφραὶμ Ὁσ.
11	29	Π.	Ἀνακ. λειψ. Ἰγνατίου Ἱ.
12	30	Σ.	***Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.***
13	31	Κ.	Κύρου καὶ Ἰωάννου.

Μπακλαβᾶς. *Λαμβάνετε μίαν ὀκᾶν φύλλα τοῦ ζαχαροπλαστείου, μία ὀκᾶν ψύχα ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ 300 δράμ. ζάχαρι. Καβουρτίζετε ὀλίγον τὰ ἀμύγδαλα μὲ ὀλίγην κανέλλαν καὶ ζάχαριν καὶ τὰ βράζετε χωρὶς νὰ δέσωσι. Θέ-*

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 28.

Ν	Π		
14	1	Δ.	Τρύφωνος Μ.
15	2	Τ.	***Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κ.*** Ἀγαθ. Μ.
16	3	Τ.	Συμεὼν Θεοδ. Ἄνν. πρ.
17	4	Π.	Ἰσιδώρου Πηλ.
18	5	Π.	Ἀγάθης Μ.
19	6	Σ.	Βουκόλου Ἐπ. Φωτ. Κων)πόλεως.
20	7	Κ.	***Τελ. καὶ Φαρ.*** Παρθ. Βουκ. Ὅσ.
21	8	Δ.	Θεοδώρου Στρ. Ζαχαρίου Πρ.
22	9	Τ.	Νικηφόρου Μ.
23	10	Τ.	Χαραλάμπους Ἱερ.
24	11	Π.	Βλασ. Ἐπ. Θεοδώρας τῆς Ἀναστ. τὴν Ὀρθοδ.
25	12	Π.	Μελετίου Ἀντιοχ.
26	13	Σ.	Μαρτινιανοῦ Ὅσ.
27	14	Κ.	***Τοῦ Ἀσώτου.*** Αὐξεντ. Ὅσ.
28	15	Δ.	Ὀνησίμου Ἀπ.
1	16	Τ.	Παμφύλου Μ. σὺν αὐτῷ.
2	17	Τ.	Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.
3	18	Π.	Λέοντος Π. Ρώμης.
4	19	Π.	Ἀρχίππου Ἀπ.
5	20	Σ.	***Τῶν Κεκοιμημένων.*** Λέοντος Ἐπ.
6	21	Κ.	***Τῆς Ἀπόκρεω.*** Τιμοθ. Εὐσταθ. Ἐπ.
7	22	Δ.	Τῶν ἐν τοῖς Εὐγ. εὔρ. Μ.
8	23	Τ.	Πολυκάρπου Ἐπ.
9	24	Τ.	Α΄. Β΄. εὔρ. Κεφ. Προδ.
10	25	Π.	Ταρασίου Ἀρχ. Κων)πόλεως.
11	26	Π.	Πορφυρίου Ἐπ.
12	27	Σ.	***Τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπ.*** Προκοπίου Δεαπ.
13	28	Κ.	***Τῆς Τυροφάγου.*** Βασιλ. Ὁμ. Κασ. Ρ. κ.

τετε ἐπὶ τοῦ ταψίου 10 φύλλα τὰ ὁποῖα ἀλοίφετε καὶ ἐπὶ τοῦ δεκάτου στρώνετε τὰ ἀμύγδαλα τὰ ὁποῖα σκεπάζετε πάλιν μὲ φύλλα καὶ τὸν στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἅμα τὸν φέρετε ἀπὸ τὸν φοῦρνον βράζετε τὴν ἐπίλοιπην ζάχαριν καὶ τὸν περιχύνετε.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν.	Π.		
14	1	Δ.	Εὐδοκίας Ὅσ.
15	2	Τ	Ἡσυχίου Εὐθολίας Μ.
16	3	Τ	Εὐτρ. Κλεο. Βασ. Μ.
17	4	Π.	Γερασίμου Ὅσ.
18	5	Π	Κόνωνος Μ.
19	6	Σ.	***Ἀνάμνησ. κολύβ.*** Τῶν ἐν Ἀμορ. 42 Μ.
20	7	Κ	***Τῆς Ὀρθοδοξίας.*** Βασιλέως Ἐπ.
21	8	Δ	Θεοφυλάκτου Ἐπ.
22	9	Τ	Τῶν ἐν Σεβαστ. 40 Μ.
23	10	Τ	Κοδρ. Μ. σὺν αὐτῷ.
24	11	Π.	Σωφρονίου Ἱερ.
25	12	Π	Θεοφάνους Ὁμ.
26	13	Σ	Ἀνακομ. λειψ. Νικηφόρου Κων)πόλεως.
27	14	Κ	***Ψάλ. ἀκολ. Γρηγορίου Παλ.*** Βενεδίκτου Ὅσ.
28	15	Δ.	Ἀγαπίου Μ.
29	16	Τ	Σαβίνου Μ. Χριστοδ.
30	17	Τ	Ἀλεξίου τοῦ Ἀνθρ. τοῦ Θεοῦ.
31	18	Π.	Κυριλ. Ἀρχ. Ἱεροσ.
1	19	Π.	Χρυσάνθ. Δαρείας
2	20	Σ	Τῶν ἐν Μον. Σάβ. ἀναιρ. Π.
3	21	Κ	***Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.*** Ἰακώβου Ὁμ.
4	22	Δ.	Βασιλείου Ἱερ. Πρεσ.
5	23	Τ.	Νίκωνος Ἰ. 199 Μαθ. Αὐτ.
6	24	Τ.	Ἀρτέμονος Ἐπ.
7	25	Π.	***Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.***
8	26	Π	Σύναξ. Ἀρ. Γαβριήλ.
9	27	Σ.	Ματρώνης Ὅσ.
10	28	Κ	***Ψάλ. ἀκολ. Ἰωάννου Κλίμ.*** Ἱλαρ. Ἡρωδ.
11	29	Δ.	Μάρκου Κυρίλλου.
12	30	Τ.	Ἰωάννου Συγ. Τῆς Κλιμ.
13	31	Τ	***Τοῦ Μ. Κανόνος.*** Ὑπατίου Ἱερ.

Κουλουράκια μεθυσμένα. *Λαμβάνετε 1 1)2 ὀκᾶ ἀλεῦρι, 1 ποτῆρι λάδι, 1)2 ποτῆρι ζάχαρι, 1 ποτηράκι κονιὰκ καὶ 1 ποτηράκι ρακί, ἀφοῦ τρίψετε τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ λάδι ρίπτετε τὰ ἀνωτέρω καὶ ζυμώνετε.*

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30.

Ν.	Π		
14	1	Π	Μαρίας Αἰγ.
15	2	Π	***Τοῦ Ἀκαθ.*** Τίτου Ὅσ.
16	3	Σ.	Νικήτα ἡγ. Ἰωσὴφ ὑμν.
17	4	Κ	***Ψάλ. ἀκ. Μαρ. Αἰγ.*** Γεωρ. Θεοδούλ. Ἀγαθ.
18	5	Δ.	Κλαυδιανοῦ Μ. Θεοδώρ. Θεσ.
19	6	Τ.	Εὐτυχίου Ἀρχ. Κων[πόλεως.
20	7	Τ	Γεωργίου Καλλιοπίου Μ.
21	8	Π	Ἀγαθ. σὺν αὐτῷ Ο'.
22	9	Π	Εὐψυχίου Μ.
23	10	Σ.	***Τοῦ Λαζάρου.*** Τερεντ. Πομπ. 38 Μ.
24	11	Κ	***Τῶν Βαΐων.*** Ἀντίπα Ἱερ.
25	12	Δ	Βασιλείου Ἐπ.
26	13	Τ	Μαρτίνου Πάπα Ρ.
27	14	Τ.	Ἀριστ. σὺν αἰτ. Ο'.
28	15	Π.	Κρήσκεντος Μ.
29	16	Π	Ἀγάπης Εἰρήνης Χιονίας Μ.
30	17	Σ.	Συμεὼν Π. συν 1153 Μ.
1	18	Κ	***Λαμπροφόρος Ἀνάστασις.*** Ἰωάν. Ὅσ.
2	19	Δ.	Παφνουτίου Ἰ.
3	20	Τ.	Θεοδώρου Τριχινᾶ.
4	21	Τ	Ἰανουαρίου σὺν αὐτῶ.
5	22	Π.	Θεοδώρου Σ.
6	23	Π	***Τῆς Ζωοδ. Πηγ.*** Γεωργίου Μεγ. Τροπ.
7	24	Σ	Ἐλισάβετ. Ὅσ.
8	25	Κ	***Τοῦ Θωμᾶ.*** Μάρκου Εὐαγ.
9	26	Δ.	Βασιλείου Ἐπ.
10	27	Τ	Συμεὼν Ἰ. συγγενοῦς τοῦ Κ.
11	28	Τ	Τῶν ἐν Κυζίκω 9 Μαρ.
12	29	Π	Ἰάσωνος Σωσιπ.
13	30	Π	Ἰακώβου Ἀπ.

Κουραμπιέδες. *Βάζετε 1)2 ὀκᾶ βούτυρο, 1)2 ὀκᾶ ζάχαρι καὶ λίγο ἀνθόνερο, τὰ δουλεύεται ἕως οὗ ἀσπρίσει τὸ βούτυρον, ρίπτετε 1 ὀκᾶν ἀλεῦρι καὶ ἀφοῦ δουλευθῶσιν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν τοὺς πλάττετε.*

ΜΑΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν.	Π.		
14	1	Σ.	Ἱερεμίου πρ.
15	2	Κ	***Τῶν Μυροφ.*** Ἀν. λειψ. Ἀθαν. Μεγ.
16	3	Δ.	Τιμοθέου Μαύρης Μ.
17	4	Τ.	Πελαγίας Μ.
18	5	Τ.	Εἰρήνης Μεγ.
19	6	Π	Ἰώβ. τοῦ πολ.
20	7	Π.	Ἀκακίου Μ. Ἀν. Οὐρ. φαν. σημ.
21	8	Σ	Ἰωάννου Ἀπ. Ἀρσεν. Μ.
22	9	Κ.	***Τοῦ παραλ.*** Ἡσαΐου Χριστ. Μ.
23	10	Δ.	Σήμωνος Ζηλωτοῦ.
24	11	Τ.	Τὰ ἐγκ. Κων)πόλεως Μωκίου Μ.
25	12	Τ.	***Τῆς Μεσοπεντ.*** Ἐπιφ. Ἐπ. Γερμ. Κων)λεως.
26	13	Π	Γλυκερίας Μ.
27	14	Π.	Ἰσιδώρου Μ.
28	15	Σ	Παχωμίου Ἀχιλ.
29	16	Κ	***Τῆς Σαμαρ.*** Θεοδώρου Ἡγ.
30	17	Δ	Ἀνδρον. Ἰουν.
31	18	Τ	Πέτρου Μ. σὺν αὐτῶ.
1	19	Τ.	Πατρικίου Ἐπ. σὺν αὐτῶ.
2	20	Π	Θαλλελαίου Μ.
3	21	Π	Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἰσαπ.
4	22	Σ	Βασιλίσκου Μ.
5	23	Κ	***Τοῦ Τυφλοῦ.*** Μιχαὴλ Ἐπ.
6	24	Δ	Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ ὄρει.
7	25	Τ.	Γ'. εὕρ. Κερ. Προδρ.
8	26	Τ.	Κάρπου Ἀπ.
9	27	Π.	***Τῆς Ἀναλήψεως.*** Ἑλλαδίου Μ.
10	28	Π.	Εὐτυχοῦς Ἱερ. Ἐπ.
11	29	Σ.	Θεοδοσ. Μ. τῆς παρθ.
12	30	Κ.	***Τῶν Ἁγ. Πατέρων.*** Ἰσαακίου Ὅσ.
13	31	Δ	Ἑρμείου Μ.

— Πόσον εἶσθε ὡραία σήμερον! ἔλεγέ τις νεανίας πρὸς νέαν· εἶσθε μὲ τοὺς φλογερούς σας ὀφθαλμοὺς μία τρέλλα.

— Κρῖμα, τοῦ εἶπεν ἡ νεᾶνις, κρῖμα νὰ μὴ δύναμαι νὰ κηρυχθῶ ἰδική σας καὶ διὰ πάντα ὡς τοιαύτη, ἐπειδὴ ἔχετε ἄλλην ἀνωτέρου βαθμοῦ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30.

Ν.	Π.		
14	1	Τ.	Ἰουστίνου Μαρτ.
15	2	Τ.	Νικηφόρου Κων)πόλεως.
16	3	Π.	Λουκιανοῦ Μ.
17	4	Π.	Μητροφάνους Ἀρχ.
18	5	Σ	***Τῶν Κεκοιμ.*** Δοροθέου Ἐπ.
19	6	Κ.	***Τῆς Πεντηκ.*** Ἰλαρίωνος Ὁσ.
20	7	Δ	***Τοῦ Ἁγίου πνεύμ.*** Θεοδότου Ἐπ.
21	8	Τ.	Ἀν. λειψ. Θεοδ. Στρ. Καλλιόπης Μ.
22	9	Τ.	Κυρίλλου Ἀρ. Ἀλεξ.
23	10	Π	Ἀλεξαν. Ἀντωνίνης Μ.
24	11	Π.	Βαρθολ. Βαρν. Ἀπ.
25	12	Σ.	Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου Ὁσ.
26	13	Κ.	***Τῶν Ἁγ. Πάντ.*** Ἀκυλίνης Μ.
27	14	Δ.	Ἀρ. νηστ. Ἁγ. Ἀποσ. Ἐλισαίου πρ.
28	15	Τ.	Ἀμώς. πρ.
29	16	Τ.	Τρύφωνος Ἐπ.
30	17	Π	Μανουήλ. Σαβ. Ἰσμαήλ Μ.
1	18	Π	Λέοντος Μ. σὺν αὐτῷ.
2	19	Σ.	Ἰούδα Ἀπ.
3	20	Κ	Μεθοδίου Ἱερ.
4	21	Δ	Ἰουλιανοῦ Μ.
5	22	Τ.	Εὐσεβίου Ἱερ.
6	23	Τ	Ἀγριππίνης Μ.
7	24	Π.	Τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρ.
8	25	Π.	Φεβρωνίας Ὁσιομ.
9	26	Σ	Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλον.
10	27	Κ.	Σαμψὼν Ὁσ.
11	28	Δ.	Εὔρ. λειψ. Κύρου Ἰωάνν. Ἀναργ.
12	29	Τ.	***Πέτρου. Παύλου. Ἀπ.***
13	30	Τ.	***Ἡ Σύναξις 12 Ἀποστ.***

— Δὲν ἔχω καλὸν φύλλον, ἔλεγε νεᾶνίς τις εἰς νέον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔπαιζε κοντσίναν, τὰ χαλοῦμεν ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε καλὸν φύλλον, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θέλετε, διατί ὄχι ; τὰ χαλμοῦμεν.

— Ἀλλὰ καὶ μὲ τοῦτο τί ; εἶπεν ἡ νέα, ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θὰ σᾶς πάρω ;—Καὶ ἐγώ, φίλη μου, ὑπέλαβεν αὐτός, παίζω μαζύ σας μόνον διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν	Π.		
14	1	Π.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.
15	2	Π.	Κατ. Ἐσθ. Θεοτ. ἐν Βλαχ.
16	3	Σ	Ὑακίνθου Ἀνατολ. Κων)πόλεως.
17	4	Κ.	Ἀνδρέου Ἀρ. Κρήτης.
18	5	Δ.	Ἀθανασ. Λαμπαδ. θαυμ.
19	6	Τ.	Σισώη Ὁσ.
20	7	Τ.	Κυριακῆς Μ. Θωμᾶ τοῦ Μαλ.
21	8	Π.	Προκοπίου Μεγαλ.
22	9	Π.	Παγκρατίου Ἱερ.
23	10	Σ.	Τῶν ἐν Νικοπολ. 45 Μ.
24	11	Κ	Εὐφημίας Μεγ. ὄρον ἐκύρ.
25	12	Δ	Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου Μ.
26	13	Τ.	Σύναξ. Ἀρ. Γαβριὴλ Στεφ.
27	14	Τ	Ἀκύλα Ἀπ. Ἰωσὴφ Ἀρχ.
28	15	Π.	Κηρυκ. Ἰουλ.
29	16	Π	Ἀθηνογένους Ἱερ.
30	17	Σ	Μαρίνης Μεγαλ.
31	18	Κ.	***Τῶν Ἁγ. Θεοφ. Πατ.*** Αἰμιλιανοῦ Μ.
1	19	Δ.	Δίου καὶ Μακρίνης Ὁσ.
2	20	Τ.	Ἠλιοὺ τοῦ Προ.
3	21	Τ.	Συμεὼν τοῦ Σ. Ἰωαν. θαυμ.
4	22	Π.	Μαρίας τῆς Μαγδ.
5	23	Π	Φωκᾶ Ἱερ. Ἰεζεκίου Π.
6	24	Σ.	Χριστίνης Μεγ.
7	25	Κ.	Κοίμησ. Ἁγ. Ἄννης.
8	26	Δ	Ἑρμολ. Ἱερ. Παρασκευῆς Ὁσιομ.
9	27	Τ	Παντελεήμονος Μεγαλ.
10	28	Τ.	Προχόρου σὺν αὐτῷ.
11	29	Π.	Καλλινίκου Μ.
12	30	Π	Σύλλα Ἐπαιν. Ἀνδρ. Μ.
13	31	Σ.	Εὐδοκίμου τοῦ Δικ.

— Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμουν μανδυλάκι σας, εἶπε νέος τις, ὅστις ἤθελε νὰ φαίνηται πάντοτε πνευματώδης, πρὸς κυρίαν, ἥτις ἐσιδέρωνεν ἓν τοιοῦτο.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπεθύμουν, φίλε μου, τῷ εἶπεν ἐκείνη, διότι τότε θὰ σᾶς ἔπερνα εἰς τὸ χέρι συχνότερα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν.	Π.		
14	1	Κ.	Ἡ πρόοδ. τοῦ Σταυροῦ 7 παιδ. Σολ.
15	2	Δ.	Ἀνακ. λειψ. Στερφ πρωτ.
16	3	Τ.	Ἰσαακ. Δαλματ. Φαύστ.
17	4	Τ.	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παιδ.
18	5	Π.	Εὐσυγνίου Μ.
19	6	Π.	***Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κ. ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ***
20	7	Σ	Δομετίου. 2 αὐτ. Μαθ.
21	8	Κ.	Αἰμιλιανοῦ Ἐπ.
22	9	Δ.	Ματθία Ἀπ. Ο'.
23	10	Τ.	Λαυρεντίου. Μ.
24	11	Τ.	Εὔπλου διακ. Μ.
25	12	Π.	Φωτίου Ἀνικητ. Μ.
26	13	Π.	Ἀνακ. λειψ. Μαξίμου. Ὁμ.
27	14	Σ	Μιχαίου τοῦ Πρ.
28	15	Κ.	***Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.***
29	16	Δ.	Τοῦ Ἁγ. Μανδ. Διομ. Μ.
30	17	Τ.	Μύρωνος Μ.
31	18	Τ.	Φλώρου καὶ Λαύρας.
1	19	Π	Ἀνδρέου Ν'.
2	20	Π	Σαμουὴλ Προφ.
3	21	Σ.	Θαδδαίου Ἀπ. Βάσσης Μ.
4	22	Κ.	Ἀγαθονίκου Μ. σὺν αὐτῷ.
5	23	Δ.	Λούππου. Μ.
6	24	Τ.	Εὐτυχοῦς Ἱερ. Ἰωαν. Θεολ. Εὐαγ.
7	25	Τ.	Βαρθαλ. Τίτου Ἀπ.
8	26	Π.	Ἀνδριανοῦ καὶ Ναταλίας.
9	27	Π.	Ποιμένος Ὁσ.
10	28	Σ.	Μωϋσέως Ὁσ. Αἰθ.
11	29	Κ.	Ἀποτ. Κεφ. Προδ.
12	30	Δ.	Ἀλεξανδ. Ἰωαν. Παυλ.
13	31	Τ.	Καλάθ. Ζώνης ἐν Ἁγ. Σορῷ.

— Διατί δὲν λέγετε καὶ τίποτε; ἔλεγεν εἰς νέον μετὰ τοῦ ὁποίου ἔπαιζεν ἐκαρτὲ νεᾶνίς τις. Τί συλλογίζεσθε;

— Ἂν θὰ σᾶς πάρω φίλη μου, τὴν ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Αὐτὸ πλέον, εἶπεν ἐκείνη, θὰ τὸ δείξῃ ὁ Παππᾶς.

ΣΕΜΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30.

Ν.	Π.		
14	1	Τ.	Ἀρχ. Ἰνδ. Σύναξ. Συμ. Στυλ.
15	2	Π.	Ἰωαν. Νηστ. Μάμαντος Μ.
16	3	Π.	Ἀνθιμ. Ἐπ. Θεοκτίστου.
17	4	Σ.	Βαβύλα Ἐπ. σὺν αὐτῷ Μωυσέως.
18	5	Κ.	Ζαχαρίου πρ. πατρὸς Ἰωάν. Προδρ.
19	6	Δ	Ἀναμ. Κολοσ. θαύμ. Ἀρ. Μιχαήλ.
20	7	Τ.	Σώζοντος Μ.
21	8	Τ.	***Τὸ γενέθλιον τῆς Θεοτ.***
22	9	Π	Ἰωακ. Ἀννης, Ζιβτριανοῦ Μ.
23	10	Π.	Μηνοδ. Μητροδ. Νυμφοδ. Μ.
24	11	Σ.	Θεοδώρου Ὁσ.
25	12	Κ.	Αὐτονόμου Ἱερ.
26	13	Δ.	Ἐγκ. Ναοῦ Ἀναστάσ. Κορν. Μ.
27	14	Τ.	***Ὕψωσις τοῦ Τ. Σταυροῦ.***
28	15	Τ.	Νικήτα Μ.
29	16	Π	Εὐφημίας Μεγαλ.
30	17	Π.	Σοφίας Μ. 3 αὐτῆς θυγ.
1	18	Σ.	Εὐμενίου Ἐπ. Γορτ. θαυμ.
2	19	Κ.	Τροφ. Σαβ. Δορωμεντ. Μ.
3	20	Δ.	Εὐσταθ. Μ. Θεοπίστης σὺν αὐτῇ.
4	21	Τ.	Κοδράτου Ἀπ. Ἰωνᾶ Πρ.
5	22	Τ.	Φωκᾶ Ἐπ.
6	23	Π	Συλ. Προδρ. Βαπτ. Ἰωάν. Πολυξένης.
7	24	Π.	Θέκλης πρωτομ. τῆς Ἰσαπ.
8	25	Σ	Εὐφροσύνης Ὁσ.
9	26	Κ	Μετ. Ἰωάνν. Θεολ.
10	27	Δ.	Καλ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
11	28	Τ.	Χαριτ. Ὁμ. Βαρουχ Πρ.
12	29	Τ.	Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρ.
13	30	Π.	Γρηγορίου Ἱερ.

Τὴν εὐτυχίαν τοῦ θνητοῦ
δὲν δίδει τὸ χρυσίον
πλὴν εὐτυχῆ χωρὶς αὐτοῦ
δὲν ἔχομεν τὸν βίον.

Κ. Λεοντόπουλος.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν.	Π.		
14	1	Π	Ἀναν. Ἀπ. Ρωμανοῦ Ἱερ τοῦ Μελ.
15	2	Σ.	Κυπριανοῦ Ἱερ. Ἰουστ. Παρθ.
16	3	Κ.	Διονυσίου Ἱερ τοῦ Ἀρεοπ.
17	4	Δ	Ἱεροθέου Ἐπ. Ἀθηνῶν.
18	5	Γ.	Χαριτίνης Μ.
19	6	Τ.	Θωμᾶ Ἀπ.
20	7	Π.	Σεργίου Βάκκου Μ.
21	8	Π.	Πελαγίας Ὁσ.
22	9	Σ.	Ἰακώβου Ἀλφαίου Ἀπ.
23	10	Κ.	Εὐλ. Εὐλαμπίας τῶν Αὐτ.
24	11	Δ	Φιλίππου Ἀπ. Θεοφάνους.
25	12	Τ.	Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρον. Μ.
26	13	Τ.	Ἀγαθ. Ἀγαθον. σὺν αὐτ.
27	14	Π.	***Τῶν 350 πατ.*** Ναζαρ. σὺν αὐτῶ.
28	15	Π	Λουκιανοῦ Ἱερ.
29	16	Σ.	Λογγίνου Μ. ἑκατον.
30	17	Κ.	Ὡσηὲ Πρ.
31	18	Δ.	Λουκᾶ Ἀπ. τοῦ Εὐαγ.
1	19	Τ.	Ἰωὴλ Πρ.
2	20	Γ.	Ἀρτεμ. Μ. Γερασίμου.
3	21	Π.	Ἱλαρίωνος Ὁσ. τοῦ Μ.
4	22	Π	Ἀβερκίου Ἐπ.
5	23	Σ.	Ἰακώβου Ἀδελφ.
6	24	Κ.	Ἀρέθα Μ. σὺν αὐτῶ.
7	25	Δ.	Μαρκιανοῦ Μαρτυρίου Μ.
8	26	Τ.	Δημητρίου Μεγ.
9	27	Τ.	Νέστορος Μ.
10	28	Π.	Τερεντ. Νεονίλ. 7 τεκν αὐτ.
11	29	Π.	Ἀναστασίας Ὁσιομ.
12	30	Σ	Ζηνοβίου Ζηνοβίας Μ.
13	31	Κ.	Στάχυος σὺν αὐτῷ ἐκ τῶν Ο'.

Παξιμαδάκια καφέ. *Λαμβάνετε 2 ὀκάδες ἀλεῦρι, 100 δράμια ζάχαρι, γλυκάνισο κοπανισμένο, ἕνα ποτηράκι γλυκὸ κρασὶ καὶ ἀνάλογον προζῦμι. Τὰ ζυμώνετε ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἀφοῦ ἀναιβοῦν τὰ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.*

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30.

Ν.	Π.		
14	1	Δ.	Κοσμᾶ Δαμιανοῦ Ἀναρ.
15	2	Τ.	Ἀκινδύνου σὺν αὐτῷ Μ.
16	3	Τ.	Ἀκεψιμᾶ σὺν αὐτῷ Μ.
17	4	Π.	Ἰωαννικίου σὺν αὐτῷ Μ.
18	5	Π.	Γαλακτίωνος Ἐπιστήμης Μ.
19	6	Σ.	Παύλου Ὁμ. Ἀρχ. Κων)πόλεως.
20	7	Κ.	Λαζάρου Ἱέρωνος σὺν αὐτῷ.
21	8	Δ.	Σύναξις Ἀρχ. Μιχαὴλ Γαβριὴλ καὶ λοιπῶν.
22	9	Τ.	Ὀντσιφ Πορφ Μ Ματρώνης Ὁσ.
23	10	Τ	Ἐράστου Ὀλυμπᾶ Ροδίωνος Μ.
24	11	Π.	Μηνᾶ Βίκτορος Βικεντ Μ.
25	12	Π.	Ἰωάννου Ἐλεήμ.
26	13	Σ	Ἰωάννου Χρυσοστ.
27	14	Κ.	Φιλίππου τοῦ ἐκ τῶν 12 Ἀπ.
28	15	Δ.	Γουρία Σαμωνᾶ Ἀβίβου Μ.
29	16	Γ.	Ματθαίου Ἀπ. Εὐαγ.
30	17	Τ.	Γρηγορίου Ἐπ
1	18	Π.	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ
2	19	Π.	Ἀβδιοῦ Πρ. Βαρλαὰμ Μ.
3	20	Σ.	Πρόκλου Κων)πόλεως Γρηγορ. Δεκ.
4	21	Κ.	***Ἡ ἐν τῷ Ναῷ Εἰσ. Θεοτόκου.***
5	22	Δ	Φιλήμονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀπ.
6	23	Τ.	Γρηγορίου Ἐπ. Ἀκραγ.
7	24	Γ	Κλήμεντος Ρώμης Πέτρου.
8	25	Π.	Αἰκατερίνης Μ Μερκ.
9	26	Π	Ἀλυπίου Ὁσ. Νίκων τοῦ Μετανοεῖτε.
10	27	Σ.	Ἰακώβου Μ τοῦ Πέρσου.
11	28	Κ.	Στεφάνου Ὁσιομ. Εἰρηναρχ. Μ
12	29	Δ.	Παραμ. Φιλεμ. σὺν αὐτῷ.
13	30	Γ.	Ἀνδρέου Ἀπ

Ἡ εὐτυχία.

— Θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἐπὶ μίαν ἡμέραν ;
— Φόρεσε νέον ἔνδυμα.
— Θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ;
— Σφάξε χοῖρον καὶ εὐωχήθητι.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31.

Ν	Π.		
14	1	Τ.	Ναοὺμ Προφ.
15	2	Π.	Ἀββακοὺμ Προφ.
16	3	Π.	Σοφονίου Προφ.
17	4	Σ	Βαρβάρας Μ. Ἰωαν. Δαμ. Σεραφ. Μ.
18	5	Κ.	Σάββα Ἡγιασμ.
19	6	Δ	Νικολάου τοῦ θαυμ.
20	7	Τ.	Ἀμβροσίου Ἐπ.
21	8	Τ.	Παταπίου Ὁσ.
22	9	Π.	Σύλ. Ἁγ. Ἄννης
23	10	Π.	Μηνᾶ καὶ τῶν σὺν αὐτῶν Μ.
24	11	Σ.	Δανιὴλ Στυλίτου.
25	12	Κ	Σπυρίδωνος θαυμ.
26	13	Δ	Εὐστρατίου Αὐξεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῶ.
27	14	Τ	Θύρσου Λευκίου Καλ. Μ.
28	15	Τ	Ἐλευθερίου Ἱερ.
29	16	Π.	Ἀγγαίου Προφ.
30	17	Π.	Διον. Ἀναν. Ἀζ. Μισαὴλ
31	18	Σ.	Σεβαστιανοῦ Μ.
1	19	Κ	Βονιφατίου Μ.
2	20	Δ.	Ἰγνατίου Μ.
3	21	Τ.	Ἰουλιανῆς Μ.
4	22	Τ	Ἀναστασίας Μ τῆς φαρμ.
5	23	Π	Τῶν ἐν Κρήτη 10 Μ.
6	24	Π	Εὐγενίας Ὁσιομ.
7	25	Σ	***Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρ.***
8	26	Κ.	Σύναξ. Θ Εὐθυμ. Σάρ.
9	27	Δ.	Στεφάνου πρωτομ.
10	28	Τ.	Τῶν ἐν Νικομ. ὑσμ. Μ
11	29	Τ.	Τῶν ἐν Βηθλ. ἀναιρεθ 14,000 νηπ.
12	30	Π.	Ἀνυσίας Ὁσιομ.
13	31	Π.	Μελάνης Ὁσ.

— Θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἐπὶ ἕνα μῆνα ;
— Κέρδισε μίαν δίκην.
— Θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἐπὶ ἓν ἔτος ;
— Νυμφεύσου.
— Θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχὴς καθ' ὅλον σου τὸν βίον ;
*— **Ἔσο τίμιος.***

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

Τὸ χιονάτο σου φουστάνι
ποῦ περνᾶς καὶ κυματίζει
καὶ τὸ κάλλος τοῦ κορμιοῦ σου
ὁλ' ἀπάνω ζωγραφίζει
τὴν καρδιά μου τὴν ραγίζει

—

Ποῦ περνᾶς, καὶ τὸ χαϊδεύει
κρυφοπαίζοντας τ' ἀγέρι
καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
ὅμοιος του δὲν ἔχει ταῖρι
ὡς τὸν Ἅδη θὰ μὲ φέρῃ

—

Κι' ὅταν τὸν χορὸ ξεσέρνῃς
λὲς μαζύ σου πῶς φτερώνει
καὶ τοὺς νεροὺς τὰ παλληκάρια
τοὺς μεθᾶ, καὶ τοὺς λιγώνει
καὶ τὰ στήθη μου λαβώνει

—

Ἡ Φραγκιὰ δὲν εἶδ' ἀκόμη
τόσο ἀρχοντικὸ φουστάνι
οὐδ' ἡ Βενετιὰ γνωρίζει
τέτοια ξόμπλια γιὰ νὰ φτιάνῃ
καὶ τὸν νοῦν μου θὰ τρελλάνῃ

—

Μόνο τῶχουν Νεραϊδες

μεσ' σὲ ρεμμουτιὲς φαμμένο
γιὰ πλουμιὰ καὶ γιὰ στολίδια
τῶχουν μάγια κεντυμένο
ἄχ! τὸ βλέπω κι' ἀποθαίνω

—

Ροδοκρινομαγουλοῦσα
στὸ φουστάνι σου ἀπάνω
ἄφισέ με γιὰ νὰ γείρω
σ' ὄνειρο γλυκὸ καὶ πλάνο
καὶ τὸν πόνο μου νὰ γιάνω

—

Γι' ἂν δὲν θέλης στὴ ποδιά σου
κἂν τὸ αἷμα μου νὰ χύσω
καὶ γι' αὐτὸ καὶ τὴν καρδιά μου
πέρα πέρα νὰ τρυπήσω
νὰ τὴ ροδοκοκκινήσω

Κ. Α. Μεχαηλίδης.

Εἰς τὸ 'Εργαστήριον Ζωγραφικῆς
Κυριάκου Χατζοπούλου
'Εκτελοῦνται παντὸς εἴδους 'Ελαιοβαφικῶν ἐργασιῶν,
'Επιγραφαί. Χρυσώσεις. Κοσμηματογραφίαι,
εἰκονογραφίαι. κτλ. κτλ.
'Οδός. Λαλελὶ Τσεσμέ, Γενὶ-Γιόλ, 10
Γαλατὰ Γενὶ Γιόλ

Δύο Φιλιὰ

—

Ἔφευγες καὶ μοῦχες τάξη
δύο φιλιὰ νὰ μοῦ χαρίσης
Μοῦπες νὰ σὲ περιμένω
δὲν θ' ἀργήσης νὰ γυρίσης.

Ἐπερίμενα δὲν ἦλθες
ψεῦτρα μοῦρχεται νὰ σκάσω
Ποιὰ νὰ εἶνε ἡ αἰτία
τὰ φιλάκια σου νὰ χάσω

—

Σὲ γελῶ καὶ σὲ φοβοῦμαι
βιάζομαι κι' ἀναχωρῶ
θὰ στὰ δώσω μαζωμένα
στοῦ ὑμεναίου τὸν χορό.

Δόγης.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Δὲν ἔχεις ἴσως σπῆτι σου καθρέπτη τῆς ψυχῆς σου
Κι' ἦρθες κοντὰ θάλασσα σὲ μονάχη νὰ καθήσης
Μὰ ἡ θάλασσα γαλήνεψε διὰ μιᾶς
Καὶ σοῦπε «τί! καὶ μένα θ' ἀπατήσης;»
Ἐγὼ ἔχω ἄστατη μονάχα τὴν θωριὰ
Μὰ μέσ' τὰ βάθη ἔχω γαλήνη—Συλλογίσου

Ἐσὺ ἔχεις ἀκοίμητα θεριὰ
Καὶ μέσ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου.

Κίμων Μπέλλας.

ΟΤΑΝ ΓΑΜΒΡΟΣ ΘΕ ΝΑ ΓΕΝΗΣ

Ὅταν γαμβρὸς θὲ νὰ γενῇς
Κι' ἐμὲ νυμφοῦλα θὰ μὲ ντύσουν
καὶ μὲ στεφάνι λεμονιᾶς
τὸ μέτωπόν μου θὰ στολίσουν

—

Ἀχνὲς λαμπάδες καὶ τοὺς δυὸ
τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ μᾶς φωτίζουν
Λιβάνι καὶ ἄνθη εὐωδιὲς
ὁλόγυρα μας θὰ σκορπίζουν

—

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ τοὺς δύο
μὲ δάκρυα θὰ μᾶς φιλοῦνε
τραγούδια χάρου καὶ ζωῆς
τὰ σπιτικά μας θ' ἀντιχοῦνε

—

Ὅταν γαμπρὸς θὲ νὰ γενῇς
κι' ἐγὼ νυμφοῦλα στολισμένη
κι' ἄπειρα φερέματα κι' ἀνθοὺς
χλωμὴ θὰ κοίτωμε σβυσμένη

Μαρίκα Φιλιππίδου.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

Δούλευε, τεχνίτη, δούλευε
κι' ὅσα θέλεις θὰ σοῦ δώσω
κάνε μου κλειδὶ μονάκριβο
τὴν καρδιά μου νὰ κλειδώσω.

Ἂς μὴν ἔχῃ διαμαντόπετρες
ἂς μὴν ἔχει οὔτε στολίδι
ὅμως νἄνε τόσο ἀταίριαστο
ποῦ νὰ μὴν βρεθῇ ἀντικλειδί.

Νὰ περνοῦν ἀπ' ἔξω οἱ ὤμορφες
νὰ κτυποῦν κι' αὐτὴ νὰ μένῃ
ἄφωνη στὰ παρακάλια των
πάντα διπλοκλειδωμένη.

Γιατί κἄποτε τὴ γέλασε
μιὰ πεντάμορφη κ' ἐμπῆκε
πέρα-πέρα τὴν ἐκούρσεψε
καὶ ρημάδι τὴν ἀφῆκε.

Δούλευε, τεχνίτη, δούλευε
κι' ὅσα θέλεις θὰ σοῦ δώσω
κάνε μου κλειδὶ μονάκριβο
τὴν καρδιά μου νὰ κλειδώσω.

Ι. Πολέμης.

Η ΛΟΥΚΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΑΝΝΗ

Στοῦ Μπαρμπαγιάννη τὴ λουκάντα
Ἐμβῆκα χθὲς πορνὸ πορνὸ
καὶ τοῦπα μπαρμπαγιάννη δός μου
ἂν ἔχεις τίποτε πεινῶ.

—

Σὰν τὸ πουλὶ πεχτὲν ἀμέσως
μέσ' στὴ τολάπα του νὰ δῇ
καὶ βρίσκει ψάρι μαγιονέζα
ποῦ εἶχε μείνη ἀπὸ βράδυ

—

Ἐλιὲς ὁλόγυρα τοῦ βάζει
καὶ ρεπανάκια τρυφερὰ
καὶ τραγουδῶντας μοῦτο δίχνη
ὁλόχαρος ἀπὸ μακρὰ

—

Πέρνει ἡ κόρη του ἡ Δέσπω
ἡ Δέσπω ἡ γαλατερὴ
ἕνα μπουκάλι ρετσινάτο
καὶ ὁλαντέζικο τυρί.

—

Ψάρι, τυρί, γλυκὸ κρασάκι
καὶ δύο ματάκια γαλανὰ
Πέτε μου φίλοι μου δὲν χορταίνει
κανένας ὅσον κι' ἂν πινᾷ ;

—

ὁ Μπαρμπαγιαννης τὸ κρασάκι
τὸ ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς πολύ
καὶ τοῦ ἀρέσει σὰν τὸ τζούζη
καὶ κελαϊδεῖ σὰν τὸ πουλί.

—

Σὰν τὸν ἐφώναζε κανένας
στὸ μαγειριό του ποῦ καὶ ποῦ
Ἐγλυκοκύταζα τὴ Δέσπω
σὰν τὰ σταφύλια ἡ ἀλεποῦ

—

Μὰ τὸ κατώρθωσα στὸ τέλος,
νὰ τὴν ἁρπάσω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ
Κι' ὡς ποῦ νὰ πῇ : Καλὲ τί κάνεις ;
νὰ τῆς καθίσω δύο φιλιά

—

Ἀδιάζουν γλήγορα ἡ κοῦπες
Ὅταν ἡ Δέσπω σου κερνᾷ
καὶ τί λογαριασμὸ θὰ πάρῃς
ἀπὸ τὸν νοῦ σου δὲν περνᾷ

—

Ἡ Δέσπω εἶναι σὰν θελήση
σὲ κάθε τι μοναδικὴ
ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τῆς δείχνῃς
πῶς ξεύρεις ἀριθμητική.

Γουσταῦος Λαφφών.

ΑΙ ΧΕΙΡΙΔΕΣ

Λέγουν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε πείσμονες. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἶνε καθόλου, καὶ ἡ ὑποταγή των εἰς τὰς παραλόγους ἐνίοτε ἰδιοτροπίας τῆς μόδας εἶνε θαυμαστή. Τὸ θέρος, ἡ μόδα ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὰς χειρίδας μακρὰς καὶ οἱσοδήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ καύσων, ἐφόρουν αὗται μετ' ἐγκαρτερήσεως χειρίδας μακράς.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ χειμῶνος, ἐνέπνευσε φυσικὰ τὴν ἰδέαν νὰ ἐπανέλθουν αἱ βραχεῖαι χειρίδες καὶ εὐπειθέσταται ὅλαι αἱ κυρίαι ἤρχισαν ἐν Κων[πόλει, νὰ παγόνουν μὲ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι ἀγκῶνος, ἐκεῖναι τῶν ὁποίων οἱ βραχίονες εἶνε ὡραῖοι παρηγοροῦνται ποὺ κρυόνουν, ἀναλογιζόμενοι τὴν φούρκαν τῶν Ἰσχνῶν, τῶν ὁποίων οἱ βραχίονες ἀναγκάζονται νὰ ἡμισοκρύπτωνται κάτω ἀπὸ βραχιόλια τὰ ὁποῖα αἱ βραχεῖαι χειρίδες ἐπαναφέρουν πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν.

Α. Καλαγκὸς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἂν ἦσθε παχεῖς καὶ θέλετε νὰ ἀδυνατήσετε ἀκολουθῆτε τὰς ἑπομένας δέκα συμβουλάς.

1. Μὴ στενοχωρῆσθε.
2. Νυμφευθῆτε καὶ κάμετε πολλὰ παιδιά.
3. Πίνετε νερὸ μόνον καὶ ἀναπνέστε καθαρὸν ἀέρα.
4. Μὴ γιατρολογῆσθε μόνοι σας.
5. Τρώγετε ὀλίγον, ἀποφεύγετε τὰ παχέα καὶ τρώγετε ποικίλα φαγητά.

6. Ἀποφεύγετε πνευματώδη ποτά, τέϊον, καφέ, ξετδι, ἀρωματικά, ζαχάρεις, γλυκύσματα, κομπόστα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια.
7. Μὴ πράττετε τίποτε καὶ μὴ τρώγετε τίποτε κατὰ κόρον.
8. Ἂν πεινᾶτε τρώγετε, ἂν διψᾶτε πίνετε, ἂν νυστάζετε κοιμᾶσθε, ἂν ἐκουράσθητε ἀναπαυθῆτε. Μὴ ἀφίνετε τίποτε νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν
9. Κάμνετε ὅ,τι κάμνουν καὶ οἱ μὴ παχεῖς. Ἂν ἦσθε νευρικοὶ προσπαθήσατε νὰ μιμῆσθε τοὺς φλεγματικούς.
10. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμνετε μὴ τὸ παρακάμνετε.

Η ΚΟΥΚΛΑ

— Νειόνυφη καλλορριζικη καὶ ὥμορφη . . . τί σοῦ λείπει καὶ κλαῖς τέτοια χρονιάρικη ἡμέρα:

Ἔχω μιὰ λύπη,
Πὲς τὴν ἂν θὲς παιδάκια, μὰ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
πῶς ἡ Βελόνη κάποτε· τρυπᾶ σὰν τὸ μαχαῖρι
καὶ πῶς ἡ ψεύτικες χαρὲς ποῦ τῆς γεννᾶ ἡ συνήθεια
γίνοντ' ἀληθινώτερες καὶ ἀπὸ τὴν κάθ' ἀλήθεια . . .

— Σ' ἀγάπησα, μ' ἀγάπησες μὲ πῆρες καὶ σὲ πῆρα
τὴν εὐτυχία τὴν ποθητὴ μᾶς ἔστειλεν ἡ Μοῖρα.
Στὴν πρώτη μας πρωτοχρονιὰ λησμόνει κάθε πόνο
γιατ' ὅποιος κλάψη σήμερα θὰ κλαίῃ ὅλο τὸ χρόνο.

Τί ἔχεις ;

— Τὴν πρώτη κοῦκλα μου, τὴν παιδική μου προῖκα
μεσ' τὸ κουτί της σήμερα σπασμένη τὴν εὗρῆκα.

— Μιὰ τέτοιὰ ἀσήμαντη ζημιὰ τόσο πολὺ σὲ θλίβει; . .
— Οἱ ἄνδρες σεῖς ἀδιάφοροι, δὲν ξεύρετε τί κρύβει
βαθειὰ ἡ ψυχὴ τῶν γυναικῶν . . .
Τὸν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο στὸ ἐμάρι της τὸν φέρει
καὶ ἀνοίγοντας τὰ σιγαλὰ μὲ δακρυσμένα μάτια
τοῦ δείχνει σκόρπια στὸ κουτὶ τῆς κούκλας τὰ κομμάτια.
Γύρω προβάλλουν ζηλευτὲς ἡ παιδιακίσιες τρέλλες
κουκλόπανα καὶ ἀσπρόρρουχα κεντήματα δαντέλλες
ὅλα τῆς κούκλας τὰ προικιὰ μὲ χάρι ἀραδιασμένα
χρόνων καὶ χρόνων προκοπὴ καὶ κόποι . . . Τὸ καθένα
μὲ τὴ δική του τὴ θωριὰ μὲ τὸ δικό του χρῶμα
ἔχει καὶ μίαν ἐνθύμησι, μιὰ ἱστορίαν ἀκόμη
Ἐτοῦτο τὸ μεταξωτὸ τῆς τὄδωσε ἡ μαμά της
ρετάλι ποῦ περίσσεψεν ἀπένα φορεμά της
ἐκεῖνο ποῦ τριζοβολᾶ, σὰν τὸ ξερὸ τὸ στάχυ
δουλεύοντας μερόνυκτα, τὸ κέντησε μονάχη
καὶ τἄλλα ἀραχνοΰφαντα νοικοκυριοῦ στολίδια
μὲ τὰ δικά της χρήματα τἀγόρασεν ἡ ἴδια
καὶ τῆς θυμίζουν ὅλ' αὐτὰ, βαλμένα στὴν ἀράδα
ἕνα παιγνίδι μιὰ χαρὰ μιὰ ἀθῶα φιληνάδα
Ὦ! πόσα ἀκούρατος ὁ χρόνος; ποὺ διαβαίνει!
— Γέλασε, ἂν θὲς ἀγάπη μου, ἡ κοῦκλα αὐτὴ ἡ σπασμένη
ὅπου τὴν κλαίγω σὰν παιδί, καὶ τὴν νεκροστολίζω
μ' ἔμαθε πρώτη νἀγαπῶ, νὰ καρτερῶ, νὰ ἐλπίζω
καὶ νὰ μοιράζω τὴ χαρὰ καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα
μὲ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὰ μάτια μου κι' ἕνα φιλὶ ἀπ' τὸ στόμα
Ἔτσι μιλεῖ στενάζοντας καὶ τὸν καῦμό της λέει,
καὶ γέρνει στὴν ἀγκάλη του δειλὰ καὶ σιγοκλαίει.

Κι' ἐκεῖνος ποῦ περήφανος τὰ κάλλη της χαϊδεύει
καὶ στὰ λυτά της τὰ μαλλιὰ τὰ δάκτυλα ἀναδεύει
καὶ ποῦ φιλεῖ τὴ λύπη της στὰ μάτια της κρυμμένη
σὲ διαμαντάκια φωτερά, σὲ δάκρυα ἀνολυμμένη
Χαμογελῶντας ἀπαντᾶ.
Μὴ κλαῖς χαρά μου μόνη!
Ξεχνοῦνται οἱ ψεύτικοι καῦμοὶ καὶ λησμονοῦνται οἱ πόνοι
τοῦ χρόνου σὰν καὶ σήμερα τὰ λόγια μου θυμήσου
θἄχεις μιὰ κοῦκλα ζωντανή... τἀληθινό παιδί σου.

Ι. Πολέμης.

Ἡ Γυνὴ εἶναι ἄνθος ἐν τῇ σκιᾷ μόνον ἐκχέον τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ.

—

Μικρὰ ἑξαέτις κόρη ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρός της ἀσπαζομένου αὐτήν. Αἰφνιδίως ἡ μικρὰ γίνεται σκεπτικὴ καὶ λέγει χαριέντως συνοφρυουμένη.

— Ἀληθινὰ μ' ἀγαπᾷς πατέρα;
— Ναί, ναί, ἄγγελέ μου!
— Ὄχι τόσον ὅσον σ' ἀγαπῶ ἐγώ.
— Καὶ διατί αὐτό, κόρη μου;
— Θεέ μου! ἀπεκρίθη τὸ θυγάτριον μετροῦν ἐπὶ τῶν δακτύλων του, σὺ ἔχεις ἕν, δύο, τρία τέκνα, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα πατέρα.

Ο ΕΡΩΣ.

Ὁ ἔρως εἶνε τῆς καρδιᾶς λουλοῦδι μυροβόλο.
πού σὲ κοιμίζει μ' ὄνειρα γλυκὰ ἡ μυρωδιά του
κ' ἢ σ' ἀνυψώνει εὐτυχῆ στοῦ οὐρανοῦ τὸ θολο
ἢ στὴ ψυχρὰ τὴν ἀγκαλιὰ σὲ ρίχνει τοῦ θανάτου!

Εἶνε ὁ ἔρως εὔμορφο χρυσόφτερο ἀγγελοῦδι
πού ἡ λάμψι του ἡ θεϊκὴ τὰ μάτια σου θαμβώνει
καὶ πέρνεις καὶ τὴν ἄκανθα ἀκόμη γιὰ λουλοῦδι
καὶ ὅταν κράζ' ὁ κόρακας θαρρεῖς πῶς εἶν' ἀηδόνι.

Ὦ! ναί! Ἀλλ' εἶνε προσευχὴ τῆς νειότης μυρωμένη,
εἶν' ἑλαφρὸ φτερούγισμα . . . τραγοῦδι τῆς φλογέρας
καὶ δὲν μπορεῖ ἡ νειότη μας χωρὶς αὐτὸ νὰ μένῃ,
εἶν' τὸ φεγγάρι τῆς νυχτιᾶς, ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας.

Συλβίου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Γεώργιος Ἐγγλεζάκης 10, Ἀθανάσιος Λουρίδης 15, Λεωνίδας Κούης 20, Ραφαὴλ Σοφιανοῦ 10, Φραγκίσκος Βαβλίδας 5, Δημήτριος Καναγκίνης 5, Σενίκη Καλαγκοῦ 10, Βλάσιος Βλασίδης 15, Λεωνίδας Ἐμμανουηλίδης 10, Θεμιστοκλῆς Παπαδόπουλος 10, Ἰωάννης Ἑλληνιάδης 5, Ἰωάννης Γούναλης 10, Στέφανος Χ'' Ἀδὰμ Παπαδανιὴλ 5, Κλεάνθης Μαυράκης 10, Ἀναστάσιος Ἀσκληπιάδης 10, Ἀριστόδημος Γραμμανδάνης 10, Ἰωάννης Διαθεσόπουλος 20, Δ. Ε. Πριγγὸς 10, Πέτρος Α. Ζιώτη 10, Χαράλαμ. Ἡλιάδης 10, Παναγιώτης Καλούμενος 10, Ἰωάννης Βακαλίδης 10, Σπυρίδων Χ. Πούλας 10, Ἄβελ Καϊσερλῆ 10, Μιχέλης Ἀναματερός, Λεωνίδας Ἰσαακίδης 10, Δ. Χ. Γλάρου 10, Γρηγ Λοράνδος 10, Μαρία Ἀγγέλου, Ἀσπασία Γαλάτη, Ἰωάννης Ξάρχος, Σταμάτιος Σκριβάνος, Κωνσταντῖνος Α. Γούναλης, Θρασύβουλος Ἀγγελίδης, Γεώργιος Διολάτης, Θεοδόσιος Ἰορδάνου, Βασίλειος Κοσμόπουλος, Γεώργιος Ἐγγλεζάκης, Βασίλειος Μπάκουλας, Στέφανος Τσίτσοβιζ, Στέφανος Ἡλιάδης, Σάββας Εὐριπιώτης, Λορέντζος Κατσάμπελης, Ἀχιλλεὺς Σουσανόπουλος, Ἀθανάσιος Λεβαντῆς, Κωνσταντῖνος Πατσαρός, Γεώρ-

γιος Παρασκευόπουλος, Ἰωάννης Παλάσσης, Ἐμμανουὴλ Καλέργης, Χαράλαμπος Φερεντῖνος, Τσανῆς Ρῆγας, Ξενοφῶν Φίλας, Πολύδωρος Τζέ, Γεώργιος Μαυρογέννης, Ἰωάννης Κροκόδειλος, Ἄγγελος Μουσούρης, Φώτιος Καλογέρος, Ἀλέξανδρος Πεταλούδης, Ἰωάννης Μαρκατινόπουλος, Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης, Ἰωάννης Πουγγῆς, Διονύσιος Πουγγῆς, Σιλβέστρος Σιλβέστρου, Ἰωάννης Κ. Χωριανόπουλος, Βασίλειος Σύριγος, Λάζαρος Καζαντζῆς, Φίλιππος Λεβαντῆς, Πέτρος Καλούμενος, Ματθαῖος Καλούμενος, Γεώργιος Σ. Παπαδόπουλος, Ἐλίζα Λιβαδάρη, Αἰμυλία Λιβαδάρη, Σταῦρος Βεσσίσογλους (Σμύρνη), Μαρίνα Ν. Δραννίδου (Καρατάση Σμύρνη), Θρασύβουλος Μπόζοβιτζ, Γεώργιος Σακαβίτης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Κυρίου Α. Καϊσερλῆ.

Α. Καϊσερλῆς, Κ. Προύτσλης, Γεώργιος Ἀπέργης, Ἀρκάδιος Μοστράτος, Αἰμίλιος Πατριανός, Ἰάκωβος Πατριανός, Στέφανος Πατριανός, Κων)τῖνος Ζαρίφης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Κ. Λεωνίδα Κούη.

Λεωνίδας Δ. Κούης, Δημήτριος Λ. Σιδερίδης, Θεμιστοκλῆς Ὀρφανίδης, Auguste Schultz, Ἀριστοφάνης Ἀδριανός, Ἰ. Ἀλέξης, Φωκίων Ζησιάδης, Α. Ριζᾶς, Ἡλίας Κουτσικόπουλος, Γεώργιος Γαλανούδης, Χαράλαμπος Ζηνόβιος, Στυλιανὸς Ἀρσλάνογλου, Ἰορδάνης Δικαιανός, Ι. Πιτερόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Κ. Ἀθανασίου Λουρίδου.

Λέανδρος Καρακάσης, Ἀθανάσιος Λουρίδης 2, Κυριάκος Γρηγοριάδης, Κωνσταντῖνος Φανιόπουλος, Κ. Σ. Κων[τινίδης, Σ. Ἀλεξανδρίδης, Σ. Α. Ζαχαριάδης, Ἀντωνιὸς Ξυδίας,

Ν. Χ. Κωτσίδης, Αἰμίλιος Τάσσος 2, Γ. Λιανός, Α, Μ. Γαβριηλίδης, Ι. Κοκινόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ραφαὴλ Σοφιανοῦ.

Ραφαὴλ Σοφιανὸς 4, Γεώργιος Σιῶτης, Θεολόγος Φ. Πλητάς, Δημ. Ἀπέργης, Γ. Α. Γιαννησσόπουλος, Π. Σαμοῦχος, Ἀντ. Γραμμανδάνης, Μ. Πουγγῆς, Πετρὸς Σοφιανός, Πέτρος Ι. Καναγκίνης, Σταῦρος Πλυτᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Παπαδοπούλου.

Θεμιστοκλῆς Παπαδόπουλος, Ἀσκληπιὸς Μ. Σιδηράτος, Σεβαστιανὸς Μαυρομμάτης, Μιχαὴλ Ν Δεσίλας, Κ. Μ. Βρασσάνος, Α. Παπαγιάννης, Α. Ξανθόπουλος, Α. Περτέσης, Ἀχιλλεὺς Παπαγιάννης, Εὐστράτιος Χρυσόπουλος, Δημήτριος Χαλικιόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀναστασίου Ἀσκληπιάδου.

Σοφοκλῆς Τριανταφυλλίδης, Δημήτριος Γ. Ζαφειρίου, Θεμιστοκλῆς Κεσσανλῆς, Λ. Σπανούδης, Ι- Βλυσσίδης Ν Μ. Βογδάνοβιτς, Π, Τουβλατσόγλους, Ἀλέξανδρος Μακελλαρίδης, Κ. Μ. Κων(νίδης, Ν. Βαλαγοῦρας, Α. Ἀσκληπιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Πέτρου Α. Ζιῶτη

Πέτρος Α Ζιῶτης, Ζαννῆς Κουμεριανός, Νικόλαος Κ. Τρίπος. Ἀδελφοὶ Ἱερομνήμονος, Γεώργιος Ροῦσσος, Μιχαὴλ Βλάχος, Ἀριστοτέλης Δαλλῆς, Διονύσιος Καραντῖνος, Σταῦρος Α. Δημητριάδης, Ἀναστάσιος Ι. Ζένης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Κ. Δ. Ε. Πρίγγου.

Δημήτριος Ε. Πριγγός, Γεώργιος Μιχαηλίδης, Βύρων Κα-

μαράδος, Σ. Παυλόπουλος, Π. Νικολόπουλος, Δ. Κ. Κοντομέρκος, Β. Νικολαΐδης, Γ. Γ. Βασιλειάδης, Ἀδελφοὶ Στυλιανοῦ, Πολύβιος Η Πλατυγέννης, Βασίλ. χ. Μπάκουλας, Α. Κουτούλας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Διαθεσοπούλου.

Θεμιστοκλῆς Χρ. Παπαδόπουλος, Σπυρίδων Τσοροφίγγας, Δημήτριος Μ. Στρατόπουλος Γρηγόριος Γ. Ἀφθονίδης, Χουρμούζης Ἰωαννίδης, Αὐξέντιος Γεωργιάδης, Δημήτριος Α. Παπαδόπουλος, Συμεὼν Ἀδαμαντίδης, Δημήτριος Ν. Παντολέων, Γεώργιος Δ. Πασαδαῖος, Πάντσος Βογιατζίδης, Κωνσταντῖνος Βλασίου, Δημήτριος Παπλωματόπουλος, Ἀναστάσιος Γρηγοριάδης, Κωνσταντῖνος Δ. Δούκας, Στέφανος Ι. Στεφανίδης, Μιχαὴλ Μιχαηλίδης, Ἀλέξανδρος Λουκίδης, Κωνσταντῖνος Λουκίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γρηγορίου Λοράνδου.

Γρηγόριος Λοράνδος, Δ Οἰκονομίδης, Νικόλαος Π, Ροῦσσος· Ἀριστόδημος Α. Βασιλειάδης, Ἀλέξανδρος Φωκικίδης, Ν Γιαγκίτσης, Δ. Λασκαρίδης, Εὐστράτιος Λαδᾶς, Ἰωάννης Μιχαλάλης. Νικόλαος Σ. Ἀχαϊόπουλος, Νικόλαος Ε. Ἰορδανόπουλος Ζαχαρίας Θεοχάρους.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Χ. Γλάρου.

Κωνσταντῖνος Βλαστάρης, Πέτρος Πραξιάδου, Ἀπόστολος Γ. Μαγδαληνός, Σουλτάνα Ἀθαν. Λαζαρίδου, Γεώργιος Παπαδόπουλος, Ἠλίας Παπαδημητρίου, Βασίλειος Κ. Λογάρας, Γεώργιος Ἐπαινετός, Χρῆστος Σπάσου, Νικόλαος Συμεών, Χριστόφορος Μιχαηλίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Λεωνίδα Χ. Ἰσαακίδου.

Λεωνίδας Ἰσαακίδης, Γεώργιος Π. Μιζιμαρίδης, Ἰωάννης Μιχαηλίδης, Κλεόβουλος Βαφειάδης, Δημήτριος Λαμπρυνίδης, Ἀντώνιος Μ. Πλατίδης, Ἀλέξανδρος Καβουνίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Σπυρίδωνος Χαραλ. Πούλα.

Ἰωάννης Τόσκας, Νικόλαος Καβαδίας, Χαράλαμπος Μωραΐτης, Ἀντώνιος Γουδρούπης, Βασίλειος Κωνσταντινίδης, Ἰωάννης Δημόπουλος, Φώτιος Σαρρῆς, Ἀπόστολος Ν Λούης, Ἀπόστολος Ν Λούσης, Κωνσταντῖνος Καλλίνικος, Ἀντώνιος Παϊδοκούς, Μιχαὴλ Γουδρούπης, Σπυρίδων Χ. Πούλας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Βακαλίδη ἐξ Ἀμισοῦ Μαύρης Θαλάσσης

Ἰωάννης Βακαλίδης, Ἰωάννης Κωνσταντινίδης, Θωμᾶς Τσιτσόπουλος, Ἀντώνιος Ἀγγελίδης, Εὐστράτιος Χ'' Στεφάνου, Ἀλκιβιάδης Κωνσταντινίδης, Γρηγόριος Πόρλογλου, Βασίλειος Ἀδοσίδης, Ἰωακείμ Γεωργιάδης, Σπυρ Ρωσσόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παναγιώτου Καλουμένου.

Δημήτριος Κονταξόπουλος, Ἀριστοτ. Φιλιππίδης, Εὐάγγελος Μαρκουίζος, Λεωνίδας Ἐμμανουηλίδης, Παναγιώτης Καλούμενος, Κ. Βλαστός, Ρ. Ἀντωνιάδης, Μ. Α. Τιβέριος, Ν. Χρύσης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀριστοδ. Γραμμανδάνη.

Ἄγγελος Στουδίτης, Κωνσταντῖνος Καμπίτσης, Πλούταρχος Μάντικας, Δημήτριος Νιάρης, Ἀλέξανδρος Βεκύρος, Κωνσταντῖνος Βασιλειάδης, Ἀριστόδημος Γραμμανδάνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Στ. Χ" Ἀδὰμ Παππαδανιήλ.

Στέφανος Παππαδανιήλ, Φώτιος Παππαδημητρίου, Γεώργιος Κοτσιαρός, Θ. Δημητριάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κλεάνθους Μαυράκη.

Κλεάνθης Μαυράκης, Κ. Σιασούκας, Δημήτριος Παπαδόπουλος, Νικόλαος Καλούμενος, Πλούτάρχος Βλαχόπουλος, Μιχαὴλ Ροζόλης, Ἰωάννης Ἀλιμπέρτης, Φραντζέσκος Σκαρπαθιώτης, Ἀθανάσιος Δημόπουλος, Δημήτριος Δαμιανοῦ, Ἀνδρέας Ι. Σιασούκας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ι. Γούναλη.

Μαρίκα Γούναλη, Μαρίκα Γαϊτάνου, Κωνσταντῖνος Γούναλης, Ἰωάννης Γούναλης, Γεώργιος Κῶτος, Κωνσταντῖνος Α. Γούναλης, Δημήτριος Πετρίδης, Ἁγνῆ Μαρκοπούλου, Σοφία Γούναλη, Δωροθέα Κ. Κώτου, Εὐάγγελος Μαρμαρᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Π. Ἑλληνιάδου.

Ἑλένη Σ. Μανιάτου, Πασχάλη Παναγιώτου, Βιργινία Ἐμ. Μανιάτου, Ἰωάννης Π. Ἑλληνιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Λεωνίδα Ἐμμανουηλίδου.

Eduard Dear, Κωνσταντῖνος Γρηγοριάδης, Στέργιος Ἀναστασίου, Γεώργιος Δούσου, Yosé Daré, Lamprinakis L, Σταῦρος Κωνσταντίνου, Bradetti Michel, Tambourini Joseph, Λεωνίδα Ἐμμανουηλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Βλασίου Βλασιάδου ἐκ Συνασοῦ.

Βλάσιος Βλασιάδης ἐκ Συνασοῦ, Χρυσόστομος Θ. Βλασιάδης ἐκ Συνασοῦ. Μιχαὴλ Μ. Βλασιάδης ἐκ Συνασοῦ. Ἠλίας Β. Βλασόπουλος ἐκ Συνασοῦ. Ἀνέστης Α. Ἀναστασιάδης, ἐκ Νεαπόλεως, Βασίλειος Ι. Χ΄΄ Ἠλιάδης ἐκ Συνασοῦ. Γεώργιος Α. Ζουμπουλίδης ἐκ Συνασοῦ. Ἀθανάσιος, Σ. Νοῦμας ἐκ Καστορίας. Χρῆστος Ὀνουφ. Ντήνις ἐκ Κερκύρας, Θωμᾶς Δ. Ψιλούκας ἐκ Μητυλίνης, Νικόλαος Β. Μίκας ἐξ Ὑψωμαθείων, Ἰωάννης Γ. Μαρμαρᾶς ἐκ Σίκινο Ἀθηνῶν.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σενίκη Ι. Καλαγκοῦ.

Σενίκης Ι. Καλαγκός, Ἰωάννης Λ. Κτυπιάδης, Θεολόγος Α. Χρηστίδης, Μερκούριος Ἀθ. Σαραΐλῆς, Νικόλαος Κ. Σαρῆς, Γεώργιος Ι. Ξύδας, Γεώργιος Κ. Τσιοβάρας, Constatnantino R. Gordi, Χαράλαμπος Στεφ. Θεοδωρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δημητρίου Καραγκίνη.

Ἀντώνιος Γραμμανδάνης, Δημήτριος Καραγιαννίδης, Δημήτριος Καναγκίνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Φραγκίσκου Βαβλίδα.

Στυλιανὸς Παπαδανιήλ, Διαμαντῆς Γ. Παμπουξόγλους, Δεόδωρος Ἀράπης, Δ. Σπανόπουλος, Στέφανος Κ. Ζερβόπουλος

Ἐκ Καΐρου

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρ. Χ. Ἠλιάδου.

Χαρ. Χ. Ἠλιάδης, Γεώργιος Ἀλπουγιάννης, Ἀναστάσιος Ἰωάννου, Ξενοφῶν Ἰωνᾶς, Ἀλέξανδρος Κορέσσιος, Ἰωάννης Τιεννιός, Μάξιμος Περδικίδης, Fernad Mathias Ἀντώνιος Ι. Βαρκᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Τριανταφυλλίδου.

Ἀλέξανδρος Τριανταφυλλίδης, Κων/τῖνος Μεσθενεύς, Ἰωάννης Ζαφειριάδης, Ἀναστάσιος Πασχαλίδης, Ἡρακλῆς Σπαγγόπουλος, Κωνσταντῖνος Ματούδης, Νικόλαος Νικολαΐδης, Ἀλέξ. Τριανταφυλλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Στεφάνου Θ. Θεοδωρίδου.

Kim. Polyhroniades, Ant. Syrigos, Baptiste Psalty, Christos Demetriades, Σπυρίδων Τσούνης, Βασίλειος Ἰωαννίδης, Ἐμμανουὴλ Σερλιδάκης, Κ. Ἀλεξιάδης (φαρμακοποιός), Ἱπποκράτης Ι. Συμεωνόπουλος, Σωτήριος Θεοδωρίδης, Στέφανος Θεοδωρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀχιλλέως Νικολαΐδου.

Ἀχιλλεὺς Νικολαΐδης, Ἀγαμέμνων Ἀποστολίδης, Ἰωάννης Στάγκαλης, Γεώργιος Τσαμπάζης, Κωνσταντῖνος Μουστάκας.

Δῶρα Δῶρα Δῶρα

Διὰ τὴν 1ην τοῦ ἔτους

ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ Κυρίου

Ραφαὴλ Σοφιανοῦ καὶ Υἱας

Ὁμὲρ Ἀπὴτ Χὰν Ἀριθμ. 13.

Προσεχῶς τὸ περιοδικὸν **Η ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ**
ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκδότου.
